

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 33

CENA 100 DINARA

NINĐA



NA OŠTRICI NOŽA

DEREK FINEGAN

NA OŠTRICI NOŽA



SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
NA OŠTRICI NOŽA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA 33 —
VANREDNO IZDANJE — FEBRUAR 1986. godine. Cena 100
dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac,
Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana
Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka
Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Mak-
simović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulo-
vić, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, ured-
ništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«,
Čačak.

Derek Finegan

NA OŠTRICI NOŽA

Dolazili su lagano, razmetljivim hodom ljudi sigurnih u sebe i ishod još jednog krvavog obračuna, dobacujući čak grube šale jedan drugom.

Suženim očima ninda ih prebroja. Sedmorica...

Ne previše, naravno. Mogao je izaći s njima nakraj.

Možda...

Ispunio je pluća vazduhom i nekoliko puta napeo mišiće. Bez uspeha.

Čelični lanci ovoga puta bili su prejaki.

A ubice sa noževima u rukama su dolazile razmetljivim ko rakom ljudi sigurnih u sebe...

»Ta samouverenost mogla bi im se osvetiti«, mislio je ninda. »Kada bih uspeo da oslobodim samo jednu ruku... ma kar samo dva prsta...«

Istina, pretresli su ga pre nego što je okovan u lance, ali je taj pretres bio površan, jer beli plaćenici nisu znali

mного o oružju koje ne zauzima mnogo mesta i ubija bez snažnog praska i barutnog dima. Ispod širokog kožnog opasača ninda je krio čitav arsenal minijturnih čeličnih predmeta čije su blistave oštrice donosile brzu i sigurnu smrt, ali...

Njih sedmorica iznenada zastadoše, prinoseći ruke svom oružju. Grubi smeh utiša se, kao nožem presečen.

Vreli vetar na trenutak je pomerio vrhove osušenih grana, zasipajući hi novim slojem mrke prašine. Ninda oseti kako ga oštra zrnca peku po licu i ispunjavaju već osušena usta.

Neko je bio tamo u žbunju, ubicama iza leđa. Ogromni me sec davao je dovoljno svetlosti da se zapazi i najmanji pokret na ravnoj peščanoj površini i zato ubice nisu bile uplašene. Najzad, zašto bi se i plašili?

Oni koji bi i pokušali da im se suprotstave u rukama nisu mogli imati ništa opasnije od dugog, krivog noža...

Prilika ogrnuta belim ogrtačem koja je izronila iz žbunja, međutim, nije bila naoružana. Mesečina je osvetljavala svaku boru na staračkom licu čijem se crnilu suprotstavljala snežnobela kosa.

Kao da ne primećuje ljude sa puškama u rukama, starac je zakoračio prema onome koga su lanci vezivali uz deblo. Vetar mu je lepio ogrtač uz mršavo telo tako da se nindi na trenutak učinilo da ispod tanke tkanine nema ničeg sem već davno osušenog kostura koga samo neka natprirodna sila održava u pokretu.

— Hej, kuda matori?! — zaurla jedan od ubica. Iskoračio je pred starca, preteći podižući dugi bič od kože nilskog konja.

Na tamnom licu užasnom snagom blesnu pogled. Kratak, kao munja. Ruka sa bičem nemorno pade niz bedro ubice, a starac prođe pored njega kao što bi prošao kraj jednog od onih kamenih kipova koji su u blizini obrubljivali put do palate.

»Neverovatno!«, pomisli ninda, »pa to je...«

Uz glasnu psovku, dvojica najboljih ustremiše se na pri-

liku u belom ogrtaču. Ninda nape mišiće još jednom, stežući zube, ali je čelik ponovo bio čvršći od mesa i kostiju.

Debeli bič zviznu kroz vazduh, jednom, drugi put. Dva vriska zaoriše se kroz noć...

Onaj koji je prvi prišao starcu zbunjeno je buljio u svoju ruku sa bičem koja se, sama od sebe, digla da kazni dvojicu napadača. Oni su sada urlali u prašini pred njim, pokrivajući lica prstima kroz koje se cedila krv.

I opet, kao da se ništa nije dogodilo, starac u belom prešao je tri nova koraka smanjujući rastojanje koje ga je delilo od ninde...

— Martens! — zaurla Rivera. Beli zubi blistali su mu u crnoj mrlji brade. — Šta ti je? Ti si poludeo, čoveče!

Martens, onaj sa bičem, podiže pogled.

— Ja... ja...

Niko nikada neće doznati šta je bila poslednja misao Kazombovog belog plaćenika. Rasipajući unaokolo krv sa lica koje je ružila duboka posekotina, je dan od dvojice udarenih uspravio se brzinom zmije i sjurio čitavo sečivo svog noža Martensu u srce pre nego što je bilo ko stigao da reaguje.

Uz duboki uzdah, Martens klonu u prašinu, koprcajući se

nogama. Snažno zamirisa sveža ljudska krv.

Starac u belom je mirno ko raćao dalje. Još četiri koraka do čoveka vezanog uz drvo.

Još tri...

— Stani, prokletstvo! — re-
žao je Rivera. — Gregori! Gre-
gori!

Slep i gluv za sve oko sebe, Gregori po šesti put zari se-
čivo u nepokretno telo pod so-
bom. Ruka mu se refleksno po-
digla na još jedan udarac čak
i delić sekunde pošto mu se na
glavu sručila teška drška Rive-
rinog automatskog pištolja.

Još dva koraka.

— Fini, pomози Hansenu —
zapovedi Rivera oštro, vraćaju-
ći oružje u futrolu. — Vas dvo-
jica! Uklonite prokletog crnca
odavde!

Još jedan korak...

— Hej! — zaurla neko. —
Pa on...

Dve užasno mršave ruke iz-
roniše ispod skuta ogrtača i
spustiše se na lance koji su ve-
zivali nindu. Ovaj je gledao
pravo u širom otvorene oči u
kojima je ponovo bleštao onaj
natprirodni plamen.

Nekoliko koraka dalje, četvo-
rica ubica stajala su otvorenih
usta. Čak i peti je spustio ru-
ke sa lica, zaboravljajući na
nos koji mu je gotovo otkinuo
Martensov bič.

Uz tihi, zvonki šum lanac se
prekide jednom, dva, tri puta!

Duboko udahnuvši vazduh,
ninda položi oslobođene ruke
starcu na ramena, blago ga
uklanjajući ispred sebe, sa pu-
tanje kojom su svakog trenut-
ka mogli doleteti meci iz auto-
matskog oružja.

Pod prstima je osetio samo
oštre kosti i gotovo zadrhtao
od tog dodira. Starčeve oči sa-
da su bile sklopljene, a lice
mu je iznenada postalo pepe-
ljasto.

Rivera kroz zube procedi ga-
dnu špansku psvoku. Prsti des-
ne ruke kopali su po zatvaraču
futrole, ne uspevajući da na-
pipaju dršku pištolja.

Ninda stupi korak napred.
Usne su mu bile razvučene u
osmeh, ali su tamnoplave oči
govorile nešto drugo.

Smrt!

Smrt za svakog ko se usudi
da mu prepreči put!

Fini, onaj koji se nagnuo
nad povređenog prijatelja, naj-
brže je reagovao. Kratka cev
automatske puške podigla se u
pravcu ninde i on je svom sna-
gom pritisnuo okidač.

Munjevitom brzinom prsti ni-
nde sklopili su se oko jednog
predmeta skrivenog pod opasa-
čem, istrgli ga i zavitali prema
Finijevim grudima. Na meseči-
ni hladno blesnu čelik.

Šuriken, smrtonosna čelična zvezda, zarila se užasnom snagom posred Finijevih grudi, po vijajući unazad gornji deo nje govog tela; cev puške se podiže i kiša olova zasu nebo koje je mesečina bojila srebrnastom svetlošću...

Rafal kao da je prenuo ostalu trojicu. Rivera je ovoga puta bio brži i spretniji, ali mu to nije pomoglo.

Jednim jedinim dugim skokom, koji je prkosio zakonu gravitacije, ninda se stvori među njima. Dva ukružena prsta desne ruke poput bodeža zariše se Riveri u pleksus, kidajući tkaninu uniforme, kožu, meko tkivo pod njom. Zaurlavši od bola, Meksikanac se sruči na zemlju, ne shvatajući da će biti mrtav pre nego što je dotakne...

Pognuvši se, ninda izbeže kratak rafal iz automatske puške koja progovori nad njegovom glavom. Za strelca je već bilo prekasno da se ispravi. Go njena užasnom snagom, cev puške se obrte u vazduhu, zarijavajući mu se kroz usta direktno u mozak. Pao je nauznak, bez pokreta, stežući sa obe ruke vreću cev koja mu je donela smrt.

Četvrti čovek spetljao se, jer je mozak udovima slao kontradiktorne signale. Razum je govorio da mora pucati, instinkt

samoodržanja nagonio ga je na bekstvo. Oružje je zadrhtalo u njegovim rukama i taj trenutak oklevanja bio je dovoljan nindi da ga dovrši jednim brutalnim, kratkim udarcem leve pesnice koji mu je smrskao lobanju kao ljusku od jajeta.

Kratki trenutak stravične tišine, prekinut samo Hansenovim jecajem. Vukući se na koljenima i rukama, pokušao je da ustukne pred tim strašnim čovekom koji je ubijao brzo i tiho, golim rukama.

— Idi — reče ninda — i odnesi svoj nos Kazombu! Reci mu da uskoro dolazim i po njega!

Udaljivši se još nekoliko sto pa četvoroške, Hansen se oprezno podiže na noge, ne skidajući pogleda sa ninde. Potrčao je, posrćući, tek kada je odmakao pedesetak jardi.

U tišini se iznenada zaori po drugljivi smeh udaljene hijene. Prašina podignuta nogama borca nečujno je padala natrag.

Ninda pređe pogledom preko nepomičnih tela oko sebe, primećujući da onaj koga je Rivera nazvao imenom Gregori više nije onesvešćen. Preko usana mu prelete hladan osmeh.

— Hajde, Gregori! — reče. — Dosta je glume! Ustani i bori se ili beži tvom crnom go spodaru!

Uspravljajući se, Gregori mu odgovori gadnom psovkom. Lice mu je bilo užasno; iz brazgotine na obrazu još uvek je lila krv natapajući košulju prljavu od prašine.

No dugo sečivo u njegovoj ruci preteći je svetlucalo kada je stupio korak napred, prikriivajući blesak u očima spuštanim trepavicama.

— Hoćeš borbu, dakle? — nasmeja se ninda. — Samo na pred, Gregori! Ova zemlja je ionako žedna... a kad već nema kiše, ni krv nije loša!

Kikotanje hijene, sada već mnogo bliže, bilo mu je jedini odgovor. Zasipajući prašinu teškim kapima krvi, Gregori se primicao.

»Dobar borac«, zaključio ninda motreći svaki njegov pokret. »Vidi se to po načinu na koji drži nož... po njegovom stavu...«

Krik koji je dopro sa izobličenih Gregorijevih usana takođe je imao svoju svrhu; da iznenadi i zaplaši protivnika i na trenutak ga zaustavi na mestu na koje će se sručiti oštrica noža.

Samo, to se ovoga puta nije dogodilo...

Izvijajući se u stranu, ninda dopusti da Gregori izvede gotovo čitav polukrug, nošen sopstvenim zamahom, a onda se dve čelične šake sklopiše oko

ruke sa nožem, savijajući je unatrag.

Otpor je trajao kratko. Gregori dospe da krikne samo jednom, ukočenim očima gledajući kako mu sopstveno sečivo lagano otvara utrobu...

Odbacivši ga od sebe kao krpu, ninda se okrete starcu koji je klečao uz drvo, prislanjajući obraz na suhu koru.

— Malonga! — šapnu, spuštajući se na kolena pored njega i obuhvatajući rukom mršava ramena.

Starčeve oči ostadoše sklopljene, ali se usne razvukoše u jedva primetan osmeħ.

— Idi, sine moj — reče. — Ja sam mrtav.

— Malonga, ja...

— Ne. Plašio sam se da moje staro telo neće skupiti dovoljno životne energije da raskine ove igračke belog čoveka... ipak, uspelo mi je... Idi sada... ti se moraš još boriti.

— Ja ću te nositi, Malonga.

— Ostavi moje telo ovde gde je i umrlo, sine moj... i zapamti da sloboda može da se kupi samo krvlju... Umirem srećan jer sam svojim životom kupio slobodu tebi... Idi.

Na pepeljastom licu nije se promenilo ništa, ali je ninda znao da je starac prešao onaj tako mali korak koji život odvađa od smrti.

Uspravio se i još jednom prošao pogledom oko sebe.

Da, starac je bio u pravu. On se mora još boriti...

*
* *

Ninda.

Vebsterov rečnik iz 1975. godine tu reč još uvek ne poznaje. Veoma su retki leksikoni u kojima ćete naći detaljnije objašnjenje zagonetnog pojma. Mnogi koji su zbog svojih poslova proveli čitave godine u Japanu zbunjeno će slegnuti ramenima ako ih upitate šta je to — ninda.

Po zapadnom računanju vremena, ninde se prvi put pominju u šestom veku, u vreme kada su japanska ostrva bila podeljena između stotinak malih ratobornih feudalaca od kojih je svaki bio apsolutni gospodar u svojoj oblasti. Klasne razlike bile su ogromne i bukvalno nepremostive. Ljudi su živeli i umirali u okviru svoje jasno određene kaste, sledeći krute okvire tradicije i zakona.

Vladali su, naravno, ratnici, samuraji iz kaste buši, ali je njihovo ponašanje takođe bilo ograničeno ratničkim kodeksom bušido, koji je zahtevao da se rat vodi po strogo odre-

đenim pravilima koja se nipošto nisu smela kršiti.

Rat, međutim, nikada ne poštuje pravila i samuraji su to brzo uvideli. Nema efikasne akcije bez prethodnog izviđanja, nema uspeha dok se ne poznaju namere protivnika. Ponekad je potrebno ukloniti istaknutu ličnost iz suprotnog tabora; no žem u leđa, u mraku, otrovom, davljenjem...

Bušido sve to nije dopuštao, ali su aristokrate iz kaste buši veoma pronašle izlaz, pridržavajući se mnogo pre Makija velija devize da cilj opravdava sredstvo.

Rešenje su bile — ninde. Po reklom iz klase hinin (što znači »nije čovek«), oni nisu bili ograničeni pravilima bušida i bilo im je dopušteno sve što je on zabranjivao: prerušavanje, uhođenje, ubistvo s leđa, otrov.

Kada je jednom nastala, umetnost (da, umetnost, a ne veština), ninda razvijala se brzo u mnogobrojnim tajnim školama širom Japana. Ninda je mogao postati samo čovek izuzetnih fizičkih mogućnosti, vešt u rukovanju svim vrstama oružja i obučan tako da kao oružje može iskoristiti gotovo sve što mu dođe pod ruku. Sposobni hemičari, ninde su brzo naučile da koriste jake otrove, sredstva za uspavljivanje, sme-

še koje su stvarale dimne zavese.

Mnogi smatraju da legenda o nindama, kao i svaka legenda, preteruje kada im pripisuje nadljudske sposobnosti. Ipak, zrno istine krije se u svakoj legendi, i jedan ninda mogao je izaći nakraj sa pet, osam, deset naoružanih protivnika.

Trajalo je to punih hiljadu godina. Hiljadu godina u kojima se umetnost ninda vredno usavršavala, dostižući gotovo nezamislive vrhunce.

Naravno, i Japan se u među vremenu menjao, tako da je bilo sve manje potrebe za delovanjem nindi. Jaka centralna vlast eliminisala je međusobne obračune među plemstvom, a samuraji su svoje veštine usmerili na obučavanje vojske koja je ubrzo zapretila okolnim narodima. Poslednji put krupnu ulogu ninde su odigrale u takozvanom Šimabara ratu, oko 1637. godine, a onda su nestali u senci.

Ali ne i potpuno nestali, iako mnogi misle da se upravo tako dogodilo. Na mnogim mestima u Japanu još uvek postoje škole čiji su propisi tako strogi da o njima ne možete ništa doznati čak ni od bivših učenika.

Šta ninde sada rade?

To niko ne zna. Ipak, ako otvorite novine i uključite tele

vizor, pročit ćete i videti da se skoro svakog dana događaju neobjašnjiva ubistva, nestanci, sabotaže čiji počinioči ostaju zauvek nepoznati. Sve to možda nisu učinile ninde, ali...

Mladić tamne kose i tamnoplavih očiju nasmeši se i odloži tanku knjižicu velikog formata čije je korice krasio lik od glave do pete obučen u crno, sa dugim blistavim mačem u rukama. »Ninda među nama, da ili ne?«, pisalo je krupnim slovima ukoso preko tog lika. »Piše Kler Mofat«.

Uspravivši svoje snažno telo, on gipkim korakom priđe velikom prozoru koji je pružao pogled daleko na okean. Nekoliko trenutaka uživao je u lakoj izmaglici koju je jutarnje sunce stvaralo nad mirnom površinom vode, duboko udišući svež, vlažan vazduh.

Zbacivši sa sebe tanki kimono, on pređe u susednu prostoriću čiji je pod bio prekriven glatkim daskama, zidovi potpuno goli i prazni.

Pokreti koje je činio isprva su bili spori, podsećajući na ritualni ples nekog davno zaboravljenog plemena, ali se njihova brzina iz sekunda u sekund povećavala.

Nekoliko minuta kasnije po jedini pokreti već se nisu mogli razaznati golim okom, jer ljudsko oko jednostavno nije

sposobno za to. Za analizu vežbi koje je mladić radio bila bi potrebna kamera koja snima nekoliko stotina kvadrata u se kundi.

Trajalo je to punih dvadeset minuta, do časa kada se to snažno telo pretvorilo u pravi vihor pokreta koji su se slivali jedan s drugim kao dobro uvežbani baletski koraci velikog majstora.

Svakako, estetsko uživanje moglo se naći u tom nemom plesu, a verovatno i ljubitelj bizarnog koji bi u njemu uživao, ali ne smemo smetnuti sa uma da čitava ta mala predstava ima jedan jedini cilj.

Smrt.

Ubijanje, bolje rečeno. Svaki zamah ruke, noge, glave, svaki skok doneo bi sigurnu smrt onome koji bi bio tako neoprezan da se ispreči na put mladiću mirnog lica i ozbiljnih očiju.

Bez šuma odgurnuvši zavesu, na vratima se pojavi devojka niskog rasta i sitnog, gotovo krhkog tela čiju je savršenu građu otkrivala tanka svilen haljina priljubljena uz njenu kožu. Krupne crne oči zaljubljeno su skliznule preko mišića vog tela u pokretu, pune usne razvukle su se u osmeh.

Ušavši nekoliko koraka dublje u prostoriju, ona laganim pokretima raskopča haljinu i

dopusti da joj padne na pod. Koža zlatne boje presijavala se na zraku sunca koji je dopirao kroz uski prozorčić kada je načinila još nekoliko koraka i graciozno se spustila na pod, pokazujući iznenađujuću raskoš svojih grudi i bokova.

Strpljivo je čekala da se vihor pred njom stiša, tek povremeno oblizujući jezikom usne.

Muškarac je sada nepokretno stajao nekoliko koraka dalje i gledao je pomno, uživajući u svakoj liniji njenog tela. Široke grudi dva ili tri puta ispunije pluća vazduhom. Na njegovim usnama zaigra osmeh.

— Devojčice — reče tiho, malo promuklim glasom — imam utisak da sam te poslednjih nekoliko dana zanemario...

Odgovorila je osmehom, protežući savršeno telo. Poziv je bio potpuno jasan.

Iako im se želja čitala u očima, u svakom pokretu, nisu žurili. U dugoj nežnoj igri dotakli su jedno drugom čitavo telo, kao dvoje ljudi koji se dobro poznaju, a opet su u stanju da pri svakom susretu otkriju nešto novo.

Kao dvoje ljudi koji se vole. I veruju jedno drugom.

Gotovo sat kasnije muškarac se podigao na lakat da još jednom pogleda telo opruženo pored sebe.

— Sad možeš reći, devojčice...

Pogledala ga je iznenađeno.

— Šta?

— Hajde — reče on sa osmehom. — Znaš da ne možeš prevariti jednog nindžu, a naročito ne onog koji te ovako poznaje, Sumiko...

Ona zatrese glavom, uklanjajući duge crne pramenove sa lica.

— Oprostite, Lesli.

— Nemam šta da ti oprostim, devojčice. Zato što znam šta želiš da mi kažeš.

Nasmejala se glasno, naslanjajući glavu na njegove moćne grudi.

— Zaista nije lako živeti sa nindžom — reče kroz smeh. — Kako si doznao, Les?

— Nije bilo teško naslutiti. Kada polaziš?

— Sutra.

— Tako brzo? Mislio sam da mis Lantri još nije završila svo je obimne pripreme?

— Dora je divan čovek, Les, iako...

— Iako se baš ne snalazi u svakodnevnim sitnicama kao što su red letenja, cena konzervi na veliko ili koordinacija poslova između više od pet ljudi. Nikada mi neće biti jasno kako se tako nepraktična osoba prihvatila tog veoma složenog posla. Pretpostavljam da moja mala Sumiko nosi veliki deo

tog tereta... ili se možda varam?

— Ne, ne varaš se — devojka se ispravi u sedeći položaj, a lice joj postade ozbiljno. — To je jedini način da ogromnu energiju i još veća sredstva Dore Lantri budu usmerena tamo kud treba. Inače...

— Inače bi ona sirota deca u Africi pomrla od gladi pre nego što mis Lantri shvati da oko nje ne žive sami filantropi i da transportni avioni i brodovi imaju svoju cenu koja za njenu ljubav neće biti nimalo niža.

— To nije smešno, Lesli. Ljudi tamo zaista umiru od gladi, a ona...

— Ja to veoma dobro znam, devojčice. Sramota je što taj posao ne vodi čovek sa malo više talenta za organizaciju nego što ga ima Dora Lantri, bez obzira što joj je tata milijarder poznat po veoma uspešnim poslovnim potezima. Kad smo već kod toga, koliki je prilog mister Lantrija, Sumiko?

— Dvadeset hiljada dolara. To nije malo, Lesli.

— Za njega jeste. I budi sigurna da su njegovi savetnici pohitali da to unesu u svoje knjige i daju što veći publicitet. Zaboga, devojčice, računica je tu vrlo prosta. Lantrijeva porez smanjuje se za taj iznos,

a dobra reklama koja uz to ide je čist profit!

— Svejedno. Ti ljudi će ipak dobiti hranu za dvadeset hiljada dolara.

— Hoće... ako neko bude umeo da je kupi po najpovoljnijoj ceni, ako se neko pobrine da bude spakovana kako treba i da stigne upravo tamo gde je najpotrebnija.

Sumiko ga pogladi po nemirnoj crnoj kosi.

— Vidim da shvataš zbog čega se bavim tim poslom, Les.

— Da, shvatam, mada i dalje tvrdim da milostinja bogatih nije pravi način da se ishrane siromašni ovog sveta.

— To je za sada jedini način, Lesli.

— Da, na žalost. Koliko dugo ćeš ostati?

— Nedelju dana, možda malo duže. Potrebno je da u Makarikariju organizujemo sve što je potrebno da se prihvati hrana koja će stizati transportnim avionima do Bulavaja.

— Kako ćete je dalje prebaciti? Sumnjam da u Makarikariju ima više od dvadeset ispravnih kamiona, a čitavo područje poznato je po lošim putevima.

— Armija je obećala da će nam pomoći. Dora ima pismo od generala Kazomba lično.

— General? Nije li još koliko pre dve nedelje bio samo kapetan?

Devojka se zvučno nasmeja.

— General ili kapetan, kakve to veze ima, Les? Najbitnije je u svemu da je razjurio bandu koja se okupila oko bivšeg cara i sve svoje snage usmerio ka problemu ishrane naroda koji gladuje. Videla sam to pismo sopstvenim očima. Te tvoje primedbe...? Imam utisak da ne želiš da odem tamo?

— Ne, ne želim, Sumiko.

— Zašto?

Dva tamnoplava oka gledala su nekud u daljinu.

— U stvari, ne znam tačno. Čitava ta stvar mi se ne dopada.

Lice devojke se smračilo.

— Ako misliš da...

On joj blago dotače ruku.

— Ne, oprosti, Sumiko. Ni na pamet mi ne pada da te sprečavam da odeš. Najzad, svakako treba da čini ono u što veruje...

— Pa makar i u društvu sa Dorom Lantri! — nasmeja se devojka. — Hajde, glupi nindo, vodi me u kupatilo, treba usko ro da krenem. Dora se beznađežno zapetljala u gomili hartije koja je potrebna da bi se nabavljena hrana mogla izneti iz Država, znaš, moram otići da joj pomognem...

*
* *

Krupan mladić duge plave kose n grubog lica podiže knjigu sa stola i radoznalo se zagleda u korice.

— Kler Mofat? — upita. — Ko je, do đavola, ta Kler Mofat i šta ona uopšte zna o nindama?

— Ne mnogo — osmehnu se mirno čovek po imenu Leslie Eldridž — iako je očigledno obavila ogroman posao skupljanjući podatke po Japanu. Kler Mofat je novinar, Pite. Slobodni strelac, znaš. Piše ono što misli da će ići, a onda to prodaje nekom sindikatu. Po svesti sudeći, ne prolazi loše.

— Da, ali zašto baš o nindama, prokletstvo?

— Moraš priznati da je tema interesantna, Pite.

— To priznajem — plavokosi se nasmeja, prinoseći ustima li menku piva. — Međutim, ni na pamet mi nije palo da neko sumnja kako jedan ninda operiše na Zapadnoj obali.

— Pre ili kasnije neko je to morao shvatiti — sleže Leslie ramenima. — Trag koji ostaje za mnim prilično je jasan, zar ne? Olakšavajuća okolnost je u tome što su svi uvereni kako ninda može biti samo Japanac, inače...

— Samo Japanac, a? A ko tebi garantuje da si još uvek jedini belac koji je uspeo da prođe neku od škola za ninde? Sam si mi rekao da tih škola ima desetak!

— Niko, naravno. Ninde, međutim, ubijaju na prilično prepoznatljiv način... ja bih to odmah uočio.

— U redu, kako je onda ta prokleta ženska povezala ono što si ti činio sa Japanom?

— Vrlo je interesantna, očigledno. Neko vreme sam je pratio, čim sam doznao da sprema knjigu o nindama. Radi veoma savesno, prikuplja mnogo materijala i konsultuje sve stručnjake do kojih se može doći. Neko je očigledno povezao onih dvadesetak mrtvih tela koje sam u poslednjoj akciji ostavio za sobom sa tehnikom ubijanja na Dalekom istoku. Kako rekoh, pre ili kasnije to se moralo dogoditi...

— Prokletstvo, ako si znao, zašto nisi nešto preduzeo?

— Na primer?

— Šta ja znam? — progundava Pit odbacujući od sebe ispražnjenu limenku. — Ućutkati je, ili...

Leslie se nasmeja.

— Vrlo dobro znaš da je smrt jedini način da se ućutka jedna žena — reče. — A ja nikada ne ubijam bez razloga.

— Čak ni kada ti preti opasnost da te otkriju?

— Ne preti mi opasnost da me otkriju, Pite. Od onih koji budu pročitali knjigu Kler Mofat polovina neće poverovati ni reći, a druga polovina će misliti da ninđe mogu postojati samo u Japanu, ako ih uopšte još ima. Brineš bez razloga. Uostalom, prošlo je već osam godina kako sam došao iz Japana, a niko još ništa nije posumnjao.

— Osam? Čoveče, zar već ima toliko?

— Tačno toliko, Pite. I ti i Sumiko ste još uvek jedini koji znate da u San Francisku deluje čovek koji je pre toga šest godina učio kako da postane ninda.

— I Kler Mofat.

— Ona to ne zna, Pite. Samo sumnja. Zaboravi je, imamo važnijeg posla.

— Oho! — Pit nape svoje džinovsko telo pod tankom majicom. — Nemoj mi reći? Biće gužve?

— Možda. Za sada želim samo informacije. Raspitaj se kod tvojih veza u podzemlju da li je Konrad Lantri umešan u neki prljav posao.

— Lantri? Nadam se da ne misliš na onog Lantrija koji ima tri brodogradilišta, nekoliko plantaža kod Sakramenta i ko zna koliko brodova pod ra-

znoraznim svetskim zastavama?

— To je taj, Pite. Kćerka mu je Dora Lantri.

— Znam i nju. Vreme između svojih mnogobrojnih brakova popunjava onim što se naziva dobrotvorna delatnost. Ko liko znam, njena dobra dela ni su usrećila mnogo ljudi...

— Da, i ona me zanima. Sumiko je juče otputovala u Afriku sa Dorom Lantri.

— Sumiko? Prokletstvo, Les, pa vi ste oboje poludeli! Kako si joj mogao dopustiti tako nešto?

— Kako sam joj mogao zabraniti, Pite?

Pod snažnim prstima pena pokulja iz novootvorene limenke piva. Prazneći je, plavokosi div je vrteo glavom.

— Ne znam, ali ta ženska Lantri je nesposobna da bilo šta uradi dobro, videćeš.

— To je razlog što Sumiko radi sa njom. Prikupila je skoro trista hiljada dolara u visokom društvu San Franciska i nabavila hranu za Makarikari. Sumiko će se pobrinuti da ta hrana stvarno stigne tamo gde je najpotrebnija.

— Hmm... to već drukčije zvuči. Boga mu, biće to onda prvi put da neko ima koristi od Dore Lantri! Nije mi samo jasno kako su se njih dve upoznale.

— Bojim se da sam i ja kriv, Pite. U poslednje vreme sam zanemarivao Sumiko i ona je to morala na neki način nadoknaditi. Srela se sa Lantrijevom na nekom koncertu gde se takođe skupljao novac za Afriku.

— Dobro, ali kakve veze ima Lantri s tim?

— Upravo to i želim da doznam. Vidiš, u poslednjih godinu dana ogromna sredstva se skupljaju pod firmom pomoći gladnima u ovom ili onom delu sveta. Ako je verovati novinarima, to se tamo preko baš ne zapaža mnogo.

— Aha. Ti misliš da te pare odlaze na drugu stranu?

— Možda. A možda i ne. Ne mam dovoljno činjenica da bih imao mišljenje o tome. Ipak, tu nešto smrdi.

— Čuveno šesto čulo nista, a?

— Šesto čulo je pogrešan izraz, Pite. Pre svega, čovek ima mnogo više od pet čula. Hteo si da kažeš haragei, zar ne?

— Da, haragei, do đavola. Zar to nije svejedno?

— Nije, Pite. Haragei je nešto više od običnog čula. Potpuno jedinstvo između čoveka i njegove okoline. Ja, na primer, mogu ošetiti svaki pokret i svaku nameru protivnika, iako ga uopšte ne vidim. Predo-

sećanje opasnosti, to nije loš naziv. Na žalost, haragei deluje samo kada sam ja u opasnosti, a ne i neko drugi.

Pit uzdahnu.

— Bojiš se za Sumiko?

— Da.

— Zašto onda nisi pošao s njom, do đavola? Trenutno ne maš nekog naročitog posla u San Francisku, koliko ja znam!

— Razmišljao sam o tome. Međutim, Sumiko ume da se čuva, da ne govorim o tome da je i sama majstor borilačkih veština. Previše sigurnosti nije uvek dobro, Pite. Čovek se opusti i prestaje da misli svojom glavom.

— Sasvim tačno. Da li ti se mala javljala sa tog prokletog mesta... Makarikari, tako se zove?

— Da, Makarikari. Očekujem večeras njen poziv iz Bulavaja, jer posle toga neće moći da mi se javi. Makarikari je još uvek odsečen od sveta posle državnog udara, znaš.

— Još uvek? Do đavola, koliko ima, više od šest meseci kako su ti divljaci zbacili neka kvog kralja ili cara, je li tako?

— Aha, ali veze sa svetom još nisu uspostavljene, premda to ništa ne znači. U čitavom Makarikariju verovatno nema više od desetak telefonskih aparata.

— Prema tome, nećeš ništa znati o njoj pre nego što se vrati u Bulavajo, je li tako?

— Upravo tako.

— Hmm... to mi se baš ne dopada.

— Uzalud brineš, Pite. Ako joj se nešto mora dogoditi, potpuno je svejedno da li sam ja u blizini, ili ne.

— Fatalizam? — Čoveče, s tobom zaista nešto nije u redu!

— Ne — nasmeja se ninda, uspravljajući svoje snažno telo. — Ni sam ne verujem u ono što sam ti rekao. Bio je to samo nespretni pokušaj da tebe umirim, Pite.

— Onda te pitam još jednom: zašto ne pođeš na to proketo mesto?

— Čekam da mi se Sumiko javi, do đavola! Rekao sam joj da se u Bulevaju najpre raspita šta se zapravo događa u Makarikariju i tek onda odluči hoće li nastaviti put ili ne. Zadovoljan?

— Potpuno. I biću još zadovoljniji ako mi pronađeš još koju konzervu ovog odličnog piva... Je li trebalo da se javi?

— Da, Pite. Pre dva sata.

Div zausti da nešto kaže, ali se predomisli, zabavljen otvaranjem nove konzerve piva koju mu je Leslie dobacio iz frižidera.

Čekali su nekoliko dugih minuta.

— Les...

— Molim, Pite.

— Zbog čega nisi mene poslao sa njom?

— Tebe? Zar bi pošao?

— Zašto da ne, do đavola? Kada sam odbio da te poslušam?

— Ovo je nešto drugo, Pite. Posao koji nema veze sa mnom.

— Posao. Ne volim tu reč. Prokletstvo, jesmo li prijatelji ili nismo? Mogao si to nazvati uslugom, a?

— Da, mogao sam. Izvini, Pite.

Pit oprezno odloži limenku sa pivom, kao da je od najkrhijeg porculana.

— Leslie... s tobom je sve u redu?

— Sa mnom? Otkuda to pitanje, do đavola?

— Ne znam. Izgledaš kao i obično, ali...

— Ali se ponašam čudno, to hoćeš da kažeš?

— Da. Prvi put za ovih šest godina rekao si »izvini, Pite«.

— Prvi put? Zaista?

— Da, prvi put! A znaš li zašto? Zato što za sve to vreme nijednom nisi sebi dopustio da dođeš u takvu situaciju! Nikada nisi učinio ništa zbog čega bih ti morao opraštati, do đavola!

Lesli nesigurnim pokretom provuče ruku kroz kosu.

— I to — produži Pit pažljivo ga gledajući — taj tvoj gest. Nikada ranije to nisi činio! Zato i pitam da li je s tobom sve u redu...

— Imaš utisak da sam se izmenio?

— Da. To što si Sumiko pustio samu u lavlje čeljusti sasvim je dobra osnova za ovo što tvrdim! Šta se dogodilo, Les?

Ninda je dugo ćutao, pogleda uperenog u jednu tačku.

— Les, odgovori mi, do đavola!

— Odgovoriću ti. Ne znam. Sem što u poslednje vreme...

— U poslednje vreme?

— Nije važno.

Opsovavši kroz zube, Pit zgužva među prstima svežu limečku piva koju je dohvatio iz frižidera, ne primećujući kako mu penušava tečnost kaplje kroz prste.

Telefon tiho zazvoni u susednoj prostoriji, ali se džin trže kao da je čuo pucanj.

— Les!

— Šta je bilo, Pite?

— Telefon, do đavola! Zar nisi čuo? To je ona, Sumiko!

U dva hitra koraka ninda pređe put do susedne prostorije i podiže slušalicu.

— Da?

— Mister Eldridž? — reče jedan ženski glas. — Lesli Eldridž?

— Da, ja sam.

— Ovde je Kler Mofat, mister Eldridž, možda ste nekada i čuli moje ime...

— Da, mis Mofat, ali...

— Htela sam nešto da vas pitam, mister Eldridž.

— Izvolite, iako...

— Mister Eldridž... da li ste vi — ninda?

*

* *

Lokal sa jednostavnim nazivom »Taverna« jedan je od najmanjih i najneupadljivijih u Ulici Kalifornija, ali je već gotovo mesec i po dana moda zahtevala da vas u »Taverni« vide bar dva puta nedeljno, ako vaše ime iole nešto znači u šašavom gradu po imenu San Francisko. Putevi mode zaista su čudni, ali vlasnik »Taverne«, Finac po imenu Veino, nije dugo bio iznenađen navalom gostiju u blistavim večernjim toaletima i besprekornim smokinzima. Dokaz za to su i cene pića koje su bukvalno preko noći porasle u proseku od šest do osam puta, obećavajući da će Veinu doneti čitavo malo bogatstvo ako njegov lokal ostane u modi dva ili tri meseca.

Naravno, hirovi mode nikada se ne mogu predvideti i vrlo je verovatno da će već za koji dan »Taverna« biti zaboravljena, a fino društvo iz grada naći neko drugo mesto za sastajanje, ali ove večeri taj trenutak je očigledno bio još veoma daleko, sudeći po masi gostiju koja se tiskala oko šanka u obliku potkovice i sedela za stolovima ne obraćajući pažnju na striptizetu koja je hladnokrvno izvodila svoju tačku uz jedva čujnu muziku.

Lesli Eldridž, ninda, zaokružila pogledom po prepunoj sali, tražeći vatrenocrvenu kosu Kler Mofat.

Nije je bilo. Mozak ninde, na viknut da za neverovatno kratko vreme obradi ogromnu količinu podataka, već je utvrdio da se nijedan ženski lik u sali ne slaže sa slikom Kler Mofat urezanom u njegovu savršenu memoriju.

A on je kasnio gotovo pola sata...

Da li je izgubila strpljenje i otišla?

Odbacio je odmah tu pomisao, pokušavajući da privuče pažnju barmena kome ne bi mnogo pomoglo da je imao i šest ruku. Kler Mofat je bila profesionalac, a ono što mu je rekla u kratkom telefonskom razgovoru svedočilo je da se radi o veoma ozbiljnoj stvari.

— Kako je to pitanje? — odgovorio je on. — Šta znači ta reč?

Smeh, glasan, ali pomalo napregnut, kao da je odglumljen.

— To je dugačka priča, mister Eldridž. Bojim se da vam tako providan izgovor neće pomoći. U rukama imam čvrste dokaze da vi jeste ninda.

— I šta nameravate da učinite s tim dokazima?

— I to je prilično dugačka priča. I nije za telefon. Možemo li večeras da se vidimo?

I tako mu je zakazala sastanak u »Taverni«, tačno u ponoć. Toliko je vremena zahtevao, nadajući se pozivu iz Bualavaja.

Uzalud. Sumiko se nije javila, iako je čekao do trenutka kada su se kazaljke na satu poklopile. Pit je ostao uz telefon, ali je nade da će se Sumiko zaviti bilo već veoma, veoma malo...

Haragei...

Podsećalo je to na neprijatno bockanje pod kpžom. Ili težak san u kojem iz daljine čuje te zvonjavu telefona, a ne možete da naterate svoje telo da se razbudi...

Opasnost je bila u blizini.

Nemarno oslopjen o šank, ninda još jednim dugim pogledom ispita lica ljudi oko sebe. Tu nije bilo ničeg sumnjivog...

Ali haragei...

Da, sada je video. Pokretna vrata, koja sve vreme nisu mirovala, u poslednjih pet minuta nisu se nijednom ni otvorila, ni zatvorila. Levo i desno od njih, naizgled opušteno, stajao je po jedan krupan čovek u elegantnom crnom odelu, oštro motreći oko sebe. I jednom i drugom desna ruka visila je sumnjivo blizu džepa sakoa.

»Još jedna greška«, prolete nindi kroz glavu. »Pit je u pravu; sa mnom zaista nešto nije u redu... trebalo je da dođem prerušen; blizu je pameti da Kler Mofat nije jedina koja je uspela da moje ime poveže za nindama...«

Pokret na drugom kraju sale privuče mu pažnju. Iz hodnika koji je vodio prema kancelarijama pojavio se debeli vlasnik, nervozno otirući znoj sa čela ogromnom maramicom. Još jedan čovek bledog lica i tankih usana koračao je za njim, oštro motreći oko sebe. Desna ruka mirovala mu je u džepu sakoa.

Na Veinov znak muzika se utiša. On podiže ruku i pokušava nešto da kaže, ali mu opšti šagor ljudi, koji još ništa nisu primetili, to nije dopuštao. Finac se zbunjeno osvrte oko sebe, tražeći pomoć od svog ćutljivog pratioca.

Odgurnuvši jednog od zbunjених gostiju sa stolice, revo-

lveraš pomože Veinu da se usigne na nju.

— Gospodo! — progovori ovaj slabašnim glasom. — Molim vas, gospodo... samo trenutak, gospodo...

Žamor u sali postepeno se utišavao, dok se sve više iznenađenih pogleda okretalo prema čoveku koji je nesigurno stajao na stolici, digavši obe ruke uvis.

Pognuvši glavu i malo savivši kolena da bi izgledao niži, Lesli se oprezno uputi prema mestu na kojem su ga verovatno najmanje očekivali: prolazu u hodnik prema Veinovoj kancelariji.

— Gospodo! — počeo Finac malo glasnije. — Ja... mi... obavestili smo da je negde u lokalu... ovaj... jedan opasan kriminalac... Molim vas da bez panike, gospodo, bez panike, sve će biti u redu... molim vas da ostanete na svojim mestima i dopustite... ovaj... gospodi iz policije da obave svoj posao...

»Drsko!«, mislio je ninda, sa da već na svega pet ili šest koraka od Veina i njegovog pratioca. »Usuđujući se da se predstave kao policajci! Prokletstvo, voleo bih da znam čiji su prsti umešani u ovo!«

— U redu je, sve je u redu! — vikao je Veino u uzaludnom pokušaju da utiša go-

ste koji su ponovo zagalamili. »Vratite se na svoja mesta, molim vas... večeras sve ide na moj račun... na račun kuće... služite se, molim vas!

Glasni povici, zvižduci, smeh i poneki aplauz pozdraviše ove Veinove reči. Revolveraš ga povuče za ruku, tako da debeljko gotovo pade sa stolice. Leslie iskoristi kratku zbrku da prođe obojici za leđa i približi se zavesi koja je salu odvajala od hodnika.

Neko je stajao iza nje, narušavajući prirodni položaj teških nabora.

A haragei je upozoravao na novu, još bližu opasnost...

Oprezno se osvrnuvši oko sebe, ninda podiže zavesu jednom rukom. Tvrda cev pištolja koja mu se zarila u leđa nije ga iznenadila, iako je iznenađenje veoma vešto odglumio.

— Šta je to... uh...

— Ne mrdaj, Eldridž, ili kako se već zoveš! — siktao je čovek iza njega. — Pođi napred, polako, sa rukama na glavi! Hajde!

Klimnuvši glavom, Leslie podiže ruke i načini prvi korak.

Kako je očekivao, njegov protivnik polagao je suviše na oružje u svojim rukama, oslanjajući se na strah koji upe-
reni pištolj uvek izaziva. Nindin korak ga je zavarao, jer

u njemu nije primetio prebacivanje sve težine tela na levu nogu koje je omogućavalo...

Savijajući levu nogu u kolenu, ninda zadade kratak, oštar udarac petom desne, pogađajući sa savršenom preciznošću ruku sa pištoljem. Oružje odlete skoro do tavanice i vrati se nazad, ali od njega revolve-
raš više nije mogao imati koristi. Brzinom zvečarke, ninda je već bio pred njim, zadajući jedan jedini smrtonosni udarac ukrućenim prstima desne ruke...

Pridržavši teško telo da ne tresne o pod, Leslie ga oprezno položi pored zida, tražeći pogledom neki izlaz iz zamke u koju ga je uvukla Kler Mofat. Srećom, poznavao je ovaj hodnik i znao da jedini izlaz vodi kroz Veinovu kancelariju, u uski prolaz kojim je vlasnik »Taverne« u svoje vreme krišom odlazio kada bi mu dosadile pritužbe nezadovoljnih gostiju.

»Sada taj prolaz verovatno nije često korišćen«, mislio je ninda, bešumno se krećući duž zida. »A opet, haragei i dalje upozorava na opasnost... što znači da je straža i tamo...«

Prstima je dotakao glatku površinu vrata na kojima je pisalo »kancelarija«.

Da, opasnost je bila na drugoj strani, ali to nije značilo

ništa. Teška škola kroz koju je prošao naučila ga je da se sva ka opasnost može savladati.

Zakucao je, razgovetno i jasno, i odmah odgurnuo vrata. Čovek sa pištoljem u rukama neće pucati pre nego što vidi ko to kuca; iznenadno otvaranje, bez najave, veoma lako ga može navesti da nervozno pritisne obarač...

Samo što u nevelikoj kancelariji nije bilo nikakvog čoveka sa uperenim pištoljem u ruci...

Žena plamenocrvene kose se dela je iza pisaoćeg stola, sa glavom zabačenom unazad i razdrlijenom tankom bluzom koja je upola otkrivala krupne, čvrste grudi. Na njenom savršeno belom vratu ričokose jasno se se ocrtavala tanka crna nit koja ga je obavijala.

Krajevi žice nalazili su se u rukama čoveka koji je stajao iza fotelje i sa podsmešljivim izrazom na licu gledao u Leslija. Široka ramena s mukom je sputavao drečavi karirani sako ispod koga se videla crna majica. Okruglo lice kvario je slomljeni nos i kosa koja je, zabačena unazad, sa ćelavog čela, padala u masnim uvojcima na kragu sako.

— Neka nova igra? — mirno upita ninda. — Mogu li i ja?

— Samo pokušaj — reče ćelavi, cereći se. — Zgodna ženska, je l' da? Prava je šteta ako ostane bez glave zbog tvoje gluposti! Poznaješ li je?

— Ako se ne varam, to je Kler Mofat.

— Tačno, Eldridž. Ti si Eldridž, zar ne?

— Recimo da jesam.

— Mora da jesi, jer niko drugi ne bi uspeo da prođe pored Stiva, a da ga ovaj ne sredi. Ostani tu gde si i ne mrđaj. Jedan pogrešan pokret i...

Brutalno se kezeći, ćelavi malo zateže krajeve žice, dopustivši da se ona useče u belu kožu žene. Kler Mofat prigušeno zajeca, ali je imala toliko nerava da ne pokuša da se oslobodi.

— Šta želiš od mene? — upita Lesli.

— Ja ništa. Šef će stići svakog trenutka i on će ti to objasniti.

— Mogu li da sednem? Šta ako tvoj šef kasni?

Ćelavi je oklevao, a onda klimnu glavom.

— Možeš... ali polako, vrlo polako...

Sedajući, ninda prstima pogladi svoj široki kožni opasač. Ispod njega se krilo nekoliko šurikena, čeličnih zvezda oštrih ivica. Sa ovog rastojanja ne bi mogao promašiti ćelavog, ali...

Položaj njegovih ruku nije garantovao da samrtni grč neće zategnuti opasnu tanku žicu. A to bi značilo smrt i za Kler Mofat...

Ostala je još jedna mogućnost.

Malo se pomerivši u fotelji, ninda neprimetno izvuče šuriken prstima desne ruke, odmejavajući u mislima rizik kome je izlagao život žene.

— Mogu li da zapalim cigaretu? — upita glasno. — Tvog šefa još nema. Ko je to, ako smem da znam?

— Zapali — ćelavi je pozdrivo motrio svaki njegov pokret. — A što se šefa tiče... sačekaj da ti se sam predstavi.

Maskirajući pokret desne ruke levom koju je zavukao u džep pantalona, ninda zamahnu. Šuriken zazuja kroz vazduh kao velika, ljutita pčela.

Ćelavi vrisnu od straha, a njegov krik slio se sa vriskom žene. Ninda je već bio u skoku koji ga je doneo na veliki pisaći sto!

Pogled ćelavog sa nevericom je još uvek bio uperen u žicu prekinutu među njegovim prstima oštricom koja je gotovo dotakla beli vrat Kler Mofat, kada ga je stigao udarac. Oštar, kratak i nemilosrdan, udarac vrhom cipele koji mu je smrskao kosti lica i bacio ga

na zid o koji je njegova glava lupila sa tupim treskom.

Lesli skoči na pod, dohvatajući jednom rukom šuriken, a drugom ženu za ruku. Ova je zapanjeno buljila u njega, stežući obema rukama vrat.

— Idemo! — reče ninda. — Brzo!

Povukao je prema vratima na drugoj strani prostorije. Zaturala se, ali je odmah povratila ravnotežu i strgla svoju ruku iz njegove.

— Mogu i sama — reče priгушено. — Sada je u redu...

— Ništa nije u redu — reče Lesli oprezno odškrinuvši vrata. — Zbog čega si me uvukla u klopku, do đavola?

Pune, sočne usne razvukoše se u osmeh. Kler Mofat zabaci sa lica svoju bujnu kosu.

— Sada sam bar sigurna — reče. — Ti si zaista ninda, Eldridž!

*
* *

Kada se vratio u separe u kojem je ostavio, žena je sedela zavaljena, ispruživši svoje duge, lepe noge pored minijaturnog stočića. Nije se potrudila čak ni da zakopča bluzu koja je sada ponovo otkrivala krupne grudi. Gledala ga je zainteresovanim pogledom.

— Važan razgovor? — upita, okrećući čašu sa duplim viskijem među prstima. — I?

— Ne naročito — osmehnu se ninda, dohvatajući svoj konjak sa stola. Odlazak do telefona iskoristio je da razgleda lica gostiju malog italijanskog restorana u koji su upali, očekujući poteru tajanstvenih napadača. Nijedno lice nije bilo sumnjivo, niti je bilo ko obratio pažnju na njega dok je pozivao Pita.

To je, bar, bilo u redu. Za sada.

Ali se Sumiko još uvek nije javljala, iako su telefonske veze sa Rodezijom bile u redu, što je Pit već proverio nekoliko puta.

— Dakle? — upita ninda oštro posmatrajući lako našminvano lice i krupne zelene oči žene koja je ispod te savršeno ljupke maske krila inteligenciju vrednu poštovanja.

— Želiš da doznaš kako sam ti ušla u trag? — nasmeja se promuklim glasom Kler Mofat. — Rekla sam ti: dugačka priča. A ni ovo mesto mi se ne sviđa, smrdi na ribu.

— Ne želim da šetam ulicom koju sada bez sumnje već pretražuju. Ko su ti ljudi, Kler?

— Pojma nemam, mada pri najem da su mi uterali strah u kosti. Onaj ćelavi, naročito...

nije prestajao da mi miluje grudi dok smo bili nasamo u onoj bednoj kancelariji!

— Zar ti to zadaje strah? — podiže ninda obrve.

— To ne. Ti si me više uplašio... prokletstvo, mogao si lako odlučiti da me žrtvuješ i sam kidneš odande!

— Tačno.

— Ali to ipak nisi učinio! — mazno reče žena naginjući se prema njemu da mu dotakne ruku. — Sviđam ti se, a?

— Kler, nemam vremena za udvaranje — strpljivo reče Lesli. — Zgodna si i veoma privlačna, u redu, ali...

Zelene oči gnevno sevrnuše.

— Tako znači — reče prezrivim tonom. — Da li je tačno da su u svoje vreme mnogi samuraji u Japanu bili homoseksualci?

— Da, tačno je — osmehnu se Lesli — ali ne potpuno. Biseksualci je bolji izraz. Oni se nisu ustručavali da svoja zadovoljstva potraže na obe strane ulice. Hmmm... znači li to da svakog muškarca koji odmah ne pobesni od želje kad te vidi automatski proglašavaš za homoseksualca?

— Da.

Ninda se glasno nasmeja, ispijajući svoj konjak do kraja.

— U redu — reče. — Misli šta hoćeš. Mene trenutno zanima kako se sve ovo dogodilo...

Devojka je dugo proučavala njegovo lice kroz dim cigarete.

— Ne sviđam ti se, a?

— Sviđaš mi se, Kler. Veoma. Međutim, želim samo da doznam ko su ti ljudi kojima si otkrila da sam ja ninda. Kako je ta priča uopšte počela?

— Tu priču bih ti daleko bolje ispričala u svom apartmanu. Tamo držim svu dokumentaciju.

— I gde će nas svakako čekati gomila naoružanih tipova. To je poslednje mesto u ovom gradu na koje bih sada otišao. Verovaću ti i bez dokumenata.

— Mogu li da dobijem još jedan viski?

Mahnuvši rukom konobaru, ninda strpljivo sačeka da ona dobije piće i otpije jedan gutljaj, sklupčana na sedištu kao mačka.

— Dakle, sve je počelo dok sam istraživala nerazjašnjena ubistva u gradu i okolini — po čemu ona iznenada sasvim drukčijim, poslovnim tonom, potpuno odbacujući ulogu praznoglavice zavodnice. — Pokušala sam da pronađem neku zakonitost u tome, neki smisao, nešto što bi moglo objasniti neuspeh policije u otkrivanju zločinca.

Ogroman posao.

— Da, ogroman posao, jer svake godine nekoliko stotina ljudi umre, a da niko nikada

ne otkrije ni zašto, ni od koga. I sama sam to veoma brzo shvatila, tako da sam sa te mase podataka prešla na pojedine... kako da ih nazovem — grupe zločina. Po delovima grada, po godinama starosti žrtava, čak po danima u sedmici kada su ubistva izvršena, ma kako to smešno zvučalo. I opet nekog pravila nije bilo, sve dok...

— Sve dok?

— Dok nisam obradila grupu ubistava izvršenih neobičnim oružjima. U tom trenutku shvatila sam da je i Daleki istok umešao svoje prste, sela sam na avion i otišla do Hong-Konga, a odatle u Japan. Tamo sam otkrila priču o nindama, Eldridž.

— Aha. I sve vreme to je bila tvoja privatna istraga?

— Da. Sve do povratka iz Japana, kada sam nekim ljudima najavila seriju članaka o onome što sam doznala. Uobičajena praksa, razumeš, jer ja živim od svog pisanja... a volim skupe stvari. Na nekoliko mesta pokušala sam da dobijem avans, s obzirom da je moja mala ekspedicija na drugoj strani okeana prilično stajala.

— I tako se raščulo da pišeš o nindama. Dobila si avans?

— Jesam, ali...

— Ali ne tamo odakle si ga očekivala, verovatno. Ko je to bio, Kler?

— Ne znam. Kako je stvar odmicala, shvatila sam da sav taj materijal više nije serija napisa, već čitava knjiga, što je već nešto sasvim drugo. Izdavači su mnogo tvrđi kada je reč o novcu, nego vlasnici listova, znaš. I onda, jednog jutra sam u svojoj pošti zatekla ček na deset hiljada dolara.

— Oho? Bez ikakvih uslova?

— Bez ikakvih uslova. Samo nekoliko reči, pisaćom mašinom. Jedan poštovalac mog rada želi uspeh knjige koju pišem.

— Divno, zar ne?

— Do đavola, ko je lud da odbije deset hiljada dolara koji padaju bukvalno sa neba! Završila sam knjigu i izdala je. Pokazalo se da su izdavači kojima sam se obraćala ipak bili u pravu: prodaja ide veoma loše...

— Da si stavila svoju fotografiju na naslovnu stranu, prodavala bi se mnogo bolje — nasmeja se ninda. — Međutim, to nije kraj priče, zar ne?

— Ne, nije. Onoga dana kada je knjiga izašla iz štampe, dva tipa su došla da me pozovu u posetu. Bili su vrlo ljubazni i tako to, ali je njihovo držanje jasno govorilo da

ne smem odbiti, inače...

— Koga si posetila?

— Nisam videla mog gostoljubivog domaćina, ako je to ono što želiš da znaš. Odvezli su me pred jedan mali bioskop u Ouklendu, uveli unutra i posadili na jednu stolicu. Sala je bila potpuno prazna, nimalo čudno, jer se sve to događalo oko tri izjutra. Možeš misliti koliko sam bila besna.

— Mogu. I onda?

— Prikazali su mi nekoliko filmova, očigledno snimljenih teleobjektivom iz velike daljine. U svim tim filmovima glavnu ulogu si igrao ti, dragi.

— Ja? Zaista?

— Da. Pitali su me da li bi čovek koga sam videla mogao da bude ninda.

— Šta si odgovorila?

— Da ne znam. Šta sam drugo mogla reći, do đavola? Neke stvari koje sam videla na ekranu zaista su izgledale prilično čudno; recimo kako trčiš po nekoj peščanoj plaži ili izvodiš zapletene vežbe, ali sve to nije moralo značiti ništa. Vratili su me kući pred zoru i bili opet veoma ljubazni.

— To nije bio kraj, naravno?

— Ne, to nije bio kraj, jer mi moja prokleta radoznalost nije davala mira. Njuškala sam oko tog bioskopa u nadi da ću

doznati ko ga je iznajmio za onu malu ponoćnu predstavu, ali nisam doznala ništa. Nisam ni imala vremena; jedan od onih koji su prve noći došli po mene, jednostavno me je ubacio u svoja kola i vratio do stana, uz opomenu da će za mene biti najbolje ako me više ne vide na drugoj strani Golden Gejta.

— Razmišljala si o filmovima, zar ne? I šta si zaključila?

— U tom trenutku ni sama nisam bila sigurna, ali sam na stavila da se raspitujem kod majstora borilačkih veština. Opisala sam im ono što sam videla na filmu i oni su se složili sa mnom da bi to mogle biti vežbe koje ninđe koriste za održavanje forme. Hajde, ninđo, naruči mi još jedan viski. Dupli...

— Šta se dalje dogodilo, Kler?

— Dogodilo se da su sinoć došli ponovo po mene. Dali su mi telefonski broj i rekli da će mi se javiti čovek po imenu Lesli Eldridž koga ću pitati da li je on ninđa. Trebalo je da mu zakažem sastanak na nekom mestu koje mu neće biti sumnjivo... ostalo otprilike već znaš, dragi...

Nekoliko minuta su ćutali dok nisu bili posluženi svežim pićem. Žena je progovorila prva.

— Šta sada? — upitala je.

— Sada? Sada je vreme za spavanje, Kler.

— Oh, najzad! Gde me vodiš?

— A, to ne! Nemam toliko poverenja u sebe da bih pored tebe mirno spavao...

— A ko govori o spavanju, prokletstvo!

— Ja. Najbolje će biti da potražiš neki miran hotel u blizini, Kler. I da potpuno zaboraviš ono što si videla. I na filmu i večeras u Veinovoj kancelariji.

— Ha!

Kratak, oštar uzvik izbačen sa prezrivo iskrivljenih usana, veoma jasno je govorio šta Kler Mofat misli o ovakvom predlogu. Ninđa se morao nasmejati.

— U redu — reče. — Ne možeš da zaboraviš. Profesionalna deformacija, je li?

— Lud si ako misliš da ću za tvoje lepe oči propustiti jednu od najvećih senzacija posle Votergejta, dečko moj. I to ne samo zbog love koju bi mi mogla doneti priča o pravom pravcatom ninđi koji ubija po San Francisku!

*

* *

Suženim očima ninđa je posmatrao ljupko lice žene koja

mu se i dalje izazivački smejala, dajući mu do znanja da je može dobiti kad god zaželi. Njega su, međutim, mučile druge misli...

Bilo bi jednostavno ukloniti je. Jedan jedini odmeren udarac i on bi mogao izaći iz separea, a da niko ne primeti da je iza sebe ostavio još jedno mrtvo ljudsko biće...

Ali on nije mogao da naterase sebe na taj udarac, ma šta govorio hladni razum i sve one lekcije koje su mu na surov način uterivali u glavu dok se škololovao za nindžu. Najzad, čak i ako ukloni Kler Mofat još uvek su ostajali ti prokleti filmovi i ko zna kolika grupa ljudi koji znaju da pred sobom imaju pravog nindžu...

Zelene oči potamneše.

— Ti — upita žena šapatom — ne misliš valjda da... gospode bože!

— Gle, pa i ti umeš da se uplašiš? — mirno primeti nindža.

Ona se strese, prazneći čašu sa viskijem.

— Nekoliko trenutaka gledao si me tako... tako čudno. Kao... kao...

— Kao da te gleda sama Smrt?

— Da... ali si odmah odbacio ideju da me ubiješ, zar ne, dragi?

— Nisam ozbiljno ni razmišljao o tome. Iako ću možda morati da razmotrim i tu mogućnost...

Povukla se do same ivice kožnog sedišta, privlačeći noge sebi.

— Da ne bih... da ne bih odala tvoju tajnu?

— Da.

Ona drhtavom rukom ukloni kosu sa čela osutog sitnim kapima znoja.

— Zadaješ mi strah — reče.

— Nikada to još nisam osetila pred jednim muškarcem...

— Onda je bilo vreme da i ti naučiš, Kler.

Zaronila je pogledom u njegove oči kao da u njima traži odgovor na neizrečeno pitanje.

— Ne — reče na kraju. — Ti to ipak nećeš učiniti...

— Kler... koliko ljudi zna da sam nindža?

— Sem mene, misliš? — žena pokuša da se osmehne.

— Ona dvojica iz bioskopa sigurno. Njihov šef, verovatno još poneko... zašto?

Lesli sleže ramenima.

— Zato što oni svi moraju umreti. A ti ćeš mi obećati da moje ime nikada ni na koji način nećeš pomenuti u vezi sa pojmom nindža. U redu?

Prihvatila je bačeni mamac sa sumnjivom revnošću. Usne su joj se raširile u blistav osmeh.

— Svakako, dragi! Kad bolje razmislim, za moju knjigu nije ni važno ko je pravi ninda, kako izgleda i gde živi... bitno je da ću moći da joj dodam mnogo nepoznatih detalja...

— Ne.

— Šta?!

— Rekao sam ne, Kler. Ovo što si do sada napisala o nindama sasvim je dovoljno. I pre više. Zaboravi da su oni ikada postojali. A sada mi reci, da li je jedan od one dvojice iz bioskopa večeras bio u »Taverni«?

— Možda. Ja ih nisam videla. Mogu li da dobijem još jedan viski?

Konobar im je prilazio, balansirajući poslužavnik na vrhovima prstiju.

— Viski i konjak — reče veselo. — I pozdrav od one gospode za stolom pored vrata, gospodo!

— Oh? — Kler se izvi da bi pored Leslija uperila pogled prema vratima. — Zahvalite im najlepše...

Lesli je sedeo mirno, i ne pokušavajući da se okrene. To mu, najzad, nije ni bilo potrebno. Haragei je već nekoliko trenutaka upozoravao da se opasnost približava.

Bila je greška što se ovako dugo zadržao u blizini »Taverne«. Dobro organizovana eki-

pa, a njegovi protivnici to su očigledno bili, pre ili kasnije morala je naići na njihov trag.

— Ako želiš da upознаš onu dvojicu — tiho reče žena, i dalje sa osmehom na licu — onda ćeš uskoro imati priliku. Sede tamo, uz vrata, sa još dvojicom tipova koji bi im mogli biti rođena braća, sudeći bar po izgledu...

— Ponašaj se prirodno i dalje — odgovori ninda. — Tako, osmehni mi se... neka pomisle da još uvek ništa ne sumnjam...

— Želiš da dobiješ u vremenu? Hoćeš da odem do telefona i pozovem policiju?

— Policiju? — nasmeja se Lesli. — Hvala najlepše! Ne, draga, policija mi nije potrebna... a ne bi ni uspela da dođeš do telefona...

— Misliš?

— Hoćeš da pokušaš?

Kler Mofat odmahnu glavom, ugrizavši se za usnu.

— Ipak ne...

— To je pametno. Oni svakako ne žele da se tebi još uvek nešto dogodi i zato strpljivo čekaju svoj trenutak. Ustani i pođi u tailet, mirno, kao da ti je to trenutno najvažnija stvar na svetu.

— Skoro da jeste! — nasmeja se ona. — Sva ova soda u viskiju, a možda i malo straha...

— Utoliko bolje. Ostani u taoletu ma šta se ovde događalo. Kada se gužva raščisti, kidaj što dalje odavde.

— A ti?

— Ja ću se već snaći.

Dohvatajući svoju torbicu, ona se lagano uspravi.

— Hoćemo li se još videti?

— Možda.

Osmehnuvši se, žena zabaci torbicu na rame i pođe u pravcu taoleta, izazivački njišući raskošnim kukovima i privlačeći muške poglede.

Praveći se da ne primećuje kako se ona četvorica pored vrata tiho dogovaraju, Lesli zapali cigaretu i pređe za šank, vadeći gomilu novčanica iz džepa. Ovde je imao daleko više prostora za obračun sa četvoricom revolveraša i nešto mnogo važnije — mogao je pratiti svaki njihov pogled u velikom ogledalu iznad šanka.

Ustali su, kao po komandi i krenuli prema njemu, sva četvorica istovremeno. Ruke su im bile u džepovima dugih sakoa, šivenim očigledno kod istog jeftinog krojača.

Obrćući čašu sa konjakom među prstima, ninda je strpljivo čekao, uperivši pogled u onoga koji je, po svemu sudeći, bio vođa. Niko neće potegnuti pištolj pre nego što to ovaj učini...

Podelivši se, oni zaobiđoše sto najbliži šanku, po dvojica sa svake strane. Usne vođe se pomeriše...

Široka bokasta čaša za konjak ne smatra se nekim naročito zgodnim oružjem u kalfanskim tučama, gde su krigle za pivo i teške pepeljare daleko podesnije. U ruci ninde, međutim, i najbezazleniji predmet može postati smrtonosno oružje, i to je ono što njihovim protivnicima obično ne očekuju...

Projektil od tankog, krhkog stakla smrskao se tačno među očima vođe revolveraša, zaspajući ih stotinama sitnih komadića koji su bili kao noževi. Zaurlavši, čovek ispusti upola izvučeni pištolj iz ruke i zatetura se gubeći ravnotežu.

Udovi ninde pokretali su se brzinom misli; dug precizan skok doveo ga je u neposrednu blizinu dvojice ljudi sa druge strane stola; sa obe ruke šćepao je desnicu onog bližeg i gotovo bez napora slomio dolakticu na podignutom kolenu, odbacujući ga unazad, tačno na cev pištolja njegovog druga u trenutku kada je ovaj pritisnuo okidač.

Mora da je vrh metka bio zarezan oštrim nožem, jer se olovni projektil raspao u telu, stvarajući ogromnu izlaznu ranu na trbuhu. Odbacivši naglo

opušteno telo na pod, Lesli ispruži desnu ruku među čijim je prstima svetlucalo kratko sečivo.

Čovek pred njim zbunjeno zinu posmatrajući kako mu će lik brzinom munje klizi u srce. Nije dospeo čak ni da podigne ruke do rane, jer je smrt bila brža.

Užasni, neprekidni krici vođe, uzvici straha koji su odjeknuli po čitavom lokalu i naročito nindžina neverovatna brzina, očigledno su dekoncentrisali četvrtog ubicu. Stajao je sa pištoljem u ruci, bled kao krpa, i unezvereno gledao oko sebe.

Nindžine noge već su dizale gipko telo u skok koji ga je preneo preko stola. Stegnuvši zube, ubica zareža i podiže svo je oružje, ali je njegova odluka stigla suviše kasno da bi mu pomogla. Ivice nindžinih dla nova istovremeno se spustiše na njegov vrat sa obe strane glave. Pao je na pod kao trupac, prekinute kičme.

Nindža je bio na korak od vrata pre nego što je telo poslednje žrtve dotaklo prljavi pod. Zastao je i jednim dugim pogledom prešao preko niza blelih lica, otvorenih usta i razrogačenih očiju, a onda se okrenuo da iskoči napolje.

— Les!

Kler Mofat, takođe bleđa kao zid, stajala je na vratima toaleta, pružajući ruke prema nje mu.

— Les, čekaj me!

Po prvi put posle mnogo godina, Lesli neodlučno zastade. Taj trenutak oklevanja nije bio tipičan za njega. Jedno od prvih pravila nindžucua glasilo je: ne oklevaj, kreći se i ostani u pokretu sve dok ne budeš imao dovoljno vremena da dublje razmisliš o sledećem potezu...

»Prokletstvo, šta mi je?«, prolete mu kroz glavu. »Nije moguće da me ta žena toliko privlači da zbog nje činim ova ko krupnu grešku? Čitav lokal imaće dovoljno vremena da uoči moje lice... da sazna čak i moje ime!«

*

* *

Spotakla se na korak od njega i zateturala, prigušeno kriknuvši. Ščepavši je za ruke, kao lutku, nindža je ispravi za noge i grubo povuče za sobom.

— Hajde! — procedi kroz zube. — Hajde, boga mu!

— Les... polako — dahtala je ona, obesivši se svom težinom o njegovu ruku. — Sačekaj... ove cipele...

Instinktivno, Lesli se osvrte po ulici na koju su izleteli. Tiha i mračna, sa dugim nizom parkiranih automobila na suprotnoj strani.

Tama... tišina... mir...

I haragei.

Lesli oštro skrete ulevo, vučući ženu za sobom. Kriknuvši, možda malo suviše glasno, ona posrte i opruži se po prljavom asfaltu.

Savršeni refleksi ninđe još jednom su spasili Leslijev život. Bacio se čitavom dužinom u podnožje zida po kojem je mitraljeski rafal ostavio dug niz okruglih rupica zasipajući ga komadićima maltera i prašinom.

Mozak mu je ponovo radio brzinom nedostižnom običnom čoveku; procena situacije, određivanje položaja nevidljivog strelca, razdaljine do njega i munjeviti protivudarac, sve to nije mu oduzelo više od nekoliko stotih delova sekunde. Bačena njegovom rukom preko ulice u visokom luku polete sićušna kuglica ispunjena eksplozivom čiju je tajnu poznao samo Lesli...

Eksplozija je uzdrimala stakla na prozorima susednih kuća, a narandžasti plamen digao se gotovo do visine prvog sprata. Kolovoz zasuše zadimljeni ostaci čelika, lima, iskidanih ljudskih tela...

Skočivši na noge, ninda potraži izlaz iz nove klopke. Klopke koja se ponovo zatvarala oko njega.

Po jedna kola dolazila su ulicom sa obe strane, zaslepljujući farovima, zaglušujući urlanjem snažnih motora. Znao je da su puna do zuba naoružanih ljudi koji će za trenutak svaki delić prostora zasuti kišom vrelog olova...

Zgrčivši se, on se odbaci sa obe noge pravo uvis. Vrhovima prstiju, kao čeličnim kandžama, dohvati ivicu zida visokog skoro dvanaest stopa. Još jedan trzaj i on će biti na drugoj strani, van domašaja ubica u kolima...

— Les!

Vrisak žene, pun smrtnog straha. Ninda olabavi prste i meko se dočeka na noge.

Prilika u crnom koja se pojavila na vrhu zida takođe je kriknula u mešavini gneva i straha. Udarac sekirom, namenjen glavi ninđe, promašio je svoj cilj, izbacujući napadača iz ravnoteže. Zalomatavši rukama, čovek u crnoj odeći stropošta se niz zid, ispuštajući iz ruku svoje oružje na dugoj dršci.

Ninda je dočekaao sekiru u ruke i blistavo sečivo načini kratak luk u tami. Bez ikakvog šuma glava napadača odlete sa ramena, tupo pogađa-

jući zid. Kler Mofat još jednom vrisnu i ostade nepomična tamo gde je i ležala.

Uz škripu guma, automobili se zaustaviše, popreko na kolovoz. Kroz otvorena vrata pojavili se mračne, preteće pušćane cevi.

— U redu je, prijatelju! — progovori oštar, dubok glas iz kola na Lesliejevoj desnoj strani. — Baci to iz ruku i odmakni se unazad, do zida!

Ponovo tišina, narušena samo blagim brujanjem dobro održavanih automobilskih motora. Tišina puna napetosti koja je obećavala novu, svežu krv na asfaltu...

Osmehnuvši se, Leslie dopusti da mu sekira padne pred noge. Podigao je ruke visoko iznad glave i prebacio težinu svog tela na levu nogu.

Za trik koji je nameravao da izvede biće mu potrebna sva njegova snaga i brzina...

I još nešto.

Ne skidajući pogled sa cevi uperenih u sebe, on lagano zbaci sa nogu najpre jednu, a zatim i drugu cipelu od meke kože, šireći i skupljajući prste na nogama.

Iz zamračenih kola dopre prigušen smeh.

— Hej, šta to znači? — javi se onaj isti glas. — Zbog čega se izuvaš?

— Cipele me žuljaju — sleže Leslie ramenima. — Prokletstvo, kako stvari stoje, više mi neće ni biti potrebne...

Ponovo grub, promukao smeh.

Smeh samouverenih ljudi, sigurnih da im njihova žrtva više ne može izmaći.

Negde u daljini tužno zaurala policijska sirena.

— U redu, momci! — užurbala se onaj duboki glas. — Čet! Bastere! Pretresite ga i ubacite u kola! Idemo!

Dve prilike sa puškama u rukama hitro iskočiše iz kola na levoj strani, pazeći dobro da svojim telima ne zaklone nindu. Jedan ostade nekoliko koraka dalje sa puškom na gotovs, dok je drugi oprezno prilazio Leslieju.

Ne ispuštajući pušku iz ruke, on drugom hitro opipa Lesliejev sako i pantalone.

— Čist je! — doviknu, okrećući se prema kolima na desnoj strani. — Da ga...

»Glupak!«, pomisli ninda dajući na desni bok, tako da ga čovek koji ga je pretresao zakloni od oružja u desnim kolima. »On misli da oružje mogu biti samo nož, pištolj ili puška...«

Gipki prsti njegovih nogu obaviše se oko drške sekire i teško oružje zazuja kroz vazduh. Pogodak nije bio najpre-

cizniji, ali je sekira ipak obavila svoj posao; onaj koji je Leslija držao na nišanu, ispusti svoje oružje uz krik bola i straha, stežući desno rame u koje se zarilo oštro sečivo.

Dovršavajući svoj pokret, ninda se munjevitom brzinom ispravi pored onoga koji ga je pretresao, predupredivši pokušaj da cev svoje puške okrene prema njemu. Kratak udarac u pleksus bacio je ubicu na tle, gde ostade da zeva kao riba pokušavajući da uvuče vazduh.

Novi dugi skok; vitko telo ninde letelo je kroz vazduh kao strela, brže od rafala koji je sa velikim zakašnjenjem ponovo zasuo zid. Paralelno sa tlom, ali svega nekoliko inča nad njim, telo ninde završilo je svoj let tačno ispod kola koja su stajala na njegovoj desnoj strani.

Meci zasušše asfalt pred kolima, ali je on već bio na drugoj strani, mnogo brže nego što su u uskom prostoru zbuñjeni ljudi u automobilu uspe li da okrenu svoje cevi da bi ga sledili. Još jedan dugi skok koji ga je odneo do reda parkiranih vozila na drugoj strani. Delić sekunde pre nego što je nestao među njima Lesli iz ruke izbacila još jednu eksplozivnu kuglicu.

Efekat eksplozije ovoga puta nije bio tako spektakularan,

jer nije bio pogođen rezervoar sa benzinom. Ipak, automobil odlete u vazduh i prevrte se, kao da ga je bacila džinovska ruka. Iz olupine naslonjene na parkirani kamionet izbi gust oblak crnog dima...

Zavijajući sirenom, iza ugla izleteše policijska kola, za njima još jedna. Eksploziju, i sve ono što se pre toga odigralo pred njihovim očima bilo je svakako previše za nerve gangstera u drugim kolima. Prohujala su pored ninde, naglo povećavajući brzinu i gotovo poprečke ulazeći u krivinu koja ih je odvela u poprečnu ulicu. Jedna policijska kola ustremiše se za njima, iz drugih izleteše policajci sa pištoljima u rukama, tražeći pogledom ne koga koga bi mogli zadržati.

Nekoliko minuta kasnije ulicu ispuniše policijska i vatrogasna kola i automobili hitne pomoći, zaslepljujući sve veću gomilu radoznalaca avetinjski plavom svetlošću. Prošlo je mnogo vremena pre nego što su policajci utvrdili da na mestu obračuna nema više nikoga koga bi mogli privesti, još manje onih kojima bi bile potrebne usluge hitne pomoći.

Policijski narednik, mlad čovek umornog lica, skide kapu s glave i obrisa znoj već umazan rukavom košulje.

— Naredniče — vikao je jedan od njegovih ljudi sa druge strane. — S kim je otišla žena?

— Žena? Kakva sad, do đavola, žena?

— Ridokosa, naredniče! Ležala je tamo, pored zida kada smo stigli!

— Do đavola s tobom, Kenedi — opsova narednik — ti samo misliš na ženske! Nikakve žene ovde nije bilo...

— Ali, ja sam...

— Prokletstvo, niko od nas nije lud, Kenedi! Momci, da li je još neko od vas video ridokosu da leži na trotoaru?

Odmahivanje glavom, sleganje ramenima, malo prigušenog smeha.

Policajac Kenedi zbunjeno se počea po kosi ispod kape mokre od znoja. Najzad, njemu se zaista i moglo pričiniti da je tu bila neka žena... naročito posle dvanaest sati neprekidnog dežurstva i onog viškija koji je krišom popio u toaletu stanice...

*

* *

Kler Mofat lagano otvori oči i zbunjeno se zagleda u šarenu tavanicu nad sobom. Zapletene orijentalne šare, nalik arapskim slovima... to nimalo

nije podsećalo na njen mali, uredni stan na Telegraf Hilu.

— Hej? — reče, dižući se na lakat. — Gde ste me ovo doveli? Kakvo je ovo vašljivo mesto, do đavola?

Velika prostorija bila je u polutami, osvetljena samo prigušenom svetlošću lampe na noćnom stočiću, ali je to i malo svetlosti bilo dovoljno da žena uoči kako je svaki detalj odabran sa pažnjom i ukusom, čineći celinu izuzetne lepote.

»Neki stručnjak za unutrašnje uređenje obogatio se na ovom mestu«, pomisli Kler, radoznalo se osvrćući oko sebe i uočavajući sve nove i nove raškošne detalje kako su joj se oči privikavale na polumrak. »A platio ga je tip koji ima mnogo ukusa i mnogo veću go milu para...«

Uspravila se, oprezno spuštajući bose noge na mek persijski tepih i tek tada shvatila da je obučena samo u potpuno providnu spavaćicu od najbolje kineske svile. Tiho je zvižnula od divljenja, posmatrajući kako nabori meko obavijaju njeno telo. Taj dodir je na neki divni, čarobni način donosio uzbuđenje i ona oseti kako joj bradavice na grudima sve čvršće upiru u svilu spavaćice.

U trenutku kada se oprezno uspravila, negde u uglu odje-

knu prijatni prigušeni zvuk gonga. Na taj znak upališe se još dve svetiljke u uglovima, podešene tako da svu svetlost bacaju upravo na nju.

Vrata na drugoj strani prostorije otvorila su se bešumno. Na njima se pojavio oniži, plećat čovek potpuno ćelave glave i velikog orlovskog nosa, u dugoj kućnoj haljini. U rukama je rasejano premetao lulu neobičnog oblika.

— Oh! — reče. — Vidim da ste se probudili, gospođice Mofat. San vas je osvežio?

Kler se zakikota, pomalo nerвозno.

— Nisam baš sigurna da sam budna — reče, osvrćući se oko sebe. — Ovo mesto... nadam se da će raj izgledati bar upola ovako dobro; ako ga se ikada dočepam, naravno!

— Uvek brzi na jeziku — primeti čovek sa lakim osmehom na licu, smeštajući se u široku, udobnu fotelju. — I lepi kao i uvek, moram reći. Jedna od najlepših žena u San Francisku kao što sam uvek tvrdio.

Kler pogledom potraži neki kućni ogrtač, jer joj je intenzivni pogled njegovih očiju na praktično nagom telu već pomalo smetao. Njega, međutim, nije bilo na vidiku. Čak i postelja na kojoj je ležala nije imala pokrivača.

— Čini mi se da nemam čast da vas, poznajem, mister... — reče hladno.

— Na žalost, nismo se do sada sreli — klimnu ćelavi glavom. — Što mi, naravno, nije smetalo da postanem vaš potajni obožavalac. Da, zaista je jedna od najlepših žena u gradu. I svakako najuzbudljivija...

Kler skrsti ruke na grudima.

— Mogli biste mi reći bar svoje ime... potajni obožavaoče.

Njen neobični domaćin se ponovo osmehnu, ali samo usnama. Crne oči i dalje su počivale na njenom telu. Spustivši lulu na stočić pored sebe, on pljesnu rukama.

— Šta znače imena? — reče, sležući ramenima. — Ime je kao odeća koju nosimo dok nam ne dosadi, a onda je zamenimo novom, zar ne?

— Dok nam ne dosadi? Ili dok je ne isprljamo?

Ćelavi se prigušeno nasmeja.

— Divni ste, Kler, zaista. I veoma hrabri. Dokazali ste to i sinoć, uostalom.

— Ja? Ah, da!

Žena prinese ruku čelu, boreći se sa pravom poplavom sećanja sve do tada potisnutih u njenu podsvest. Eldridž... gomila napadača... pucnjava i bombe... i krv na sve strane... čitavi potoci krvi...

Šta se dogodilo sa Eldridž-om? I da li je ovaj čovek pred njom tajanstveni protivnik, onaj koji želi nindinu smrt?

Vrata se još jednom otvoriše bez ikakvog šuma i na nji-ma se pojavi najlepša žena koju je Kler Mofat ikada videla. Duga, potpuno crna kosa koja joj je padala do polovine leđa ljupko je obavijala nežno lice sa ogromnim crnim očima. Gipko telo lomilo se u struku pri svakom koraku.

Crnokosa lepotica i ne pogleda u Kler; kleknuvši pred fotelju ona napuni lulu duvanom, upali je i dodade svom — gospodaru?

— Ostani — reče on, blago je pogledavši po golim grudima, gledajući u Kler. — Kao što vidite, Kler, lepe žene su moja velika slabost...

— Hvala. Ne živim baš na visokoj nozi, ali da postanem haremska robinja, na to još uvek nisam spremna, dragi ne poznati gospodine.

Crne oči se suziše.

— Vi još uvek verujete da možete da birate, Kler? Grešite.

Ona se nervozno osvrte oko sebe.

— Nisam obučena za izlaz — reče — ali, ako me na to prinudite, istrčaću na ulicu u ovoj spavaćici, spremna da napravim senzaciju.

Čelavi se osmehnu, mirno odbijajući dim iz svoje lule. Ponovo je pljesnuo rukama, dva puta uzastopno.

— Pretpostavljam da je to poziv za evnuhe — sarkastično reče Kler, bacajući pogled na drugu ženu. Ona je sve vreme nepomično stajala pored fotelje, oborenog pogleda.

Stvorenje koje se sada pojavilo na vratima zadavalo je strah. Kler instinktivno uzmače korak, pritiskujući prekrštenne ruke na grudi.

»Gospode bože«, mislila je u strahu, »kakvo je ovo mesto?«

Čovek je morao biti težak gotovo tri stotine funti, ali su najveći deo toga bili mišići koji su se naizmenično zatezali i otpuštali pri svakom hitrom, nečujnom mačjem koraku, uprkos tolikoj težini. Mala glava bila je glatko obrijana tako da su sa nje štrčale nesrazmerno velike uši. Kose oči bile su skrivene u naborima sala iz kojih je iznad jedva vidljivih usana izbijao kratak, zatupast nos.

Kinez ili možda Japanac — zastao je ispred čoveka u fotelji i s poštovanjem se naklonio, skupljajući ruke na grudima. Japanac, ipak, zaključio Kler, tražeći pogledom podršku od druge žene. Ova je i dalje stajala na svom mestu, zureći u pod, ali su ukručena le-

da i jedva primetni pokreti dugih prstiju svedočili da ona veoma dobro zna ko je ušao u prostoriju.

— Ovo je Aiči — reče ćelavi sa veselim osmehom na licu. — Nije naročito inteligentan, ali je malo ljudi na ovom svetu koji mu se mogu suprotstaviti u borbi golim rukama. Je li tako, Aiči?

Džin nešto promrmlja, ponovo se klanjajući.

— Aiči je veoma vešt. Recimo, kada se dogodi da neko ne želi da govori. Ili ako neko želi da napusti ovo mesto bez mog dopuštenja. Da li sam bio jasan, gospođice Mofat? Kler?

— Veoma — hladno odvratila ona. — Mogu li da čujem konačno šta želite od mene?

— Da. Dve stvari.

Upitno je gledao u nju, ali su njene oči bile prikovane za džinovsko Aičijevo telo, obavijeno samo čistom belom tkaninom oko bokova i između nogu. Sva njena hrabrost neće biti dovoljna, znala je, ako se ta planina od mesa samo pomeri u njenom pravcu...

— Želim nindžu — ćelavi se zavalio u fotelju i prekrstio noge. — I vas.

— Ja ne znam gde se on nalazi. A što se mene tiče... pa, izgleda da ne mogu mnogo šta učiniti da vas sprečim da me dobijete, ali...

— Ali?

Ona prkosno podiže glavu, isturajući čvrste grudi.

— Jedno me ne možete prisiliti da — uživam u tome!

Ponovo onaj veseli osmeh, osmeh čoveka naviklog da jednim pokretom nameće svoju volju drugima.

— Ja znam gde je nindža, Kler. Mogu ga dobiti i bez vas, svakako. Ipak će stvar ići mnogo brže ako se i vi angažujete. Iskreno angažujete, Kler. Znam šta sada mislite: obećaću matoroj budali sve što bude tražio, a kada jednom izađem odavde... Da li je tako?

Ona obori pogled, nervozno gužvajući spavaćicu na grudima.

— Da, vidim da je tako — nastavljao je nepoznati blagim glasom. — Nemojte pokušavati da me prevarite, Kler.

U mojoj je moći da vas kaznim, jer nema mesta na ovoj planeti gde se možete sakriti od mene. Aiči!

Planina od mesa podiže pogled. Lakim pokretom glave, gospodar pokaza prema crnokosoj ženi.

— Pogledajte šta vas čeka, Kler, ako ne budete poslušali. To me podseti na ono što ste maločas rekli — da nećete uživati u tome. Uživacete, Kler, iako ne sa mnom. Naime, ja

sam odavno iznad grube fizičke ljubavi; moja zadovoljstva, da ih tako nazovem, sada se uglavnom sastoje u posmatranju užitka drugih... pogledajte!

Jednim pokretom ruke Aiči je odbacio tkaninu koja mu je pokrivala telo. Kler prigušeno kriknu, pokrivajući rukama usta.

— Neverovatno, zar ne? — nasmeši se ćelavi, oblizujući usne sa izgledom sladokusca. — Ginis bi dao gomilu para da ovakvo nešto uvrsti u svoju knjigu rekorda. Aiči je zaista veoma... obdaren. I veoma vešt u korišćenju onoga što mu je priroda poklonila.

Ono što je sledilo naizmenično je ispunjavalo Kler gađenjem i neobičnim potajnim uzbuđenjem. Crnokose lepotice bukvalno je nestalo pod Aičijevim gorostasnim telom, ali je on vodio ljubav sa neočekivanim nežnošću. I mnogo veštine, što su dokazivali i sladostrasni krici koji su se izvijali iz grla žene.

— Počinje da vam se sviđa, zar ne? — reče ćelavi promuklim glasom. — Dosta, Aiči!

Žena još jednom kriknu kada je džin oslobodio svog zagrljaja. Ostala je na podu, nepomična, raširenih ruku i nogu i sklopljenih očiju, kao mrtva.

Kler ponovo ustuknu kada se sitne oči Japanca zaustaviše na njoj.

— Aiči ume da bude i mnogo grublji, Kler. Mislim da shvatate šta želim da kažem?

Ona klimnu glavom, ugrizavši se za usnu.

— Dakle? Učinićete ono što želim?

— Zbog čega tražite Eldridža?

— Moja stvar, Kler.

— Ubićete ga?

— Najverovatnije.

Ona oseti kako joj znoj lepi kosu za čelo ali je to trajalo samo jedan trenutak. Naglo povukavši rukama, ona rascepi tanku svilu i dopusti da joj spaćvaćica sklizne niz noge.

— Recite svom gorili da pređe na stvar — procedi kroz čvrsto stisnute zube. — Neću da taj čovek... da ninda umre!

Ćelavi se kreštavo zakikota.

— Zaista, neverovatna lojalnost. Zašto, draga moja? Zaljubljeni ste u tog čoveka?

— Moja stvar — odvrati ona prezrivo.

— Grešite, Kler. Uzalud ćete pretrpeti mučenje, jer znam da ćete na kraju ipak pristati da mi poklonite nindu. Aiči!

Krajičkom oka Kler primeti kako se u dnu prostorije jedna senka odlepila od zida...

— Niko vam ne može pokloniti nindžu, mister Lantri — progovori neko prigušenim glasom.

*
* *

Od četvoro ljudi u toj prostoriji Kler je najglasnije reagovala, iako je prva primetila priliku obučenu od glave do pete u crno. Senka je skrivala čak i ona dva uska proreza za oči za koje je znala da se moraju nalaziti na kapuljači; ali nije činila ništa da skrije dugo blistavo sečivo mača koji je uz karakteristični šum naglo izleteo iz svojih korica.

— Ninda! — vrisnula je. — Ninda!

Lantri, bilo je to ime kojim je ninda nazvao čoveka u fotelji, mirno je prineo svoju lulu ustima i odbio novi oblak mirišljavog dima. Aiči je stajao nepomično, kao statua izlivena od tvrde, žute gline. Žena na podu načinila je slabašan pokret da se uspravi, ali za to nije imala dovoljno snage.

— Ah, najzad! — reče Lantri svojim ljubaznim, kultivisanim glasom. — Pitao sam se kada ćeš se konačno uhvatiti na moj mamac, nindžo.

— Šta želiš od mene, Lantri? — glas ispod kapuljače od gla

tke crne svile bio je prigušen, ali potpuno razgovetan.

— Tvoju ruku. I tvoj pakleni mozak.

— Ha!

Kratak, oštar zvuk iz grla ninde odavao je najdublji prezir prema takvoj ponudi.

— Nećeš? — Lantri skupi obrve. — Znaš šta je alternativa, nindžo?

— Znam. Smrt.

— Da. Smrt. Tvoja smrt, nindžo!

— Videćemo.

Lantri još jednom prinese lulu ustima. Onaj isti osmeh i dalje mu je obasjavao lice.

— Do đavola s teškim rečima — reče drukčijim, vedrijim tonom. — U pitanju je običan posao i ništa drugo. Hajde da razgovaramo kao poslovni ljudi. Koliko?

— Ne postoji novac kojim me možeš kupiti, Lantri.

Koristeći trenutak u kojem je sva pažnja bila koncentrisana na pridošlicu, Kler bešumno skliznu nekoliko koraka unazad, do zida ukrašenog teškim, raskošnim draperijama. Zadržavajući dah, inč po inč se pomerila iza Aičijevih leđa, prikrađujući se jednim vratima u toj tako lepoj i tako strašnoj odaji.

— I ne nudim ti novac, nindžo. Želiš li još nešto... osim svog života? Ovu ženu, recimo?

Ili dražesnu gospođicu Mofat koja na tako nezahvalan način želi da napusti naše malo društvo?

Kler se ukopa u mestu, pribijajući se golim leđima uza zid.

— Ti ne raspolažeš mojim životom, Lantri. A ako budem želeo neku od ovih žena, uzeću ih ne pitajući tebe za dozvolu...

Lantri se nasmeja, zabacujući glavu, ali taj smeh je sada podsećao na riku divlje zveri.

— Tvrdoglavi čoveče... znaš li da si onda izabrao smrt?

— Ja sam odavno izabrao smrt, Mofat ali ti nećeš biti taj koji će je videti.

— Vrlo dobro. Vidiš li ovog čoveka ovde? Japanac je i zove se Aiči. U mladosti je bio sumo-rvač, sve dok nije morao da napusti Japan. Da li znaš zašto?

— Ne. Ne zanima me.

— Ubio je nekoga. Jednog nindū.

— Ne verujem.

Mofat se promuklo nasmeja.

— Aiči! Ispričaj mu.

Tanke usne glinenog kipa se pomeriše. Sledio je dug govor na japanskom od kojeg je Kler uhvatila tek poneku reč, ali su gestovi Aičijevih ruku i izraz njegovog lica bili potpuno jasni. Ščepao je nekoga golim rukama oko vrata, odigao ga od

zemlje i jednim potezom mu slomio kičmu.

Ninda izgovori samo jednu kratku rečenicu, takođe na japanskom. Aiči se lagano nakloni.

Lantri se namršti.

— Aiči! Šta ti je rekao?

— Rekao sam mu da laže i da taj koga je ubio nije mogao biti ninda. I da to može odmah proveriti ako želi — od vrati ninda umesto gorostasnog Japanca.

Grohotan smeh.

— Aiči te, dakle, sada mora ubiti. Ili umreti u tom pokušaju — zaključa Lantri sa đavolskim osmehom na licu. — Tvoja izjava nanela mu je sramotu koju može izbrisati samo krv!

— Tačno. Ja sam spreman.

Lantri zavrte glavom.

— Ovako neće ići. Ti si naoružan, a on goloruk. Odbaci svoje oružje, nindō.

Kler uzdrhta čitavim telom. Lesli je bio izuzetno snažan, snažniji od svakog koga je do sada sreća, ali čak i pomisao da bi se mogao suprotstaviti ovom kolosu...

— Zašto da ne? — mirno reče ninda. Spustio je svoj mač nežno na pod i otkopčao široki opasač od crne kože. — Ja sam spreman, Lantri. Naredi svom robu da napadne.

— Lantrijeve oči zasvetleše.

— Svuci i odeću. I tu odvratnu masku, čoveče. Ko zna kako se sve oružje krije pod tim kostimom, do đavola!

— Ne. Inače bi i ove dve žene morale umreti. Umreće svako ko vidi lice ninđe!

— Ha-ha! Dosta je bilo komedije! Prokletstvo, svi veoma dobro znamo ko se krije ispod te maske. Tvoje ime je Eldridž, Lesli Eldridž!

— Varaš se, Lantri.

— Nikada!

— U redu — ninda sleže ramenima i jednim pokretom ruke svuče kapuljaču sa glave.

— Ah!

Kler s mnogo napora priguši glasniji krik, buljeći u nepoznato lice grubhi, a opet tako privlačnih crta i dugu plavu kosu koja je neuredno padala na čelo. Lantri je ostao da sedi otvorenih usta, lagano vrteći glavom s jedne strane na drugu.

— Nemoguće! Još jedan? Ne... to je nemoguće!

— Hteo si da vidiš moje lice, Lantri? Sada ga gledaš. Ha jde, zaista je bilo dosta ove komedije. Naredi tvom robu da napadne ili pusti mene i Kler Mofat da odemo iz ove smrdljive jazbine!

— Aiči!

Neverovatnom brzinom i gipkošću ogromno telo sumo-rvača usmeri se na protivnika čiji je takođe krupan stas izgledao go-

tovo krhko u poređenju sa Aičijem. Japanac je napao ćutke, povijen u pojasu, sa raširenim rukama koje su pretile da obaviju i zgnječe grudni koš i rebra svakom koga se dočepaju.

Ali plavokosog već nije bilo na mestu do kojeg je Aiči u svom bezglavnom jurišu stigao. Spretno je odskočio korak u stranu i zadao udarac ivicom dlana u Japančev vrat, udarac koji je odjeknuo kao kada se kirom udarimo u tvrdo, elastično drvo.

Zamumlavši od besa, Aiči se okrete u mestu. Sitne očice opasno su svetlucale.

Novi udarac, ovoga puta pravo u bikovsko čelo. Zatresavši glavom, Aiči se na delić sekunde zaustavi, ali je spretnom mladiću i to vreme bilo dovoljno da zada novi udarac, prstima desne noge u pleksus.

Taj vitalni centar, međutim, kod Aičija je bio dobro zaštićen debelim slojem sala, tako da ovoga puta nije uspeo čak ni da ga uspori. Džinovske šake sklopiše se oko stopala plavokosog, dižući se naviše ostrim trzajem koji je pretio da iščaši čitavu nogu iz njenog zgloba.

Izvijajući telo, čovek u crnom kostimu bukvalno se odlepi od poda, prepuštajući čitavu svoju težinu Aičijevom zahvatu. Bilo je to previše čak i

za divovskog sumo-rvača. Zastenjaviši od napora, on ispusti stopalo, pokušavajući da se približi i dočeka telo svog protivnika u padu.

Ali se ovaj vešto, kao mačka, dočekao na noge i već bio daleko od tog mesta, korak iza Aičijevih leđa. Ukružene šake radile su kao klipovi zadajući čitavu seriju udaraca po nezaštićenim mišićima Japanca.

Ovoga puta čak je i Aiči zaurao od bola, gubeći ravnotežu u pokušaju da izbegne nemilo srdne udarce. Kazna je stigla munjevitom brzinom kada se jedna čelična pesnica sručila u njegovu vilicu, drobeći kosti i zube.

Kler se učinilo da se pod ispod njenih nogu zatresao pod Aičijevim koracima kada je krenuo u novi napad.

U svoj poslednji napad...

Nije videla šta se dogodilo, jer su široka leđa Japanca zaklonila čitavo telo čoveka obučenog u crni kostim. Učinilo se da se čitava ta gomila mišića naglo zaustavila kao da je nalletela na nevidljivi zid.

Aiči se zateturio korak unazad, prinoseći ruke svojim grudima, a onda pao nauznak uz tup tresak.

Kler ispusti vazduh kroz stisnute zube, tek tada shvativši da je potpuno zaboravila da diše. Oči su joj prikovane na og-

romnu ranu na golim grudima Japanca, otvorenu jednim jedinim udarcem ivice dlana. Kroz potok crne krvi koji je navirao belela su se polomljena rebra i ubrzano micala povređena pluća, nastojeći da uvu-ku poslednji gutljaj vazduha.

Kao da se ništa nije dogodilo, plavokosi mladić obrisavavu šaku o skupocenu zavesu.

— Dakle, Lantri — reče — gotovo je. Imaš li još nešto da kažeš?

Žena pored Lantrijevih nogu vrisnu kad potok krvi dopre do njenih belih bokova. Skočivši na noge, ona polete prema izlazu u očajničkom pokušaju da se što pre ukloni sa ovog užasnog mesta...

U Lantrijevoj ruci blesnu plavkasti metal. Metak pogodi ženu tačno u srce, odbacujući je do zida niz koji lagano skliznu, pokušavajući da se zadrži već ukočenim rukama.

— Imam još nešto da kažem — reče Lantri okrećući cev revolvera prema plavokosom. — Ne znam ko si, proklet bio, ali znam da čak ni jedan ninda ne može progutati komad vrelog olova, a da ostane u životu!

Stisnuvši zube, Kler na prstima bukvalno prelete rastoja nje koje je delilo do fotelje. Još samo tri... dva koraka i ona će se svom težinom baciti

na ispruženu ruku sa smrtonosnim oružjem...

Nešto, neki šum ili pokret koji je video krajičkom oka, upozori Lantrija. Kler vrisnu kada shvati da je cev oružja sada uperena u nju i da je iz nje mračnim očima gleda njena smrt...

*
* *

Vrisnula je i instiktivno zatvorila oči. Zato nije ni videla novi pokret u tami iza teških zavesa koje su zaklanjale prozor. Ša tog mesta doleteo je, zujeći kao razljućena osa, sitan metalni predmet, pogađajući Lantrija u ruku tako da je zaurlao od bola i ispustio oružje.

Nimalo dostojanstveno, Kler ostade da sedi na podu raširenih nogu. Otvorila je oči u pravi čas da ugleda kako Lantri iznenađujućom brzinom nestaje kroz vrata.

— Prokletstvo, šta se ovde događa? — reče gledajući u plavokosog, koji je, opet, bujio u nju. — Zbog čega taj kućkin sin nije pucao?

— Nije stigao — sleže ovaj ramenima. — I mogu vam reći, gospođice Mofat, da mi je užasno drago zbog toga. Vi...

— Dosta priče, Pite — reče jedan strašno poznat glas i Kl-

er zinu od iznenađenja. Iza zaves se pojavila vitka, snažna figura Leslija Eldridža, a njegove tamnoplave oči su gledale pravo u nju.

— Lesli! Ali... kako?

— Dugačka priča! — odmahnu ninda rukom. — Moramo brzo odavde... Lantrijevi telohranitelji će za koji trenutak blokirati sve prilaze vili, a onda će biti veoma teško izići. Hajde, Kler! Ne izgledaš nimalo damski u tom položaju... i bez ijedne krpice na sebi! Pite, probudi se, do đavola! Kao da nikada nisi video голу ženu!

Strгнуvši jednim pokretom ruke zavesu od pliša sa prozora, Lesli je dobaci ženi koja je hitro omota oko sebe. Pit joj je već pružio ruku.

— Idemo! — reče. — Ovaj prokleti polujapanac ponekad je u pravu. Ne bih voleo da vam se posle svega što ste preživeli sada nešto dogodi!

— Čekaj! — odupre se Kler. — Gde me vodite, do đavola? Pa tamo...

— Kroz prozor — nestrpljivo reče Lesli. — Jединi prolaz. Ili želiš možda da ostaneš i sačekas Lantrijeve gorile?

— Ne, hvala.

Jedna čvrsta ruka obavi joj se oko struka.

— Samo se vi čvrsto držite za mene, gospođice Kler — re-

če Pit sa oduševljenim izrazom na licu — i ništa vam se neće dogoditi! Ovo je prava sitnica za Leslija i mene, videćete. Treći sprat!

— Treći...?

Vlažan vazduh zapahnu joj lice i ona shvati da se zaista nalazi na visini od trideset stopa iznad mračnog parka obraslog gustim suptropskim rastinjem. Lesli je već bio duboko pod njima, njišući se kao mračna senka na drugom kraju nevidljivog užeta.

— Hajde! — dopre odozdo njegov oštar šapat. — Brzo!

— Držite se! — šapnu Pit. Čvrsto, do đavola!

Bilo je, i pored straha, prijatno pribiti se čitavim telom uz te snažne mišiće koji su je sa sigurnošću spuštali u mrak. Kler gotovo sa žaljenjem otvori oči kada joj bose noge dotaknuše travu.

— Moramo ovo uskoro ponoviti — šapnu joj Pit na uvo — ali na malo manjoj visini iznad zemlje...

Ćutke, ona ga ščepa za ruku, vukući ga za Leslijem koji je već nestajao u žbunju.

— Ne! — šapnu Pit. — Suviše si bučna, do đavola! Sačekaj, poneću te!

Odnekud sa zgrade bljesnu reflektor. Bez upozorenja, Pit je baci na zemlju, prekrivajući je čitavim telom.

— Lakše, gorilo! — šapnu ona kada je zrak reflektora prešao iznad njih. — Prokletstvo, ovi današnji muškarci više ne znaju za nežnost!

— Oprosti! — Pit se prigušeno nasmeja. — Nisam imao mnogo izbora kada je taj prokleti reflektor zasvetleo... hajde, idemo... ali od sada četvoro noške.

— Ova zavesa mi smeta...

— Ostavi je. Tvoja divna bela koža sijala bi u mraku jače od onog reflektora.

Puzali su tako trdesetak stopa, sve dok nisu stigli u zaklon višeg drveća. Pit joj pomože da se ispravi.

— Hoćeš li da te ponesem?

— Ne... mislim da mogu i sama... Uh!

— A sada? — prigušeno se nasmeja Pit. — Shvatila si da ovaj park kod Lantrija nije uređivan za bosonoge, a?

— Mangupe! — šapnu mu ona na uvo. — Nisi morao baš tu da me držiš, znaš...

— Psst!

Ućutala je, pažljivo osluškujući. Negde u tami ispred njih čulo se komešanje, šuštanje lišća pukanje grančica pod nogama. Iz pravca kuće, sada već stotinak jardi za njihovim leđima, dopirao je zapovednički glas izdajući nerazumljiva naređenja.

— Loše — prošaputa Pit. — Stražari su već alarmirani. Biće teško preći ogradu...

— Kakvu ogradu? I gde se uopšte mi nalazimo?

— Ti zaista ne znaš? Pa da, bila si onesvešćena kada su te Lantrijevi ljudi pokupili sa ulice i odveli, policajcima ispred nosa. Mora da su ti dali još ne što da ti produže san. Draga moja, Lantrijeva vila, ono mesto koje smo maločas onako žurno napustili, nalazi se u blizini Ribarskog zaliva. Ako malo bolje oslušneš, čućeš šum talasa.

— Ne čujem ništa. Srce mi tako jako udara...

On se prigušeno nasmeja privlačeći je čvršće uz sebe.

— Ne moraš me više zavoditi, Kler... već sam zaljubljen do ušiju! Prokletstvo!

— Šta je, ne sviđa ti se što si zaljubljen?

— Ne, do đavola! Odnosno, sviđa mi se... Opsovao sam zato što umalo nisam ugazio u... nije važno!

Objašnjenje nije ni bilo potrebno; na uskoj čistini među drvećem, osvetljeno difuznom svetlošću koja je dopirala od reflektora jasno se videlo telo u neobičnom položaju od koga je dopirao jak zadah krvi.

Tek kada je Pit odmakao nekoliko koraka, Kler sa užasom shvati da je to telo bukvalno

prepolovljeno u visini pojasa i da je ona tamna masa koja lagano gmiže po travi u stvari prosuta utroba čoveka koji je imao nesreću da naleti na ninđu sa mačem u ruci...

— Strašno! — strese se ona čitavim telom. — On... on...

— Tiho!

Jedna senka izbi iz tame pred njih. Leslie...

— Požuri, Pite — prošaputa oštro. — Uklonio sam čuvare kraj otvora u ogradi, ali će no vi uskoro stići. Čuješ li?

Desno od njih, možda dve ili tri stotine jardi daleko, čulo se urlanje snažnih motora.

Klimnuvši nemo glavom, Pit pomože ženi da se provuče kroz uski otvor načinjen u gustoj čeličnoj žici koja je u dvostrukom sloju bila razapeta između čvrstih stubova. Leslie ostade u tami iza njih, štiteći odstupnicu.

Trčali su glatkom asfaltiranom stazom koja se pružala duž ograde.

— Stani! — zadahta Kler. — Ova prokleta zavesa... stalno se saplicem o nju!

— Baci je, do đavola! Uskoro ćemo biti u kolima!

Zastala je, oklevajući.

— Mala, nemamo vremena! — oštro reče Pit. — Sem toga, već sam video sve tvoje draži, lud sam za tobom i sve ostalo... ali, ako budeš razmi-

šljala još samo trideset sekundi bićeš najlepší leš sa ove strane Zaliva! Jasno?

Slegnuvši ramenima, ona zbacila tešku tkaninu sa sebe i potrčala za njim.

— Ovamo! — povuče je Pit za ruku u stranu.

Velika crna kola bila su već što skrivena u žbunje pored puta. Bešumno otvorivši vrata, Pit je nimalo nežno gurnu na sedišta.

Za delić sekunde prekasno. Dva snopa snažne bele svetlosti osvetliše ih u gotovo istom trenutku. Kler vrisnu, štiteći oči rukama.

Dva motocikla, izbiše iza za vijutka, jurila su prema njima asfaltnom stazom zavijajući snažnim motorima. Stisnuvši zube, Pit iskorači napred, spreman da ih dočeka golim šakama ako bude potrebno.

Ali nije bilo potrebno...

Kao da je iznikla iz zemlje, pred zahuktalim mašinama stvorila se prilika da dugim, blistavim sečivom u rukama. Vreme na trenutak kao da je stalo i Kler se učini da posmatra nepomičnu fotografiju: dva krupna blistava oka čiji su se zraci usmerili na vitku priliku čoveka koji je stajao raširenih nogu pred njima, prkoseći smrti svojim mačem podignutim nad glavom.

Ali je to bila samo slika kojom se poigrala mašta žene; u stvarnosti sve se odigralo mnogo, mnogo brže.

Oštrica je opisala pun krug iznad nindine glave, pogađajući nemilosrdnom preciznošću svoj cilj. Nošeni inercijom, motocikli produžiše još pedesetak stopa, pored automobila. Njihove upravljače čvrsto su stezale ukočene ruke dvojice obezglavljenih vozača...

U trenutku kada su se dve zahuktale mašine sudarile, u nebo se podiže plameni jezik. Osvetljeno titravom svetlošću, lice ninde bilo je mirno kada je prišao kolima, vraćajući svoj dugi mač u korice.

»Kakav je to čovek?«, pomisli Kler s mešavinom divljenja i straha. »Zar se može tako lako jednostavno ubijati, a da se nijedan mišić na njegovom licu ne pomeri?«

Pit je privuče sebi.

— Je li ti hladno, mala? — upita. — Tu pored sebe naći ćeš moju košulju. Skinuo sam je kad je mom prijatelju pala na um genijalna ideja da zamenimo uloge! Ali se isplatilo, boga mu! Videla si izraz Lantrijevog lica kada sam skinuo kapuljaču?

— Videla sam... i još mnogo toga...

— Znam. Les i ja smo sve posmatrali iza zaves. Dobre bo-

gataško! Najradije bih se vratio i digao ono prljavo gnezdo u vazduh!

— Nemamo vremena — dobaci Lesli preko ramena. — Drugi put.

— Znam — razočarano uzdahnu Pit. — Avion već čeka.

— Avion? — Kler zastade sa jednom rukom uvučenom u ručak košulje. — Kakav avion?

— Nisam ti rekao? — zasmeja se Pit. — Prokletstvo, baš sam zaboravan. Putujemo, mala!

— Ne putujem nikud u tuđoj košulji — čvrsto reče ona. — Pogotovu muškoj!

— Tamo gde idemo ni to ti neće biti potrebno, videćeš...

— Oh? Topliji krajevi? To mi se već više sviđa. Ipak, moram svratiti kući po odeću. I pasoš. Do đavola, ne mogu nikud bez pasoša!

— Kad putuješ sa nama, takve sitnice nisu potrebne — svečano objavi Pit. — Sem toga, žuri nam se. A odeću uvek možemo kupiti usput... iako ne vidim zbog čega ti je uopšte potrebna...

— U redu, gospodo. Šale je bilo dosta: kuda me vodite?

— U Makarikari.

— Makari...? Onaj Makarikari?

— Da, draga moja — isceri se Pit. — Onaj čuveni Makari-

kari. Imam predosećanje da će biti uzbudljivo... i to ne samo zbog tvog prisustva!

*

* * *

Minijturni salon hidroaviona bio je pravo čudo unutrašnjeg uređenja čiji je krajnji ishod bio maksimum neophodnih stvari na minimumu prostora, zaključio Kler, lagano odbijajući dimove iz tek zapaljene cigarete.

Na udobnom kauču, koju sto pu dalje, Tabasko Pit je blaženo spavao. Ona pomilova po gledom njegove snažne maljavne grudi. Bila je to duga i naporan noć, ali se ona, nekim čudom, osećala sveža i odmorna kao da je spavala mnogo više od dva sata.

— Tabasko... — šapnu jedva čujno. — Kaže da nema drugog imena sem Tabasko Pit. Ne običan momak... ali takav i mora biti da bi postao partner jednog ninde...

Sa cigaretom u ustima, ona prošetala po maloj prostoriji.

— Oho! — reče pri pogledu na plakar ispunjen ukusno odbranom ženskom garderobom. — Moji novi prijatelji su ipak prilični ženskaroši... ali bar nisu tvrdice, do đavola!

Deset minuta kasnije raspoloženje joj je bilo mnogo loši-

je nego u času kada se izvukla iz Pitovog zagrljaja. Odeća u plakaru bila je divna, ali krojena za ženu daleko manjih dimenzija nego što je to bila ona.

Filozofski slegnuvši ramenima, ona konačno odabra jednu od čistih muških košulja iz pregratka i zapali novu cigaretu, a onda pređe napred, do pilotske kabine i spusti se u udobno kožno sedište.

— Halo!

— Halo! — Leslie je dočeka osmehom. — Dobro jutro!

— Kako na ovom avionu probuđeni putnici mogu da dođu do kafe, kapetane? I u koje vreme se servira doručak? Hej gde smo mi to?

— U vazduhu.

— Pametnjaković! — iskrivi ona lice u grimasu. — Ono dole je okean, zar ne?

— Bravo! Još ako pogodiš i koji, proglasću te za najinteligentniju ženu na svetu!

Kler ukloni kosu sa čela, zamišljeno posmatrajući oštri profil muškarca koji je, činilo se, svu svoju pažnju posvetio upravljanju hidroavionom.

— Nešto nije u redu? — upita. — Šta sam to učinila? Ili šta **nisam** učinila?

Avion naglo uzdrhta, kao od iznenadnog udara vetra. Kler prigušeno kriknu.

Trenutak kasnije sve je ponovo bilo u najboljem redu i motor letelice mirno je preogutajući milje prostora nad okeanom koji je razdvajao dva kontinenta.

Leslijevo lice, međutim, bilo je smrknuto.

— Vidiš, to je jedna od tih stvari — reče.

Ona gnevnim pokretom zgnječi svoju cigaretu u minijaturnoj pepeljari.

— Kojih stvari, gospodine? Misliš da ne vidim razlog tvog lošeg raspoloženja, je li? Ti si jednostavno ljubomoran na Pita, Leslie! Izgleda da si navikao da sve žene koje sretniš odmah padnu na leđa i zamole te da im pružiš nekoliko trenuta takav blaženstva... E, vidiš, ja nisam takva. Do đavola, nisam više klinka... ti me privlačiš, istina je... ali...

— Ali? — na usnama mu je sada lebdeo zamišljen osmeh.

— Ne znam... osećam u tebi neku neizmernu, iskonsku snagu. Ti si nešto više od običnog čoveka, Leslie... a ja osećam strah pri pomisli da bih mogla zavoleti... jednog nindžu!

— Jednog ubicu, htela si da kažeš?

— I to, ako želiš...

On sleže ramenima.

— Tvoja teorija je vešto smišljena — reče. — Međutim, i-

ma samo jednu sitnu manu: ne odgovara činjenicama...

Žena se nasmeja.

— Nisam ni očekivala da ćeš priznati da si ljubomoran. Najzad, ispod onog crnog kostima ipak se krije čovek. Zar ne, Leslie?

— Da, ali stvar zaista nije u tome što je dobio Tabasko Pit umesto mene. Postoji druga žena, žena koju volim, Kler. I ovaj let u Afriku je zbog nje, jer se ona nalazi u opasnosti. Odložio sam čak i obračun sa Lantrijem samo da bih što pre stigao u Makarikari. Problem je na drugoj strani...

Čutao je nekoliko trenutaka, pogleda uprtog u horizont ispred sebe. Kler mu blago dotakne mišicu.

— Moje ne baš malo iskustvo govori da je najbolje nekome se poveriti, Leslie.

— U redu — oštro je pogledao, tako da je naglo povukla ruku, kao da se opekla. — Veruješ li u ESP, Kler?

— U šta?!

— Ekstrasenzorna percepcija. Telepatija, telekineza, teleporucija. I masa sličnih pojava.

Ona je skupljenih očiju pokušavala njegovo lice.

— Ti se ne šališ — reče tiho.

— Govoriš potpuno ozbiljno...

— Da. Ono što sam naučio u Japanu, a i posle toga govori da svet nije uvek tako jedno-

stavan kako nas uči svakodnevna fizika. Da li si ikada primetila nešto neobično. Kod sebe, ili u svojoj okolini, Kler?

Ona zavrte glavom, posmatrajući ga sa nevericom.

— Ortak — reče — možeš naći i neku zanimljiviju temu ako želiš da mi prekratiš vreme...

— Nemoj odbijati da razmišljaš o tome, Kler — reče on tiho. — To je veoma važno, znaš.

Kler se opusti u fotelji i pogled joj odluta po blago namerškanoj površini okeana. Lice joj je bilo ozbiljno, grudi su se ubrzano dizale i spuštale pod tankom košuljom.

— Daj mi cigaretu — reče promuklim glasom. Nastavila je da govori tek kada je otpuh nula nekoliko dimova u vazduh ispred sebe.

— Zboog čega ti je ta šašava ideja uopšte pala na pamet, Leslie?

— U poslednje vreme meni se dogodilo nekoliko neobičnih stvari. Bolje rečeno, događalo se nešto što sebi nisam umeo da objasnim. Pogrešne odluke, oklevanja u času kada se to nije smelo dozvoliti, zanemarivanja nekih važnih detalja... sve ono što jedan ninda sebi ne sme da dopusti.

— I misliš da to ima veze sa mnom?

— Da, Kler. Proveo sam nekoliko časova u meditaciji, ponirajući duboko u sebe. Taj uticaj dolazi odnekud spolja. I počeo sam da ga osećam otprilike u vreme kada si prvi put videla moj lik na filmu.

Lice joj je sada bilo bledo, oči raširene od straha.

— Znači li... znači li to da ti pretila opasnost... od mene?

— Ne, Kler. Ne direktno od tebe. Ali tvoj strah — ili neko drugo snažno osećanje — u određenom trenutku mogao bi da utiče i na moju snagu. A to bi moglo biti fatalno. Upravo zato te i pitam: da li ti se ranije događalo nešto slično?

Njen odrečni pokret glavom usledio je prebrzo da bi bio iskren.

— Ne, nikada! Ja...

— Ti sada ne lažeš samo mene, Kler. Lažeš i sebe!

Ponovo su ćutali nekoliko drugih trenutaka.

— Ne znam — reče žena na izjad. — Možda... ali ne, to su gluposti...

— Reci mi.

Ona se nervozno zakikotala.

— Gluposti — rekla sam ti... mada je u prvom trenutku sve izgledalo veoma neobično. Recimo, pre dve godine, neki manijak mi se javio telefonom u pola noći. Sa drugog kraja Amerike, iz Sinsinatija. Rekao mi je da je u snu video moj

lik i da je smrtno zaljubljen u mene. Najpre sam se nasmejala, pitajući da li je taj moj lik bio toliko ljubazan prema njemu da mu da i broj mog telefona, ali je tip bio užasno ozbiljan. Objasnio mi je da je jednostavno prišao telefonu, a da su njegovi prsti sami okretali brojeve...

— I onda?

— Ne znam, do đavola! — ona sleže ramenima. — Više mi se to nije događalo. U stvari neko vreme sam imala čudne snove... Činilo mi se da mogu da lebdim u vazduhu i da oknekud sa visine posmatram moje telo ispruženo na postelji... Da, slučaj u Stoktonu...

— Stokton? Šta se tamo dogodilo?

— Možda ćeš se setiti. Prošle zime vozila sam tuda, bila je užasna magla, tako da sam na kraju odlučila da skrenem sa puta i malo se odmorim. Zaustavila sam se na izlazu iz grada, milju i po od aerodroma. Tu se nalazi veliki tržišni centar sa restoranom i svim ostalim... Dakle, sela sam i na ručila kafu, ali nisam uspela da je popijem. Osetila sam najpre jezu po celom telu... i užasan strah, kao nikada do tada. Onda mi se učinilo da čujem krike... i da vidim pla-

mene jezike koji gutaju sve te ljude oko mene...

— I onda? — glas ninde bio je tih.

— Mislim da sam bukvalno istrčala iz tog restorana, skočila u kola i odvezla se kroz onu prokletu maglu do San Franciska, drhteći čitavim telom. Sutradan sam videla u no vinama... neki avion je promašio aerodrom i survao se pravo na zgradu tog tržnog centra. U restoranu je bilo dvadesetak mrtvih...

— Da, sada se sećam — klimnu Leslie glavom. — I ti i dalje tvrdiš da su to obične gluposti. Koincidencija, zar ne?

Ona zgnječi upola popušenu cigaretu.

— Ne znam. Ti si prvi kome sam to pomenula, Leslie. Znaš, sve ipak izgleda drukčije kada se nekom ispriča...

— Da, sve izgleda drukčije. Ono što sam ja naučio, međutim, govori da polje psihičke energije postoji. I da neki od nas mogu njime da manipulišu, bilo to svesno ili ne.

— I ti?

— Da, i ja. U trenutku kada zadajem udarac, osećam da je u njemu koncentrisano mnogo više energije nego što ljudsko telo zaista može da proizvede. Ta energija odnekud dolazi, Kler, ona postoji! Kada uzmem svoj katana, svoj mač, u ru-

ku, imam utisak da on postaje neka vrsta antene koja tu energiju prikuplja iz okolnog prostora i da je ona praktično neograničena... a onda...

— Onda se pojavljujem ja, zar ne? — glas žene bio je sličniji šapatu.

— Da. I tada shvatam da na jednom određenom mestu i u određenom trenutku ta energija ipak nije neiscrpna. I da ti odvlačiš njen najveći deo, oduzimajući snagu i meni... kao maločas kada su moje ruke potpuno izgubile kontrolu nad avionom.

Kler pokuša da se nasmeši.

— Kako stvari stoje — reče — ja ti stvaram samo probleme. ortak...

— Da. Međutim, nije tako strašno. Znaš li šta je haragei?

— Uh... uglavnom.

— Kada si ti u blizini, haragei me ne upozorava na opasnost, Kler. A to znači da se tebe ne moram bojati...

*

* *

Taj dugi let, prekidan samo da bi se rezervoari hidroaviona ponovo napunili gorivom, ostaće Kler Mofat uvek u pamćenju kao jedan od najprijetnijih doživljaja u njenom životu ispunjenom uzbuđenjima. Njih troje, naizgled izgubljeni

u ogromnom prostoru između neba i okeana, predstavljali su čitav mali svemir za sebe, svet koji je živio po sopstvenim pravilima...

Shvatila je, međutim, da je i tome došao kraj kada su se Lesli i Tabasko Pit nadneli nad detaljnu kartu južnog dela Afrike raširenu u pilotskoj kabini. Ostrvo Sveta Jelena, poslednja stanica na kojoj su uzeli gorivo bilo je već daleko za njima; za koji sat ugledaće zapadnu obalu Afrike, a onda...

— Mogu li sada da pitam zbog čega idemo u Makarikari? — upita glasno.

— Nisam ti rekao? — iznenađeno podiže Lesli pogled. — Sumiko, devojka koju volim, nalazi se tamo. I pretpostavljam da je u ozbiljnoj opasnosti. To ti nije dovoljan razlog?

— Kog đavola traži tamo? To nije zemlja za bespomoćne ženskice. Štaviše, mnogi tvrde da je postala pravi pakao otkako je izvršen državni udar i na vlast došao general Kazombo!

— Čekaj malo! — umeša se Pit. — Prokletstvo, svi poznavaoци tog dela sveta tvrdili su mi da je Kazombo dobrodošla promena posle strahovlade koju je zaveo bivši car. I da je on jedini koji nešto zaista može učiniti da svoj narod spase od gladi!

— A ja slučajno znam nešto drugo — odmahnu Kler glavom. — Iz prve ruke. Dinki Roberts, foto-reporter, vratio se pre mesec dana iz Makarikarija. Sve te priče samo su vešta propaganda koju širi Kazombova klika. Što se naroda tiče, nemam utisak da se nešto bitno promenilo...

— Zašto taj Roberts to onda nije objavio, do đavola?

— Polako, Pite — osmehnu se ninda. — Pamćenje te izdaje, izgleda. Zaboravio si šta mu se dogodilo?

— Robertsu? Hmm... boga mu! To je onaj Roberts koji je...

— Nemoj verovati svemu što pročitaš u novinama, Pite — tiho reče Kler. — Dinki Roberts nikada nije bio narkoman. Ako su ga našli mrtvog i punog droge to znači samo da je to učinio neko drugi. Bilo je to hladnokrvno ubistvo i ništa drugo!

— Da ne bi odao šta se odista događa u Makarikariju?

— Imaš li ti neko drugo objašnjenje? Sve njegove beleške i filmovi koje je snimio su nestali.

— Prokletstvo, ko bi rekao da tej divljački general ima tako dugačke prste!

— On ne... ali je Makarikari, kako kažu, postao odlično tržište za krijumčare oružja,

jer Kazombo ubrzano naoružava svoju armiju. Mogla bi to biti mala usluga poslovnom prijatelju, zar ne?

Pit tiho opsova kroz zube. Pogled mu se srete sa pogledom ninde.

— Rekao sam ti da je ova riđokosa pravo blago! — isceri se Tabasko. — Čuo si je, Les? Naši stari prijatelji, trgovci oružjem su i u ovoj prljavoj igri!

— Da, to objašnjava mnoge stvari — zamišljeno reče ninda. — Između ostalog i to na šta ide pomoć koju humanitarne organizacije prikupljaju za hranu.

— Mislim da...?

— A kako bi drugačije moglo biti! Izvoz Makarikarija je gotovo simboličan, zemlja zadužena za sto godina unapred. Ovakle bi Kazombo mogao doći do novca; vrlo dobro znaš da trgovci oružjem ne znaju šta je to kredit!

— Prokletstvo! — Pit lupi pesnicom po karti, ostavljajući veliku rupu u južnom delu Atlantskog okeana. — Onda će biti mnogo teže nego što mislimo!

Lesli zamišljeno klimnu glavom.

— Da. Nećemo imati posla nimalo sa slabo obučenim i loše plaćenim Kazombovim trupama. Biće tu uskoro i belih pla-

ćenika, profesionalaca koji veoma dobro znaju svoj posao. Kao i obično, istorija se ponavlja.

— Beli plaćenici su već тамо — sleže Kler ramenima. — Dinki mi je i to pomenuo. Ti lešinari se uvek brzo skupe čim nanjuše novac! Zato se i pitam šta ta tvoja devojka тамо radi, Les?

— Pomaže Dori Lantri da snadbe Kazomba novom količinom dolara za oružje — gorko reče ninda. — Ili se bar na to svodi...

— Dora Lantri? Lantrijeva ćerka? — iznenadi se Kler. — Ljudi, Makarikari je poslednje mesto na kojem bih očekivala da sretnem tu individuu. Ali, kako ono kažu, život je pun iznenađenja... Ona je vodila tu dobrotvornu akciju, a?

— Da. Sumiko je bila neka vrsta njenog poslovnog sekretara.

— I verovatno obavljala sav posao — nasmeši se Kler. — Koliko ja poznajem Doru Lantri, ta ne bi umela sama ni gaćice da navuče... Dobro, to već malo popravlja situaciju, u svakom slučaju.

Tabasko Pit se zbunjeno počea po glavi.

— U redu, riđokosa — reče — znam da nisam pametan kao ti ili ovaj polujapanac ovde.

Zbog čega to prisustvo Dore Lantri popravljajući situaciju.

— Kazombo nije glup — objasni žena. — Veoma dobro znam kakav plen mu je uleteo u šake. i šta bi izgubio ako bi se Dori Lantri nešto dogodilo. Valjda će ta ćurka imati dovoljno pameti da mu objasni kako je i tvoja devojka neka važna ličnost, Leslie...

— Nadam se — suvo reče ninda. — Sem toga, Sumiko ume da se brine o sebi. Hmm... razmišljao sam da te ostavimo u nekom gradu u blizini granice, Kler, ali...

— Ali te je moje poznavanje situacije u Makarikariju ubedilo da bez mene ipak nećeš moći — nasmeši se žena. — Ako je to ponuda, prihvatam. Pod jednim uslovom...

— Da čujem?

— Želim odeću i foto-aparat. Neku bolju marku, ako takvo nešto uspemo da pronađemo.

— Profesionalac! — promukla Pit. — Do đavola, kada će ove žene jednom shvatiti da im je mesto u kuhinji?



Sunce je tek počinjalo da se spušta iza planina na zapadu kada su u gotovo novom džipu, plaćenom šest puta više nego

što je vredelo, krenuli iz Frensistauna. Pojava njihovog hidroaviona na reci, jednoj pritoci Limpopoa, izazvala je pravu senzaciju, ali su njih troje brzo uspeli da se izgube u spletu uskih uličica, ostavljajući zbunjene lokalne policajce oko letelice koja se leno njihalala na talasima.

Kler je na sebi imala farmerke i pretesnu bluzu, ali je zato ponosno mahala ogromnim šeširom, ne skidajući sa ramena potpuno novu »jašiku« koja je, zajedno sa zalihom cene džipa i benzina na crnoj berzi ovog pograničnog područja.

Pit je, kao i uvek, bio obučen jednostavno, slično nindi. Uostalom, u ovom kraju, i u ovo doba godine, kiša je bila poslednje čega su se morali plašiti, tako da su svoju malu ekspediciju relativno brzo opremili. Uprkos zapanjenim pogledima crnoberzijanaca koji nikako nisu mogli da shvate kako dva čoveka i jedna žena u tako opasan kraj polaze bez ikakvog vidljivog oružja.

Oružje ninde, međutim, bilo je tu, u dugoj vreći od grubog platna čvrsto zavezanoj na vrhu. Njegov pogled često se zaustavljao na njemu.

Čitav zadnji deo džipa bio je ispunjen konzervama sa hranom i kantama vode, jer će

to spretno vozilo narednih nekoliko dana biti njihova baza. Istina, do Bozuma, glavnog — i jedinog — grada Makarikarija moglo se relativno brzo stići prašnjavim putem iz Frensis-tauna, jer rastojanje nije bilo veće od sto milja, ali je taj put, pored onoga za Bulavajo jedina veza sa spoljnim svetom, bio brižljivo čuvan.

Sasušena savana, međutim, nije pružala mnogo prepreka njihovom napredovanju, ako se ne računa ogromni oblak žućkaste prašine koja je veoma brzo ispunila sve pore njihove kože. Predeo je bio pust, obrastao retkim kržljivim žbunjem. Sve životinje, koje su za to imale snage, napustile su ga mnogo ranije u potrazi za dragocenom vodom.

Iako na zalasku, sunce je nemilosrdno peklo, tako da su Pitu i Kler niz leđa tekli čilavi potoci znoja. Nasuprot njima, Lesli je poznavao i druge načine za regulaciju telesne temperature, tako da je njeova košulja ostala potpuno suva.

— Koliko još ima do zalaska sunca — promrmlja Kler, pokušavajući da vrhom jezika ovlaži usne sasušene od prašine.

— Previše — Pitov pogled neprestano je bio uperen u nebo.

— Kog đavola gore tražiš? — prasnu Kler. — Kiša neće pasti, ne brini! Poslednji put je pala prethodne godine!

— Olova? Do đavola, ne mi sliš valjda da Kazombo ima i avione?

— A zašto da ne? Samo ako ima dovoljno para da nabavi njih i pilote. Međutim, helikopter bi za nas bio mnogo opasniji od aviona... Hm, možda je ipak trebalo da uzmemo jedan mitraljez u Frensis-taunu, Lesli...

— Ne bi bilo loše da se helikopter zaista pojavi — zamišljeno reče ninda.

— Jezik pregriz'o! — grmnu Pit. — Ti si poludeo! Sunce ti je udarilo u glavu!

Ne obazirući se na njih dvojicu, Kler raskopča bluzu do kraja u pokušaju da ohladi vrelu kožu.

— Les je u pravu — reče. — Helikopterom bismo putovali mnogo udobnije...

— Da — složi se ninda. — Naravno, ako ga primetimo pre nego što primeti on nas.

Pit zavrte glavom.

— U redu, priznajem — reče rezignirano — sunce mi je udarilo u glavu. Vas dvoje imate nameru da otmete helikopter. Vrlo prosto, očigledno. Ipak, budite ljubazni pa mi

objasnite kako to nameravate da izvedete?

— Na mamac — Leslie se lukavo osmehivao.

— Je li? A šta je mamac za helikoptere?

— Ne za helikoptere, već za vojnike u njemu. A izvrstan mamac već imamo...

— Kler!

— Da, dragi! — nasmeja se žena. — Koji će umorni pilot odoleti kad me vidi ovako razgolićenu u svojim nišanskim spravama? Jedina prava opasnost je u tome da ne pomisli da je u pitanju samo fatamorgana, znaš...

— Do đavola s vama! — za reža Tabasko, smeštajući se udobnije na svom mestu i sklapajući oči. — Kakvi ste baksuzi, još ćete nam zaista navući neki helikopter na vrat! Hej, šta je to?

Džip naglo uspori, skrećući udesno tako da se nađe među retkim žbunjem čije su sasušene grane zlobno škripale po limenim bokovima vozila.

— Ispadaj, Pite! — zapovedi oštro ninda. — Kler, za volan! Brzo! Produži istim pravcem, ali vozi sporije kako nam ne bi previše odmakla!

Zguren među žbunjem, Pit upitno pogleda u Leslija koji je u ruci držao svoju platnenu torbu.

— U redu, šta se dogodilo? Zaista nailazi helikopter?

— Na žalost ne, mada nije isključeno da se i on pojavi. Video sam oblak prašine pred nama, nailazi neko vozilo.

— Prokletstvo, Kazombo mnogo bolje čuva svoje malo kraljevstvo nego što smo mislili! Napadamo?

— Nemamo drugog izbora — sleže ninda ramenima. — Hajde, potrči za džipom. U ovom oblaku prašine nas još ne mogu ugledati...

Promuklo psujući, Pit opruži svoje duge noge, ali je i dalje beznadežno zaostajao za nindom koji je trčao lakoćom i gipkošću gazele, pažljivo prostudiranim pokretima koji su davali maksimalnu brzinu uz minimalni utrošak energije.

Drugi oblak prašine sada se jasno video na horizontu. Priblžavao im se velikom brzinom, tako da su se već naslućivali obrisi vozila na visokim točkovima.

Ninda naglo skrete među žbunje, dopuštajući da im džip odmakne. Nekoliko sekundi kasnije i Pit se sruči kraj njege, šumno dišući.

— Loše — prostenja. — To nije džip... već oklopni transporter! Prokleti Kazombo!

Stotinak jardi ispred njih, Kler zaustavi svoje vozilo usred čistine sa svih strana ok-

ružene retkim žbunjem. Kršeći suvo rastinje pred sobom, transporter se ustremio direktno na džip.

Držeći vozila neprestano na oku, ninda kliznu unaokolo tako da im priđe sa boka. Dahćući, Pit ga je sledio u stopu.

— Od svih koktela — procedi — sada bih ipak najviše voleo onaj Molotovljev...

— Imam nešto bolje od toga.

— Tvoje čuvene eksplozivne kuglice? Hmm... ne verujem da će one probiti oklop, Les. To je dobar nemački, čelik znaš.

— Znam, ali će oni otvoriti proreze čim se zaustave. I to je prilika za nas. Međutim, ne bih želeo da ga uništim ako baš ne budem morao...

— To će biti vrlo teško izvesti... žbunje je retko da bismo se mogli prišunjati. Pogledaj, otvaraju i vrata!

Uspravivši se u džipu, Kler je mahala sa obe ruke sve dok se transporter nije zaustavio tridesetak stopa dalje, preteći cevima dvaju mitraljeza velikog kalibra. Osmehujući se, Kler bez žurbe počeo da zakopčava bluzu mokru od znoja.

— Ostani tu! — prošaputa Lesli.

Pre nego što je Tabasko stigao da se pobuni, on kao zmijski skliznu po suvom tlu, ko-

risteći najmanji zaklon koji mu se pružao. Odeća zaštitne boje slivala se sa pozadinom, efikasno ga maskirajući od pogleda iz transportera, koji su ionako bili svakako uprti u retko viđen prizor u ovoj pustinji.

Iz otvorenih vrata na zadnjem delu transportera izadoše tri čoveka u blistavim, čistim uniformama i sa crvenim beretkama na glavi. Automatske puške bile su im u rukama, ali je njihovo držanje odavalo kako ne očekuju da će ih upotrebiti. Belac na čelu imao je još i revolver na boku, Crnci u njegovoj pratnji duge noževe u kožnim kanijama.

»Kazombova telesna garda, bez sumnje«, pomisli Pit. »Lepo obučeni, dobro uhranjeni i odlično naoružani... nema šta, vidi se da gazda ne štedi na njima! Pitam se samo koliko ih ima još u tom prokletom transporteru... može ih biti još najviše pet. Šest sa vozačem...«

— Zdravo, momci! — veselo doviknu Kler ne silazeći iz džipa. — Bojim se da sam zalutala... ovo nije put za Serove, a?

Mršavo, glatko izbrijano lice belog plaćenika iskrivi se u ružan osmeh.

— Serove? Sigurni ste da ste pošli u Serove, gospođo? —

progovori sa jakim nemačkim ili holandskim naglaskom.

Kler podlanicom ukloni rasutu kosu sa lica.

— Do đavola, valjda znam kuda sam krenula — reče.

— Recite mi, da niste slučajno usput sreli momka crne kose i plavih očiju u istom ovakvom džipu?

— Neee — oteže vojnik, sumnjičavo zavirujući u njen džip. — Ne, gospođo. On očigledno nije zalutao, put za Serove je daleko iza vas...

Pit se pritajeno osmehnu, slušajući dugo i vatreno objašnjenje o barabi koja je dovela na kraj sveta, a onda ostavila i pobegla sa svom njenom ušteđevinom i kako će ona sama suditi tom kućkinom sinu, samo ako ga se dočepa. Pogledom je potražio Leslija, ali čak ni njegova veština nije bila dovoljna da ga otkrije tamo gde se krio, negde u blizini transportera.

»Da je pametan«, mislio je, »sada bi zavitlao jednu kuglicu kroz otvorena vrata transportera i sredoi posadu. Sa ovom trojicom posle bismo lako izašli nakraj...«

Na vratima transportera pojavila se jedna vitka prilika. Pit zinu od iznenađenja.

Praznih ruku, opuštenih niz telo, ninda se bešumno približavao trojici ljudi sa crvenim

beretkama na glavama. Belac je upravo pokušavao da utiša razjarenu Kler i sam uzme reč.

Kao divlja zver, ninda se baci na njegova dva pratioca, privlačeći im čeličnim rukama glave sve dok se nisu sudarile užasnom snagom, zalivajući suvo tle krvlju i delovima mozga.

Skočivši na noge, Pit dreknu u nameri da privuče pažnju belog plaćenika na sebe, ali je ninda već bio kraj njegova. Jednim pokretom ruke istrže mu pušku iz ruku i odbaci je daleko od sebe.

Zaurlavši od straha i besa, čovek ščepa pištolj, odskačući korak unazad. Drška oružja već mu je bila u ruci kada stiže dan. Kost lobanje počeo kao dan. Kost lobanje puče kao staklo i pištolj ispade iz ukočene ruke.

— Ha! — galamio je Pit. — Do đavola, zašto nisi mene pustio da se obračunam s tom propalicom, Les? Postaje već dosadno družiti se s tobom; nikad čoveku ne dopuštaš da se i sam malo razmrda!

Ninda ga ućutka kratkim pokretom ruke. Njegov pogled bio je uperen u nebo.

Sada je i Pit jasno čuo tiho zujanje, nalik zujanju debelog, ugojenog bumbara. Tamo, na severu, lebdeo je sve-

tleći kružić koji se brzo približavao.

Kazombov helikopter je ipak stizao...



Nindino lice bilo je ukočeno kao maska, ali je Pit znao da njegov mozak sada radi brzinom nedostupnom običnom čoveku, analizirajući mnoštvo različitih varijanti obračuna sa protivnicima koji su stizali kroz vazduh.

Lesli se iznenada okrete ženi koja je ukočeno stajala držeći se obema rukama za vetrobran džipa i buljila u nebo.

— Kler... ne smeš se bojati, Kler!

Trgla se kao od udarca i ponosno zabacila glavu.

— Ne bojim se...

Ninda se osmehnu.

— To je dobro. Pite, ti i Kler uđite u transporter, ja preuzimam džip. Hoću da sve to izgleda kao da me gonite. U redu?

Klimnuvši glavom, Pit povuče ženu za sobom i potrča prema otvorenim vratima vozila. Džip je već kretao iz mesta, dižući veliki oblak prašine.

— Oh!

Kler zastade na vratima, okrećući glavu u stranu. Nimalo

nežno, Pit je gurnu unutra i zalupi vrata za njima.

Po podu od rebrastog lima tekla je krv, snažnog oštrog mirisa. Tela četiri čoveka ležala su jedno preko drugog, izmešanih krvavih udova i praznih lica.

Zauzimajući mesto vozača, Pit primeti da je Kler klonula u jedan ugao, sa rukom na ustima, ali nije imao više vremena za nju. Zaurlavši motorom, oklopno vozilo pođe za oblakom prašine koji je za sobom ostavljao Lesliejev džip.

Uski prorez smetao mu je da vidi šta radi posada helikoptera, ali se to moglo lako naslutiti. Svakog trenutka i oni će se obrušiti na nepoznati džip koji već progoni njihov transporter.

Da bi slika bila uverljivija, Pit ispali nekoliko rafala u blizini džipa, razmišljajući o ishodu ove neobične trke po savani Makarikarija.

Šta li je ninda ovoga puta smislio? I da li on zna da jedina jedina protivtenkovska raketa ispaljena sa helikoptera može i njega i njegovo krhko vozilo pretvoriti u prah i pepeo?

Da!

Zbog svog položaja nije mogao videti trenutak kada je raketa bila ispaljena, ali mu je to najavila senka koja je

kroz oblak prašine iznenada iskočila iz džipa i nestala u grmlju. Na daleko većem rastojanju, osmatrač iz helikoptera svakako nije uočio taj detalj, skoncentrisan na svoju nišansku spravu.

Oprezno zaobilazeći zadimljenu gomilu otpadaka u koju je raketa pretvorila njihov džip, Pit zaustavi transporter tako da zakloni mesto u žbunju gde se skrivao ninda.

— Umeš li da pucaš iz mitraljeza? — dobaci preko ramena. — Mogu nam zatrebati ove cevi... Kler!

Žena je gledala prema njemu, ali su joj oči bile prazne. Pobezele usne bezglasno su se micale.

— Kler! — ponovi on oštrije. — Prekini s tim, do đavola! Najmanje što mi je potrebno, to je histerični napad!

— Krv! — šaptala je ona. — Toliko krvi... krv...

Izvijajući se u sedištu, Pit je ošamari kratkim, brutalnim udarcem. Prazne oči zaustaviše se na njegovom licu.

— Zašto? — reče žena iznenađeno. — Zašto si me udario, Pite?

— Da te probudim, prokletstvo! Na trenutak mi se učinilo da si hiljadama milja daleko odavde!

Ona pređe rukom preko čela.

— Da. Ovo mesto je odjednom nestalo... sve oko mene... i videla sam samo krv... užasno mnogo krvi... Pite, ja...

— Ne sada! — prekide je on, vraćajući se mitraljezu. — Helikopter se spušta... momci u njemu mogli bi se začuditi zašto još niko ne izlazi iz transportera... i zašto niko ne odgovara na njihove pozive radiom...

— Helikopter?

— Oh, boga mu! — Pit zatrese glavom. — Ništa... ostani tu i budi miran. Sve će biti u redu... nadam se — dodade tiše, za sebe.

Sunce je sada bilo već sasvim nisko, bacajući duge senke po prostoru oko oklopnog transportera, tako da je vidljivost postajala sve slabija. Žuta prašina, uzvitlana eksplozijom rakete i sada ponovo rotorima helikoptera dobila je zlokobnu crvenu nijansu.

Pit pažljivo uze na nišan stakleni mehur kabine. Prst mu je mirovao na okidaču i bio je dovoljan samo mali pritisak pa da oružje progovori.

Posada helikoptera, međutim, takođe je oklevala, dok je čelična ptica lebdela na nekoliko stopa od tla.

»Nešto sumnjaju«, pomisli Pit. »Prokletstvo«!

Vrata u dnu vozila iznenada se otvoriše i Kler glasno vri

snu. Bio je to samo Lesli, smrknutog, napetog lica. Stvorio se iza Pita i šćepao ga za rame, kao čeličnom kandžom.

— Pucaj! Pucaj, Pite, brzo!

Još pre nego što je on dospao da to izgovori, Tabasko pritisnu obarač i dugi niz svetlećih metaka počeo da se zadržava u telo helikoptera. Letelica najpre zadržala i naže se na jednu stranu, dok joj je motor urlao nastojeći da je podigne na bezbednije rastojanje. Psujući, Pit malo pomeri cev mitraljeza...

Vatrena kugla čak i na ovoj daljini zapahnu ih vrelinom, tako da su instinktivno morali zatvoriti oči. Rezervoar sa gorivom je konačno eksplodirao, zasipajući plamenom kišom sve unaokolo. Na nekoliko mesta istovremeno buknuše izdanci suvi kao barut od dvogodišnje suše.

— Vozi, Pite! — zapovedi ninda onim istim nekontrolisanim glasom koji je tako malo podsećao na njega. — Moramo odmah odavde... odmah!

Poskakujući na velikim točkovima, transporter produži na severozapad, prema Bozumu. Nekoliko minuta niko od njih ne progovori ni reči...

Bacajući ispod oka poglede na nindu, Pit shvati da ovaj ulaže mnogo napora kako bi povratio uobičajenu kontrolu

nad sobom. Duboko je disao, a ruke su mu pravile jedva primetne pokrete. Žena je ćutala, pogleda uperenog pravo ispred sebe.

Nekoliko minuta kasnije, Lesli se bez reči baci na posao da iz unutrašnjosti transportera ukloni mrtva tela Kazombovih vojnika. Razmišljao je nad njihovim oružjem, a onda sleže ramenima i takođe pobaca puške kroz otvorena vrata. Čim ih je zatvorio, Pit uključi uređaj za prečišćavanje vazduha kojim je vozilo, kao i sva slična koja se izrađuju u poslednje vreme, bilo opremljeno.

»Do đavola, ponovo se događa nešto neobično«, mislio je Pit, nastojeći da neupadljivo posmatra ono dvoje iza sebe. »Les opet nije onaj pravi, a Kler...«

Slične misli rojile su se i u nindinoj glavi. Ispruživši ruku, on položi prste na nagu mišicu žene. I pored vreline, koža joj je bila hladna.

— Da li si osetila? — upita tiho.

— Da — ona ga je gledala kao da ga tek sada prvi put vidi.

— To nije dobro. Ni za tebe, ni za mene.

— Da.

— Pokušala si da se kontroliš?

— Svom snagom — žena obo-
ri pogled. — Nije... nije us-
pelo... strah je bio jači...

— A sada?

— Sada... i sada osećam onu
napetost, ali ne kao maločas...

— Prokletstvo, kakve su to
šifre? — prasnu Pit iznenada.

— O čemu vas dvoje govori-
te?

Preko lica ninde, mnogo smi-
renijeg nego maločas, prelete
osmeh.

— Kler je međutim — reče
jednostavno. — Veoma osetljivi-
va na promenu atmosfere, do-
nekle slična meni. Nasuprot
meni, međutim, ona to još ne
ume da kontroliše.

— Pa? Šta to znači?

— Znači da iz okoline troši
užasno mnogo psihičke energije,
utičući tako i na mene — ob-
jašnjavao je ninda. — Malo-
čas, recimo, imao sam nameru
da se prišunjam helikopteru i
pokušam da uništim posadu,
tako da letelica ostane neošte-
ćena. Nisam imao dovoljno sna-
ge i brzine za to i morao sam
od tebe tražiti da pucaš...

— Ti?

— Da, ja. Ponekad imam uti-
sak da ona kao sisaljkom mo-
že da izvuče svu snagu iz me-
ne...

— Je li? — Pit se isceri.

— Ortak, ponekad i ja imam
taj utisak... mada ne mogu
reći da mi se to ne sviđa. Kl-

er, šta ti kažeš na tu priču?

— Ništa, Pite. Mislim da je
tako...

— Prokletstvo, ako se to na-
stavi, mi... — Pit začuta.

— Misliš da nećemo uspeti?

— tiho reče ninda. — Grešiš,
Pite. Ona će uskoro naučiti da
kontroliše svoju moć, a onda
će nam postati dragocen pomo-
ćnik u ovom zadatku.

— Kako, do đavola?

— Hipnoza.

Pit klimnu glavom. Kao i
sve ninde, i Lesli je bio pravi
majstor te drevne veštine ko-
ja mu je mnogo puta korisno
poslužila da nametne svoju vo-
lju nekome koga nije želeo da
povredi, ali da dozna nešto što
je zapretano u podsvesti dru-
gih ljudi.

Kler pređe rukom preko če-
la.

— Ta mi se ideja ne sviđa,
Les...

— Ni meni, ali drugog izla-
za nemamo, Kler.

Na licu žene zaigra onaj sta-
ri, prkosni osmeh.

— Ako je tako, ortak, onda
radi sve što hoćeš. Odnosno,
sve što ti Pit bude dozvolio.
Poćećeš odmah?

— Da.

— U ovom prokletom ten-
ku? — ona se s gađenjem os-
vrte po vozilu još uvek umr-
ljanom lokvama usirene krvi.

— Zar nije bolje da izađemo u prirodu?

— Jeste, ali nemamo vremena. Do Bozuma nije daleko, tako da uskoro lako možemo naleteti na novu Kazombovu patrolu. Smesti se što udobnije, Kler... tako... opusti se i misli na nešto prijatno... koncentriši se na to...

— Les!

— Šta je, Pite?

— Izvini što te prekidam... ali pogledaj malo ispred nas.

Kao u svim tropskim predelima sumrak je brzo padao, tako da se udaljeniji predmeti već nisu mogli jasno razabrati. Nindin vid, međutim, bio je izvanredan.

Iz savane koja se blago spuštala u pravcu kojim su se i kretali, na možda pola milje ispred njih, naglo se uzdizao brežuljak smrtnih ivica, nalik gotovo pravilnoj kupi sa zaravnjenim vrhom.

Poslednji zraci sunca obasjavali su vrh brega, iako je njegovo podnožje bilo u tami. Zahvaljujući tome, jasno su se videle kamene gromade pravihog oblika poređane po njegovom vrhu kao bedem nekog srednjovekovnog zamka.

— Neka građevina? — upita Kler. — Ali...

Lice joj iznenada poblede.

— Lesli...

On pruži ruku prema njoj umirujućim pokretom.

— Da, Kler. I ja to osećam. Ovo mesto...

Nije dovršio rečenicu, jer nešto strahovitom snagom pogodi oklop transportera iznad mesta gde se nalazio motor. Zakašljavši se, snažna mašina uz škripu i lomljivu prestade da radi. Sa tog mesta podiže se oblačić crnog dima.

Katana sa poznatim šumom izlete iz korica.

*

* *

— Vas dvoje ostanite unutra — šapatom zapovedi Lesli. — Pite, budi spreman da pucaš na prvi znak opasnosti.

— A ti? — Tabasko je sigurnom rukom već nameštao novi redenik u otvoreni mehanizam mitraljeza.

— Ja idem napolje.

Poslednjeg odsjaja sunca na vrhu brega nestade. I sada je svud oko njih vladala tama. Pit obliznu iznenada suve usne.

Bez ikakvog šuma čelična vrata transportera otvoriše se i zatvoriše.

— Kler? — šapnu Tabasko, — Budi mirna, Kler...

Ona u tami dohvati njegovu ruku i snažno je stisnu.

— Ne brini, Pite — odgovori šapatom. — Ne znam zašto, ali sada više ne osećam strah. Naprotiv, imam utisak... kao da sam potpuno sveža i odmorna, puna energije...

— To je dobro.

— Da. Ti... ti veruješ u ono što je Leslie govorio?

— Riđokoso, ako taj momak nešto kaže, možeš biti sigurna da je to tako — svečano izjavi Tabasko. — Ali čuti sada... želim da čujem šta se napolju zbiva... Prokletstvo, hteo bih da znam šta nas je to pogodilo... Srećom, motor se nije zapalio, inače bismo i ti i ja sada puzali po ovoj savani tražeći neki prevoz...

Pet minuta. I pored malo-predašnjih hrabrih reči, Kler se privila čitavim telom uz Pita, nastojeći da pogledom proдре u sve gušću tamu.

Jedna senka pojavi se u njihovom vidnom polju, dižući ru ku sa mačem koji je ostao u svojim koricama.

— Les se vraća... izgleda da je ipak sve u redu.

Nekoliko trenutaka kasnije ninda je ponovo bio u unutrašnjosti transportera. Lice mu je bilo ozbiljno.

— Pogledaj ovo, Pite.

U rukama mu je bilo kratko koplje sa drškom od grubog drveta i čeličnim vrhom nepravilnog oblika.

— Šta je to? Našao si ga napolju?

— Ne. Ovo je predmet koji je probio oklop od čelika de-beo dva inča i uništio naš motor, Pite.

— Šta?! Nemoguće!

— Nemoguće? Ništa nije nemoguće, Pite. Svojom rukom sam ovo koplje zivukao iz rupe u motoru...

— Gluposti! Pre svega, koja je nergija potrebna da bi se probila dva inča čelika... a onda...

— Upravo o tome i ja razmišljam — osmehnu se ninda. — I pokušavam da zamislim šta bi se dogodilo da se pred ovo koplje ispreči moj ili tvoj želudac.

Pit je i dalje s nevericom vrteo glavom.

— Nisi nikoga našao u blizini?

— Ne. Niti bilo kakvih tragova. Naravno, nisam detaljno pretražio ceo kraj, ali sam ste kao utisak da je naš tajanstveni protivnik bio prilično daleko kada je bacio ovo koplje... ili šta je već uradio sa njim.

— Koliko daleko? — tiho upita Kler.

— Oko pola milje — na usnama ninde zaigra osmeh. — Ti naslućuješ istinu, Kler?

— Da. I pod kojim uglom je koplje pogodilo transporter?

— Petnaest do dvadeset stepeni. I ja sam odmah zaključio što i ti. Koplje je bačeno sa vrha ovog brega čudnog oblika.

— Takvo sam nešto i očekivala — klimnu žena glavom.

— Sa vrha brega? Da, li vas dvoje uopšte znate o čemu govorite? — pobesne Pit. — Pa taj momak je nekoliko puta oborio svetski rekord u bacanju koplja!

— Tačno, Pite.

— Davola tačno! Niko me neće ubediti da je to moguće!

— To je jedini odgovor — sleže ninda ramenima. — Umesto što uveravaš sebe da je takvo nešto nemoguće, bolje bi bilo da razmišljaš šta učiniti ako se to ponovi.

— Moguće je — tiho reče Kler. — Postoji teorija da ova kva mesta, okružena kamenjem pravilnog oblika, služe kao neka vrsta akumulatora slobodne energije koja se zatim može iskoristiti. Kao Stounhendž u Engleskoj, Pite. Ako je ovo koplje bacio čovek koji ume da upravlja tom ogromnom energijom onda je ovo što se dogodilo sasvim moguće. I, kako reče Lesli, može se ponoviti još jednom. Ili bezbroj puta.

U međuvremenu, ninda je ćutke zbacivao odeću sa sebe. Iz torbe od grubog platna po-

javi se njegov poznati kostim od crne svile.

— Ideš gore? — podiže Pit obrve.

— Naravno.

Tabasko se isceri.

— Vrlo dobro. Idem onda i ja. Baš me zanima momak koji ovako vešto baca koplje. Sem toga, imam izvrsnu ideju; da se manemo ovog posla čim pro nađemo Sumiko i da umesto toga postanemo menadžeri talentovanim bacačima koplja iz Makarikarija! Šta ti na to kažeš, Les?

— U svakom slučaju radije bih mu bio menadžer, nego meta — osmehnu se ninda trenutak pre nego što je na lice navukao kapuljaču sa dva uska proreza za oči. Nekoliko trenutaka posvetio je onome što je Pit prezrivo nazivao »šminkanje«: da premaže očne kapke specijalnom smesom tamne boje koja je sprečavala da ga njihova belina oda u mraku.

— Pite, vas dvoje ostanite ovde — reče oprezno otvarajući vrata transportera.

— A šta ako nas domoroci opet napadnu ovim svojim kopljima? — Mislim da neće — od vrati ninda. — I da je to sredstvo kojem, iz raznoraznih razloga, veoma retko pribegavaju.

— Misliš?

— Da. Inače Kazombu nikada ne bi uspjelo da im namegne svoju vlast, zar ne?

Tiho zatvorivši vrata za sobom, ninda kliznu u mrak, ispitujući svojim oštrim čulima prostor oko sebe.

Zastao je nekoliko jardi dalje od transportera i ispunio pluća vazduhom. Samo miris sasušenog rastinja i one večne žute prašine. Nigde zadaha ljudskog znoja koji bi nagoveštavao skrivenog protivnika.

I pored toga, ninda nije hitao, oprezno zaobilazeći svaku prepreku u tami ispred sebe. Čovek koji je zaustavio oklopni transporter običnim drvenim kopljem mogao je imati i drugih, neslućenih mogućnosti.

I biti protivnik s kojim možda čak ni jedan ninda neće moći da izađe nakraj!

Padina brega sada se uzdizala pred njim kao mračni zid, strmiji nego što to prirodna tvorevina ovog oblika može da bude. To je govorilo da se nalazi pred veštačkom građevinom, nastalom ko zna kada, možda čak u vreme kada je upravo ovaj deo Afrike bio kolevka ljudske civilizacije...

Odmerio je pogledom visinu brega. Tri stotine stopa. Koliko je napora i energije moralo biti uloženo u taj ogromni posao, vredan poštovanja čak

i za savremene graditelje opremljene snažnim mašinama.

Za sve to morao je postojati veoma jak razlog, naravno, jer nijedna civilizacija ne traći svoju energiju na besmislene zadatke. Odgovor na to pitanje nalazio se možda na vrhu te veštačke kupe.

Nije bilo teško naći usku stazu urezanu u strmi bok brega i nagnuti prema njegovoj unutrašnjosti, tako da se sa strane veoma teško mogla primetiti, čak i iz vazduha, kamuflirana vešto raspoređenim žbunjem koje se nadnosilo nad nju.

Staza se uspinjala lagano, nizom dugih serpentina blagog nagiba. Naravno, mogao je napredovati njom i daleko brže, ali mu je opreznost nalagala da pažljivo ispita prostor ispred i iznad sebe. Ljudi koji su ovo mesto gradili i njihovi potomci uložili su mnogo truda da prikriju svoje delo; slično kao kod egipatskih piramida, i ovde su se mogle nalaziti smrtonosne zamke namenjene radoznalim posetiocima kojima tu nije bilo mesto...

Da!

Kamena ploča pod njegovim nogama, vešto kamuflirana tankim slojem žute zemlje zadržala je i izneštada se okrenula za punih devedeset stepeni, otvarajući prolaz u tamno ok-

no čija se dubina nije mogla naslutiti. Uostalom, nije ni morala biti velika; zašiljen drveni kolac na dnu jame duboke šest stopa može biti isto toliko efikasan kao i okno duboko sto jardi...

Haragei i izvrsni refleksi ninda učinili su da ovu zamku izbegne veštim skokom unazad. Zastao je, potpuno nepomičan, čekajući da nevidljivi mehanizam vrati kamenu ploču na mesto na kojem je mirovala možda čitavih stotinu godina pre ovog trenutka.

Bez šuma, tamni otvor jame ponovo je bio zatvoren, savršeno se uklapajući sa svojom okolinom. Preskočivši ga, ninda pođe dalje, još opreznije.

Drugih zamki, međutim, nije bilo. Tridesetak minuta kasnije, ninda je stajao desetak stopa ispod zaravnjenog platoa po čijem su obodu bile poređane kamene gromade pravilnog oblika, nalik zadepastim stubovima.

Jednim skokom ninda se nađe na platou, izbegavajući završetak staze koji je vodio između dva stuba nešto viša od ostalih.

Prostor između stubova imao je prečnik od pedesetak jardi. U njegovom središtu nalazio se još jedan kamen, tamniji od okolnih stubova i nepravilnog oblika.

Oslonjen na njega, sedeo je čovek. Njegova bela odeća jasno se videla na tamnoj pozadini.

Kameni stubovi oko njega mogli su skrivati mnoštvo protivnika, ali je ninda sada bio siguran da je čovek u belom, pored njega, jedino živo biće na ovom neobičnom mestu. Krenuo je bez oklevanja u njegovom pravcu.

Kada je bio na nekoliko koraka od njega, čovek podiže glavu. Lice mu je bilo crno, ispošćeno. Potpuno bela kosa i krupne, blistave oči, svetlele su u tami.

— Dobro došao, sine moj — reče čovek u belom. — Dugo te čekam. Dođi, sedi ovde pored mene...

*

* *

Ninda se spusti sa starčeve leve strane, proučavajući mršavo lice i divne, svetle oči koje su odavale neslućenu energiju u tom krhkom telu.

— Legenda je najavila tvoj dolazak, moj — produži stari crnac mirno, kao da njih dvojica nastavljaju maločas prekinuti razgovor. — Ona tvrdi da će iz savane doći čovek sav u crnom, sa plamenim mačem u ruci i boriti se uz nas kako bismo zbacili jaram onih koji

vladaju nasiljem... Dugo sam te čekao i tek nedavno shvatio da si tu. Razumeo si moj poziv?

Ninda s poštovanjem klimnu glavom. Starčev engleski jezik bio je izvanredan, ali je on imao utisak da bi razumeo svaku reč čak i da je ovaj koristio narečje svojih predaka.

— Mašine belih ljudi su zle. Kao i njihovo oružje. Zbog toga sam uništio vozilo kojim si došao, iako znam da će to tebi i tvojim prijateljima otežati posao. Ah, starački mozak počeo je već da zaboravlja! Još ti nisam rekao svoje ime, sine. Zovem se Malonga, a to na jeziku mog plemena znači »Čuvar svetog kamena«.

— Ovaj kamen — starac do tače površinu o koju se oslanjao — pao je sa neba pre mnogo hiljada generacija uništivši armiju ljudi majmuna koji su dolazili sa severa da unište naše pleme. Moji preci pokupili su njihove kosti i sahranili ih pod bregom koji je posle toga sagrađen. Ovo nije obično mesto, sine moj; na ovom mestu ukrštaju se putevi kojima se sile stvaranja prenose od jedne velike vode do druge. Ovde mladići stižu svojom snagom, ovde se leče ranjeni i bolesni. Sveti crni kamen štiti je naše pleme od bolesti, od zveri, od osvajača...

— Sve dok niste prestali da verujete u njega — tiho reče Lesli.

— Da, sine moj. Beli osvajači doneli su nam svoju veru u kojoj nije bilo mesta za prirodne sile poput ove. I svoje mašine koje koriste grubu, neprečišćenu energiju eksplozivnih supstanci. Mladići su postali nemirni, govorili kako je put belog čoveka kraći i ravniji, kako je ono što starci govore obično praznoverje. Postali smo robovi belih ljudi, sine moj.

— Oče, pod ovom odećom i moja koža je bela.

— Znam to. Boja kože ne znači ništa, sine moj. Mi smo to oduvek znali, ali je i to nekako zaboravljeno. Naši crni vladari postali su čak gori od belaca koji im sada služe.

— Kazombo?

— Da, Kazombo. On je bio jedan od onih koji su sa prezljenjem govorili o drnom kamenu. Otišao je na jug i završio škole belih ljudi. Kada se vratio, bio je pun slatkih reči, obećavajući nam neviđene lepote ako stanemo uz njega. Uz našu pomoć zbacio je Ulu-lea, onoga među nama koji se proglasio boljim od nas. Ali se posle toga ništa nije promenilo; Kazombo je isto što i Ulu-le koga je ubio: želi vlast i samo vlast nad svojim narodom,

ne mareći što ovaj umire od gladi i žeđi!

— Da li se borite?

— Ne — starac obori glavu.

— Kada mladićima govorim o borbi, oni mi traže oružje. Oružje belih ljudi. Posprdnno se smeju kada im kažem da su luk i strela, drevno koplje i zašiljeni kamen sasvim dovoljni da se stekne sloboda. Važno je imati snagu.

— I mudrost.

— Da, i mudrost, sine moj. Govoriš baš kao što legenda predviđa; ona tvrdi da jedan mudar čovek mora umreti kako bi spasio našeg oslobodioca. Ja sam spreman da umrem.

— To možda neće biti potrebno, oče.

— Potrebno je. Ja sam to video u crnom kamenu kada sam osetio tvoj dolazak.

— Da li si još nekom govorio o tome?

— Mnogima. Malo je onih ih više od stotinak.

— Dovoljno. Koliko ljudi ima Kazombo?

— Mnogo više, ali je malo onih koji će se iskreno boriti za njega. Najopasniji su beli ljudi, oni koje je dovukao iz čitavog sveta da bi mu služili. I najokrutniji. Naše žene i devojke više nisu sigurne ni usred bela dana, u svom roditeljskom domu. Krv stalno te-

če ulicama Bozuma, a ljudi ću te i robuju.

— Malonga... ti znaš sve što se događa u Bozumu?

— Ja znam sve što se događa u ovoj zemlji.

— Onda mi reci od koga Kazombo dobija novac i oružje za svoje ljude?

— Sa juga. Ponekad iz Bulavaja stignu duge kolone kamiona punih hrane, ali oni odmah produžuju na jug, odakle se vraćaju sa oružjem, municijom i novim plaćenicima. Kazombo prodaje hranu za oružje. I za palatu koju gradi za sebe na bregu iznad grada. Narod je već zove Krvavi dvor, jer je mnogo ljudi ubijeno ili umrlo od iscrpljenosti prevlaćeći teško kamenje golim rukama.

Ninđa je ćutao nekoliko trenutaka.

— Malonga... da li je pre nekoliko dana u Bozum došla sitna devojka duge crne kose? U društvu, možda, sa visokom belom ženom koja uvek glasno govori?

— Jeste. Rivera, on je zapovednik belih plaćenika, dovezao ih je na čelu kolone kamiona sa hranom. Moji mladići su ih napali desetak milja ispred grada. Uspeli smo da otmemo dva kamiona i odvučemo hranu pre nego što im

je stigla pomoć iz Bozuma, ali smo izgubili šest ljudi.

Malonga?

— Gde se žene sada nalaze, Malonga?

— Kod Kazomba, u bivšem carskom dvoru. To je sve što za sada znam, jer sam morao doći ovamo da te sačekam. Moji ljudi, međutim, prate svaki Kazombov korak i ubrzo ćemo doznati šta se sa te dve žene događa.

— Možemo li neopaženo ući u grad?

— Svakako. Kazombo ima puno ljudi, ali još uvek nedovoljno da bi čuvao svaku stazu. Sem toga, oni najviše pažnje posvećuju njegovoj ličnoj bezbednosti, jer znaju da se već puno noževa oštri da bi izneli njegovo srce na svetlost dana.

— To je moja briga, Malonga. Kazombo će umreti.

— Znam. Želiš li odmah da krenemo?

— Da. Do grada je još dvadesetak milja?

— Toliko.

— Hoćeš li moći tako daleko da hodaš, oče?

— Da. Svaka poseta crnom kamenu znači sedam dana više u mom životu. Imaću toliko snage, da dočekam Kazombovu smrt, možda da učinim još ponešto što se bude zahtevalo od mene. A ti, sine moj?

— Da. Mene su u jednoj dalekoj zemlji naučili kako se može koristiti energija prirode, ali...

— Reci mi.

— Sa mnom je jedna žena koja to takođe može, ali ona još ne shvata svoju snagu. Ponekad time ugrožava i mene, i sve u blizini.

— Ne boj se, sine. Naučićemo je kako se to čini. Ti i ja zajedno. To je tvoja žena?

— Ne, već žena mog prijatelja. Moja žena je sada kod Kazomba.

— To nije dobro. Otkako je napunio četrnaest godina, žene nemaju mira od njega. Ipak, mislim da joj se ništa strašno neće dogoditi.

— Ona je mudra devojka, Malonga. I ja se tome nadam. Iznenađujućom lakoćom, starac se uspravi i položi mršavu, žilavu šaku Lesliju na glavu.

— Idemo onda, sine moj. Jutro je blizu, a Bozum daleko. Zapamti ovo mesto. Jednog dana, kad mene više ne bude, možda ćeš morati da dođeš sam da bi nadoknadio izgublenu snagu...

Lesli ispruži ruku da bi mu pomogao da ustane, ali je Malonga već bio na nogama, sa gipkošću i brzinom koja je iznenadila i samog nindžu. Krenuo je napred, dopuštajući da

mu suvi vetar povija odeću oko mršavog tela.

Ćutke su silazili stazom kojom je došao i Lesli. Na mestu gde se nalazila zamka za nepoželjne, Malonga zastade.

— Prođi, sine moj. Ja moram ostati da ponovo podesim mehanizam koji si ti tako nešto prevario.

— Ko je to sagraдио, Malonga?

— Dedovi naših dedova, pre mnogo, mnogo sunaca, u doba kada se živelo drukčije nego sada. Sunce nije bilo ova ko vrelo, nikada se nije događalo da kiša ne padne duže od mesec dana. Ali se posle toga Sunce naljutilo na nas i sada je sve ovako kako vidiš. I bojim se da nikada neće biti kao onda...

— To je bilo pre nego što je crni kamen pao sa neba?

— Da. Legenda kaže da je Sunce isprva imalo nameru da uništi naše pleme, ali ga je jedan mudrac među nama ubedio da poštedi svakog desetog čoveka, ženu i dete. Sunce je pristalo i zato je bacilo crni kamen sa neba da uništi ljude — majmune koji su krenuli u pohod da potpuno istrebe moje pleme...

Slušajući monotoni starčev glas, Lesli je mislio o nastanku legendi tog tipa, raširenih među gotovo svim narodima

sveta. Nauka im se najčešće rugala, ali je neke realne osnove u njima svakako moralo biti. U pamćenju čitavih naroda ostala je uspomena na neku ogromnu prirodnu katastrofu koja je dovela do nagle promene klime na našoj planeti a onda se i te kako odrazila na dalji razvoj čovečanstva.

U tami ispod brega sada su se već jasno nazirale konture oklopnog transportera koji je svojim pravilnim linijama odudarao od okoline, vajane hiljadama godina rukom prirode. Ne, na ovo mesto nisu spadali predmeti stvoreni od belog čoveka koji u svojoj slepoj jurnjavi za napretkom zapostavlja i kida svoje prirodne veze sa svetom oko sebe...

— Tvoj prijatelj je nervozan — tiho reče Malonga. — Žena o kojoj si mi govorio sada spava. Ali njen san nije lak...

— Probudićemo je. Moramo odmah produžiti put.

— Ne. Dok spava lakše je opštiti sa onom snagom koju i ne znajući krije u sebi. Prepusti je Malongi, sine moj. Neće dugo trajati.

Tabasko Pit stajao je raširenih nogu na ulazu u vozilo. Ušaci mu je bila skrivena cigareta.

— Loša kamuflaža, Pite — tiho reče Lesli, prišavši mu sa

strane na dva koraka, a da ga prijatelj uopšte nije primetio.

— Šta?! Uh... proklet bio! Opet ti je uspelo!

— Naravno da mi je uspelo.

— Ko je to s tobom?

— Malonga, čovek koji me je nazvao svojim sinom, Pite. Želim da u svakom trenutku pokazuješ prema njemu samo najdublje poštovanje.

— Hmm — progundā Pit.

— U redu, u redu...

Bez reči prošavši pored njega, Malonga uđe u mračnu unutrašnjost vozila. Pit upitno pogleda u Leslija, odbijajući dimove iz cigarete koju više nije skrivao.

— O tome sam ti govorio

— osmehnu se ninda. — Sakrio si žar cigarete, ali si zaboravio na miris duvana. Osetio sam ga sa rastojanja od skoro pola milje.

— Do đavola, nikog nema u ovom kraju! — sleže Pit ramenima. — Ko je ovaj... Malonga?

— Recimo, vođa tajnog pokreta otpora protiv Kazomba.

— Ovaj matorac? Loše si ti povao, Lesli; taj ne bi izdržao tri runde ni protiv svakog živahnijeg pileta!

— Misliš? Koliko sam ti puta rekao da se stvarna snaga ne krije u mišićima i kostima, Pite?

— Ne govori mi o duhovnoj snazi, do đavola! Da se zada udarac ipak je potreban poneki mišić!

— Onda otiđi i još jednom pogledaj šta je njegovo koplje učinilo od najboljeg čelika za oklope koji se za novac može dobiti.

— Njegovo koplje? Lesli, to pričaj nekom drugom, ja nisam šašav!

— On ga je bacio, Pite. Sa vrha ovog brežuljka. Prema to me, pazi kako se ponašaš. Ako se matorac slučajno naljuti na tebe, možda čak ni ja neću biti u stanju da te odbranim od njegovog gneva...

*

* *

Nebo na istoku postajalo je sivo kada su se našli na dve ili tri milje od plitke doline u kojoj je ležala razbacana gomila udžerica oko nevelikog jezgra od kamenih zgrada podignutih u tradiciji engleskog kolonijalnog stila. Malonga je zastao i pokazao rukom prema dolini.

— Bozum. Sada moramo biti oprezniji, jer Kazombove patrole vode računa ko ulazi u grad i izlazi iz njega.

Lesli je pogledom proučavao svaki detalj prizora koji je iz

trenutka u trenutak postajao jasniji. Sunce je izašlo brzo, uobičajeno za tropske krajeve, a njegovu pažnju privukao je odblesak prvih kosih zraka na jednoj uzvišici zapadno od grada.

— Ono tamo je Kazombova nova palata, je li? — javi se Pit.

— Da. Krvavi dvor. Za koji trenutak videćete ljude kako oko njega vrve kao mravi. Kazombovi nadzornici ne daju im ni trenutka predaha, terajući ih da rade od izlaska do zalaska sunca.

— Gde je Kazombo?

Glas Kler Mofat odjeknuo je neobično u prohladnom vazduhu i Leslie je pažljivije pogleda. Čitave noći hodala je ćutke, bez reči žalbe, iako je Malonga nametnuo tempo koji je i sam ninda izdržavao s mnogo napora.

To je moralo imati veze sa onim što je Malonga učinio s njom u onih kratkih desetak minuta koliko su proveli zajedno u oštećenom transporteru. Način da se životna snaga, energija, prenese na drugo ljudsko biće, uvek je postojao, mislio je ninda. To naročito dobre efekte daje kod ljudi koji i sami imaju nešto talenta za korišćenje tih nevidljivih i neshvatljivih sila...

Kler Mofat je, jednostavno, postala druga žena. Po ko zna koji put Leslie baci na nju pogled pun divljenja. Što se Pita tiče, on se zbunjeno češkao po dugoj kosi, zaprljanoj znojem i prašinom, verovatno se pitajući da li će ta nova Kler Mofat biti isto onako zagrejana za njega koliko i stara...

— Gde se sada nalazi Kazombo? — upita ninda. On je u međuvremenu svukao svoj kostim i vratio ga u platnenu torbu, zajedno sa katanom. Noć je bila pravo vreme za masku ninde, ali će se previriti svaki protivnik koji pomisli da su ninde manje opasne bez kostima i dugog mača u rukama...

— U gradu, nasred velikog trga koji su podigli još Englezi. Moj narod se često bunio i zato su oni to učinili. Guvernerova rezidencija sagrađena je kao tvrđava, a topovi sa nje imali su pred sobom veliki brisani prostor. Jedna razlika je sada u tome što je u zgradi Kazombo... i što su umesto topova postavljeni mitraljezi.

— Noću?

— Ništa bolje — odmahnu Malonga glavom. — Snažni reflektori osvetljavaju svaki pedelj prostora na kojem nema nikakvog zaklona.

— Odakle se oni napajaju strujom?

— Dobra zamisao, ali ti neće pomoći, sine moj. Englezi su i na to mislili. S obzirom da struja dolazi dalekovodom sa juga, koji je veoma lako prekinuti, u samoj zgradi postoje moćni agregati spremni da se odmah uključe.

Pit se cerio.

— Kanalizacija? — dobaci, gledajući u Malonga. — Da li ste na to mislili?

— Jesmo, mladiću — na starčevim usnama zaigra jedva primetan osmeh. — Izgubili smo šest ljudi pretražujući podzemlje oko guvernerove rezidencije. Cevi su suviše uske za čoveka i zaštićene čvrstim čeličnim rešetkama ugrađenim u beton.

— Prokletstvo, znači li to da se tom đavolskom mestu uopšte ne može prići? — pljunu Pit besno u prašinu.

— Svakom mestu se može prići — lice Kler Mofat bilo je zamišljeno. — Ako ne grubom silom, onda lukavstvom. Hmmm... pitam se da li helikopteri sleću direktno na zgradu ili na trg ispred nje?

— Ni na jedno, ni na drugo mesto. Rezidencija je podignuta tako da u sredini ima veliko dvorište koje se za to koristi — Malonga se sada već otvoreno smeškao. — Rekao

sam da Kazombo jako ceni svoju prljavu kožu.

Kler i ninda gledali su jedno u drugo, sve dok žena jedva primetno ne klimnu glavom. Ta mala međuigra nije, međutim, promakla Tabasko Pitu.

— Šta je, vas dvoje? Izgledate neobično zadovoljni, kao da vam je neko upravo obećao samog Kazomba na srebrnom poslužavniku.

— Nešto slično — osmehnu se Lesli. — Malonga, koliko često dolaze sa juga transporti sa oružjem i municijom?

— Suviše često — uzdahnu starac. — Da vidimo; tovar hrane iz Bulavaja koji je dovela bela žena stigao je pre tri dana i odmah produžio na jug... Mislim da će sledeći karavan sa juga stići večeras ili u toku noći. Zašto pitaš, sine moj? Želiš da ih napadneš?

— Nešto slično. Koliko je ljudi obično u pratnji?

— Ne više od trideset, ali su to oni najodabraniji. Kazombo zna da mi nemamo oružja i zato obezbeđenje nikada nije veliko.

— Koji će mu onda đavo toliko oružje? — promrmlja Pit.

— Kazombo ima velike snove — starac je vrteo glavom, tužno i zamišljeno. — Nije mu dovoljno što vlada samo Ma-

karikarijem. Kada bude imao dovoljno vojnika i oružja, krenuće dalje, na istok i sever, prema bogatijim krajevima. Mnogo krvi će se proliti, to je jedino što mogu da kažem o njegovim snovima...

— Toga se ne moraš plašiti, Malonga — tiho reče Kler, stavljajući mu nežno ruku na rame. — Ovaj transport biće poslednji koji će Kazombo dobiti... a neće imati vremena da ga iskoristi...

— Opet neki šašavi kamikaza — plan? — mrmljao je Pit. — Zaboga, kakve sam to sreće da se družim sa samoubicama? Šta smerate s tim transportom, vas dvoje?

— Da se ubacimo u njega — mirno odgovori Lesli. — Na bilo koji način. Imaš neki bolji predlog da uđemo u Kazombovu rezidenciju?

— Nemam, do đavola, ali... oh, u redu, u redu!

— Ne moraš ići ako se plašiš, Pite — nasmeja se Kler.

Ovaj je preseče pogledom.

— Mala, povedi računa o svom prokletom jeziku, znaš! — zareža. — To nije nimalo smešno!

— Izvini! — ona se privi uz njega, naslanjajući mu glavu na grudi. — Nije trebalo to da kažem, Pite...

— U redu, ne ljutim se — progundā ovaj. — Samo mi

nešto nije jasno... ako ćemo već na jug da sačekamo taj transport, zbog čega onda ovo noćno pešačenje? Mogli smo lepo odspavati i sačekati ih negde na putu, zar ne?

— Pite — javi se ninda — a Sumiko?

Tabasko zbunjeno prođe rukom kroz kosu.

— Prokletstvo — reče poslušeno — na nju sam potpuno zaboravio... Hej, ako joj ovo slučajno pomeneš kad je oslobodimo, ja ću... ja ću...

— Vreme je da krenemo dalje — umeša se Malonga. — Sunce je već na nebu, a mene će kaju moji ljudi sa izveštajima o svemu što se juče i noćas dogodilo u Bozumu. Sem toga, tamo ćete moći da se odmorite, prijatelji.

Produžili su mnogo opreznije, neprestano motreći na prostor oko sebe. Izbegavajući uta banu pešačku stazu, potražili su zaklon među retkim drvećem razbacanim oko nevelikih njivica sa usevima sasušenim bez vode. Kanali za navodnjavanje su, istina, postojali, iskopani vrednim rukama stanovnika Bozuma, ali u njima već mesecima nije bilo kapi vode.

— Ovo je mesto na kojem najčešće boravim — reče Malonga, pokazujući grupicu koliba, odvojenih od grada dugim poljem sasušene zemlje na

kojem su se jedva naslućivali ostaci nekada velike plantaže južnog voća. — Ljudi koji ovde žive svi odreda mrze Kazomba i spremni su da se bace u borbu s njim čim im dam znak da je došao pravi čas...

— Rekao si mi da imaš svega stotinak ljudi, Malonga — reče ninda. — Imaš li potpuno poverenje u sve njih?

— Da, sine moj. Zašto?

— Ako je Kazombo zaista toliko lukav kao što tvrdiš, moraš računati da je među tvojim ljudima bar jedan koji radi za njega...

— Ne brini za to, sine moj — ponovo onaj zagonetni osmeh na zbrčkanim usnama. — Ljudi znaju da Malonga poseduje čarobne moći... a mrtvi u onim velikim mravinjacima koje ste usput videli uvek su gladni... Do sada su tri čoveka poslužila kao hrana za njih i mislim da se niko više neće usuditi da za prljavi Kazombu na uvo šta se radi novac ili malo hrane šapuće u Bozumu. Imaš neki određen razlog što si to pomenuo, sine moj?

— Da. Pogledaj ona dva oblaka prašine koji se iz grada primiču ovom mestu. Rekao bih da svaki od njih diže kamion pun naoružanih ljudi.

Malonga zastade, stavljajući ruku nad oči.

— U pravu si, sine moj, oni dolaze ovamo, ali to ne mora ništa da znači. Jednom nedeljno Kazombovi ljudi pretražuju naše kolibe... i nikada još ništa nisu našli... Dođi, u blizini je mesto gde nas nikada neće pronaći!

Neprestano motreći na dva oblaka prašine koji su se sa dve strane primicali kolibama, prijatelji pohitaše za starcem čija je bela haljina lepršala na suvom, vrelom vetru.

— Hmm... — progundā Pit — ja ovde ne vidim nikakav zaklon, sem ako...

Zastavši pored debla jednog velikog baobaba, Malonga se pažljivo osvrte oko sebe, a onda osetljivim prstima počeo da opipava debelu koru drveta.

Trenutak kasnije u rukama mu ostade komad kore, bez šuma odvojen od ostatka debla u kome se sada video veliki taman otvor.

— Ovde — reče. — Ovo mesto služi kao skrovište od napadača već mnogo generacija i moja porodica je jedina koja ga poznaje.

Unutrašnjost debla činila je omanju prostoriju u koju je nešto svetlosti dopiralo odozgo, kroz još uvek zeleni pokrov lišća džinovskog drveta. Lestvice ispletene od žilave lijanе, zanjihale se kada ih ninda dodirnu.

— Gore je osmatračnica — reče Malonga, vraćajući ko ru na njeno mesto. — Ti i ja odatle ćemo pratiti šta se zbiva, sine moj.

Uz Lesliejevu pomoć, starac se kao mačka uzvera uz lestvice, praćen Pitovim zapanjenim pogledom. Ninda je poha-
tao za njim.

Otvor na vrhu bio je uzan, ali dovoljan da se čovek provuče kroz njega na debelu granu koja se gotovo horizontalno pružala dvadesetak stopa nad zemljom. Gusto lišće štitilo ih je od pogleda odozdo, a sa mesta na kojem su se našli grupa koliba videla se kao na dlanu.

U međuvremenu, kamioni su, urlajući motorima, usporili i iz njih počese da iskaču naoružani ljudi u uniformama zaštitne boje, stvarajući živi lanac koji se ubrzo spojio u pun krug. Lagano, sa puškama na gotovs, Kazombovi vojnici kretoše prema svom cilju.

— Siguran si da će samo pretresti kolibe, Malonga?

— Da. Uvek tako rade. Kazombo ne dopušta da njegovi vojnici lenstvuju. A i za njih je to prilika da se dočepaju hrane ili nekog od ono malo vrednih predmeta koje još ima mo u svojim kolibama... Gledaj, sada isteruju sve napolje, a oni počinju pretres...

Oštri pogled ninde, međutim, registrovao je nešto drugo. Nijedan od vojnika nije ostao u kolibi, što bi svakako učinili da im je cilj bio samo pretres. Baklja koja iznenada planu u ruci jednog od njih potvrdila je njegove sumnje.

— Ovo nije samo pretres, Malonga. Spaliće vaše kolibe.

Starac tužno zaklima glavom.

— Da. Ipak si bio u pravu, sine moj. U mom plemenu još uvek ima prljavih izdajica. Ali, ne brini, ja ću ubrzo doznati ko je to bio, a onda...

Ninda ga dotače rukom po ramenu.

— To nije sve, Malonga. Pogledaj...

Od svega, najužasnija u tom prizoru bila je jeziva tišina u kojoj se sve odigravalo pred dvojicom skrivenih svedoka. Stanovnici koliba, čak i ona najmanje deca koja su se privijala uz majke, mrko su ćutala dok im je plamen proždirao bedne kolibe.

Ipak, to nije bilo sve. Vojnici su muškarcima u šake gurali alat od grubog drveta i pokazivali im gde da kopaju. Na drugom kraju, od preostalih vojnika, jedan oficir, užurbano je formirao streljački stroj.

— Bogovi mojih otaca — prošaputa Malonga — sve će ih pobiti!

— Da, Malonga. I žene i decu. Kazombo misli da je to način da se pobuna zatre u ko renu...

— I tako će i biti... jer ovi ljudi ovde, to je ono čvrsto jezgro na koje sam se oslanjao. Ah, kada bi bar ubili samo muškarce... ali ne. Ubice!

Ninda je napeto razmišljao, osmatrajući prostor oko nevelike grupe koliba, raspored vojnika, sve prepreke i neravnine na tlu koje bi u odlučujućem trenutku mogle zasmetati ili pomoći planu koji se već formirao u njegovom mozgu. Kao i svaki ninda, ništa nije prepuštao slučaju; kada jednom krene u napad, u njegovo pamćenje biće urezano sve što bi mu u datom trenutku moglo koristiti...

— Malonga...

— Reci, sine moj.

— Oni neće umreti, Malonga. Ja ću ih spasiti.

— Ali...

Starac ostade, buljeći u mesto gde se samo delić sekunde ranije nalazilo telo tog neobičnog mladića oštih, tamnoplavih očiju.

— Idi, sine moj — rekoše zbrčkane usne, ali sada na jeziku njegovog plemena, čineći neobične pokrete mršavim rukama. — Idi, sine moj... i neka sile Crnog kamena budu na tvojoj strani, kao i uvek!

*

* *

Ninda još jednom opipa katanu u koricama, oprezno izvirujući iza drveta da osmotri ono što se zbivalo oko zapaljenih koliba. Vetar je tačno u njegovo lice donosio miris paljevine, još suvlji i vreliji nego samo nekoliko trenutaka ranije.

Njegov kostim ovoga puta neće služiti kao kamuflaža, već kao sredstvo za zastrašivanje. U trenutku kada se pojavi, Kazombovi vojnici izgubiće ne koliko dragocenih trenutaka, a onda...

Mogao se samo nadati da će Pit i Kler Mofat umeti da iskoriste to vreme, iako je i Malonga bio u blizini, kao neka vrsta poslednje rezerve.

Poslednjih stotinakardi ninda pretrča u brzom tempu, znajući da ga dim zapaljenih koliba sada zaklanja od pogleda Kazombovih vojnika. Zastao je na uskoj čistini iza njih, osećajući vrelinu plamena čak i kroz svoj kostim.

Sada više nije smeo da žuri, zbog vremena koje je Pitu i Kler bilo potrebno da stignu do svojih mesta, a ona su bila mnogo dalje. To vreme, međutim, morao je iskoristiti na najbolji način.

Udisao je vreli vazduh, ispu njavajući pluća i krv kiseonikom. Uskoro će morati da prođe kroz plamen, da nekoliko trenutaka stoji usred zapaljenih ostataka najveće kolibe, one najbliže grupi vojnika sa puškama u rukama. Za to vreme neće disati, jer bi svaki gutljaj vazduha u njegov organizam mogao uneti otrovne gasove nastale sagorevanjem.

Sada!

Duboko je udahnuo još jednom i zakoračio kroz plamen, ne osećajući usijane ostatke drveta pod nogama obuvenim u laku obuću. Bio je to stari trik indijanskih jogija, ali trik koji, srećom, nije morao često da primenjuje...

... Poručnik Kazombove telesne garde Hans Gasner, zevnu, ne trudeći se da zakloni usta šakom. Ova prokleta stvar je već predugo trajala za njegov ukus. Nimalo čudno, sa ovim spetljanim crncima koji nikada neće postati vojnici, pa makar ih sto puta oblačili u nove blistave uniforme, gurali im u šake puške o kojima sanjaju mnoge armije sveta i sa tima ih maltretirali po vrelom suncu da bi naučili bar da idu ukorak. Eh, da mu je ovde njegov vod, do sada bi ta prokleta gomila pobunjenika bila mrtva, sahranjena i zaboravljena...

Naravno, on je hteo da uzme svoje plaćenike, ali Kazombo, prokleta crno kopile, nije dozvolio.

»Mojim momcima treba malo krvi, Gasner«, rekao je jutros, leno žvaćući jedan od slatkiša koji su specijalno za njega nabavljani direktno iz Gasnerovog rodnog Beča. »Znam da će tvoji ljudi to obaviti brže i efikasnije, ali, do đavola, ako želim da stvorim pravu armiju od mojih soplemenika, ovo je pravi trenutak da osete kako to izgleda kada se tvoj metak zariva u meko ljudsko meso...«

— Naredniče! — zaurla Gasner. — Prokletstvo, naredniče, daj malo brže sa tim kopanjem, nećemo ostati ceo dan u ovom prokletom smradu!

Narednik Ulumba prevrtao je očima, pokazujući ogromne beonjače na svom crnom licu, već mokrom od znoja. Zbunjeno je trčkarao unaokolo, gurajući svoje vojnike koji su leno zamahivali, već svesni da kopaju grobove za sebe i svoju decu.

Zavrtevši glavom, Gasner izvuču cigaretu iz srebrne tabakere i zapali je, motreći ispod oka lica crnih vojnika oko sebe. Mnogi su izgledali ošamućeno, a to nije bilo dobro. Nije se jednom dogodilo da domorodačke trupe, regruti kao

i ovi, odbijaju da pucaju na svoje sunarodnike, čak da okrenu oružje protiv svojih oficira.

»Samo neka pokušaju«, mislio je Gasner cereći se. »Bilo je dovoljno da se meni to samo jednom dogodi, tamo u prokletom Vijetnamu... sada znam kako se ovaj odvratni posao radi...«

Na zaustavljenim kamionima, dve duge mitraljeske cevi su mirovale, ali su ljudi iza njih bili spremni na sve. Belci, naravno, Bejker i Čeniek, već provereni u krvavim okršajima širom sveta.

Gasner lakovanom čizmom utrlja opušak u prašnjavu zemlju, brišući znoj velikom platenom maramicom! Gadna zemlja, mislio je, »ali ovaj Kazombo dobro plaća... iako mu se u očima vidi da bi sve belce najradije poklao... i možda pojeo sa onom svojom crnom klikom koja se samo debljala u dvoru...«

Okrenuo se da pogleda Hamida, Arapina koji je već šest godina kao njegov lični pratilac išao za njim iz jednog malog prljavog rata u drugi.

— Kako ti izgleda, a?

Hamid sleže ramenima, ali njegove tamne oči nijednog trenutka nisu mirovale. Ako je u blizini pretila bilo kakva opasnost, Gasner je znao da će

Hamid biti prvi koji će je opaziti. Ponekad se to graničilo sa neverovatnim, zaista.

— Loše — procedi kroz rečke zube. — Loše, šefe.

— Zašto, do đavola? Nikoga nema u blizini!

— Ima, ali se ne vidi... još.

— Misliš da nam je neki od pobunjenika izmakao? Nije važno, oni ionako nemaju drugog oružja sem noževa.

— Nije crnac.

— Nego? — Gasner se osvrte oko sebe. Odavno je naučio da u Hamidova predosećanja treba verovati.

Pogled mu je bio uprt pravo u mesto gde se među plamenovima pojavila prilika u crnom. U rukama je nešto nosila, neku vrstu mača na čijoj je dugoj oštrici vatra stvarala iluziju prolivene krvi!

Iza njega, Hamid nešto uzviknu na arapskom, gušeći se. Gasner odskoči korak unazad, ruku ukočenih strahom. Biće koje stoji usred plamena ne može biti čovek, govorio je njegov strah... biće u plamenu ne može biti čovek...

Krici užasa orili su se na sve strane oko njega; crni vojnici su urlali, bacali svoje oružje ili nepokretno stajali na mestu, kao opčinjeni. Jedan je pao na zemlju, pokrivajući lice rukama, a ramena su mu

se tresla kao da ima napad padavice.

Mrka gomila stanovnika koliba, još uvek je bila nema. Od straha?

Prilika u crnom pomeri se jedan korak napred. Zatim i drugi.

Stisnuvši zube, Gasner otkopča futrolu pištolja. Kraj njegovog lakta Hamid je već isturao cev puške, jasno je čuo suv, oštar zvuk zatvarača kada je ubacio metak u cev.

Kao da se budi iz strašnog sna, Gasner istrže pištolj iz futrole.

— Pucaj! — zaurla. — Bejker! Čeniek! Pucajte, do đavola!

Hamidova automatska puška već je praštala pored njega, zasipajući priliku u crnom gotovo neprekidnim nizom olovni projektila.

I...

Zaboravivši oružje u svojoj ruci, Gasner proguta pljuvačku kroz stisnuto grlo. To je bilo nemoguće... nemoguće...

Čovek sa mačem u ruci koraćao je dalje, strašan u svom miru. Gasner zadrhta od pomisli na lice koje se krije pod tom užasnom crnom maskom.

Ali... kako se dogodilo da Hamid promaši? On...

Okvir Hamidove puške bio je prazan i Arapin besno zaviti nepotrebno oružje u pravcu

prilike koja je nemilosrdno dolazila korak po korak.

Kratak, jedva primetan pokret ruke sa mačem; uz zvonki zvuk sudara čelika sa čelikom, crna kuka automatske puške polete natrag, zavitlana strahovitom silom.

Krik. Ustuknuvši još korak, Gasner se izmače da ostavi prorstora Hamidovom telu. Arapin se zakoprca pred njegovim nogama, pokrivajući rukama lice. Kroz prste mu je kapala krv iz rane stvorene oštrom cevi puške koja ga je pogodila tačno u čelo.

Gasner podiže ruku sa pištoljem, ali ga ona nije slušala. Oči su mu se maglile od straha.

— Bejker! — zastenja kroz stisnuto grlo. — Čeniek... pucajte...

Korak po korak, on je uzmicao ispred te strašne prilike, sve dok se leđima nije oslonio o vrelinu kamiona koji je predugo stajao na suncu. Svud oko njega, ljudi su bežali na razne strane, vrišteći i bacajući oružje.

Ili su nepokretno ležali po zemlji, drhteći čitavim telom...

— Bejker — sada je već cvilio, kao uplašeno pseto. — Molim te, Bejker...

Nekoliko koraka pred njim, Hamid se podiže sa zemlje. Nešto je vatreno govorio na ara-

pskom, praveći rukama znake u vazduhu. Ličilo je to na kletve kojima se rasteruju zli duši... i verovatno bilo upravo to...

Iz Arapinovog pojasa izlete kratak, oštar nož čija je drška, to je Gasner znao, bila ukrašena pravim dijamantima. Hamid nikada još nije upotrebio to oružje...

Sečivo blesnu u vrelom vazduhu, ali je mač bio duži. I brži. Rasečen ukoso, od ramena do struka, čovek se bez šuma sruči u prašinu obilato je natapajući gustom, toplom krvlju...

Slepo pipajući iza sebe, Gasner pokuša da pronađe vrata kamiona. Ako uspe da uskoči u kabinu, upali motor i krene, onda...

— Kuda, ortak? — reče jedan dubok, ali neobično nežan glas nad njegovom glavom. — Kuda si krenuo?

Izbečenim očima Gasner potraži lice onoga ko je progovorio.

Žena!

Divna žena duge crvene kose, u lakoj bluzi koja je gotovo sasvim otkrivala savršene, čvrste grudi!

Ali...

Mitraljez u njenim rukama bio je uperen pravo u Gasnerovo lice. Lokva krvi koja se širila oko Bajkera jasno je go-

vorila da ta ridokosa neće oklevati da mu ispali rafal u glavu ako načini samo jedan pogrešan pokret...

Nešto hladno mu dotače leđa i Gasner vrisnu. Čovek u crnom stajao je korak iza nje sa mačem u ruci. Kroz dva uska proreza gledale su ga oči ledene kao... kao smrt...

— Naredi svojim vojnicima da bace oružje i nestanu — reče žena oštro. — Hajde, oficirčiću! Reci im!

Gutajući pljuvačku, Gasner slabašnim glasom uzviknu nekoliko naredbi, ali je bilo veoma malo ljudi sposobnih da ga poslušaju. Najveći deo njegove jedinice, ponosa, Kazombove telesne garde, bio je već daleko u polju i samo su oblaci prašine pokazivali dokle su stigli.

Od one nekolicine koji su drhteći ležali na tlu, nikome više nije pretila opasnost. Ljudi iz koliba, predvođeni starcem potpuno sede kose u lepršavoj beloj haljini, kupili su njihovo oružje. Noževi su sevali bez milosti...

Gasner se tupo zagleda u pištolj u svojim rukama. Odbacio ga je daleko od sebe i obrisao znoj sa čela.

— U redu je — reče. — Pre dajem se, do đavola! Priznajem da je ta maska upalila... do

đavola, čak sam i ja u jednom trenutku pomislio...

— Zaveži! — oštro reče čovek u crnom kostimu. Brisao je pažljivo oštricu svog mača o Hamidovu odeću, a zatim ga vratio u korice i okrenuo se Gasneru. — Govorićeš samo kada te nešto budem pitao... jasno?

Gasner ćutke klimnu glavom i osvrte se oko sebe. Sa drugog kamiona upravo je skočio krupan momak, duge plave kosice, cereći se čitavim licem. Čepiek je ležao pored svog mitraljeza, a glava i gornji deo tela bili su mu prebačeni preko niske limene ograde vozila.

— Poručnik, a? — isceri se plavokosi unoseći se Gasneru u lice. — Vidi, vidi! Nisam voleo oficire čak ni kada sam bio u vojsci... a sada ih baš mrzim!

— Šta ćete učiniti sa mnom? — tiho upita Gasner oblizujući usne.

Pogled očiju ispod tamne maske preseče ga kao onaj prokleti dugi mač.

— Ubićemo te, naravno — reče maskirani. — Kao i tvog gazdu, Kazomba!

*
* *

— To je to mesto? — tiho upita čovek u crnom.

Gasner klimnu glavom, ispunjen sve većim strahom. Taj iza njega... ne, on nije mogao biti čovek. Pratio ga je pogledom, neprestano, čitavog ovog dugog dana dok su pešačili da bi sačekali novi transport sa oružjem iz Serovea. I umesto da umor otupi njegov strah, on je postajao sve veći. Pred mirnim, proračunatim pokretima, retkim rečima izgovorenim dubokim, čvrstim glasom... pred tim zlokobnim mačem koji je svakog trenutka mogao izleteti iz korica i okončati mu život...

Ne, to nije mogao biti čovek. Nijedan čovek ne bi mogao proći kroz plamen... niti ubijati onakvom brzinom i sigurnošću. Kao ovog popodneva kada je jedna mala patrola Kazombovih ljudi imala tu nesreću da naleti na njih. Onaj strašni mač rezao je vazduh sa užasnim zvukom i četiri čoveka bila su mrtva pre nego što je ijedan od njih uopšte shvatio da su napadnuti...

A opet... sva ona pitanja o krhkoj crnokosoj devojci koja je sa Dorom Lantri došla iz Bulavaja u pratnji tovara hrane... i strah koji je osetio shvativši da čovek u crnom kostimu želi upravo nju.

Gasner mu nije mogao mnogo pomoći, jer je video svega jednom, u prolazu. Nalazila se

negde u Kazombovoj rezidenciji, to je bilo sve što je znao. Nasuprot Dori Lantri koja se baškarila u udobnom apartmanu jedinog hotela u Bozumu...

Bilo je olakšanje, premda ne veliko, kada je otkrio da Leslija — tako su ga nazivali njegovi neobični prijatelji — sem devojke zanima i transport iz Serovea. Da, znao je put kojim će doći. Ne jednom je i sam bio u pratnji duge kolone kamiona ispunjene oružjem, municijom, minama i opremom za sve veću Kazombovu armiju. Da, očekivali su da će transport negde oko ponoći stići u Bozum, gde je već sve bilo spremno za prihvatanje... Da, poznavao je čoveka koji vodi ovaj transport. Rivera, Meksikanac. Ovoga puta nema više od dvadeset ljudi u pratnji...

Kojom brzinom se kreću kamioni? Da, i to je znao; retko gde više od dvadeset-trideset milja na sat. Putevi su užasni u ovoj odvratnoj zemlji, prijatelju i... u redu, u redu, neće nikada više upotrebiti tu reč...

Iako ih je čitav dan gledao i slušao, Gasneru nisu bile jasne namere ove grupice avanturista. U redu, sa oružjem ote tim njegovim ljudima mogli su sačekati transport u zasedi, možda čak i uspeti da ga unište, iako je Gasner poznavao

Riverine sposobnosti i znao da su u pratnji ovoga puta samo iskusni beli plaćenici koji neće izgubiti glavu kad čuju zujanje vrelog olova u vazduhu.

Međutim, oni su, izgleda, smerali nešto sasvim drugo: da se neprimetno ubace u jedno od vozila i tako prodru u dobro čuvanu Kazombovu rezidenciju!

Šašav plan, naravno, i u tome se krila jedina šansa za njega... Riverini ljudi će biti na oprezu. Još kada bi uspeo da ih upozori na opasnost...

»Šteta za ovako zgodnu ženu«, mislio je Gasner, tražeći pogledom u tami vitko telo Kler Mofat. »Držaću se nje... možda se izvuče iz ove gužve, a onda...«

On obližnu sasušene usne. Čitavog dana nisu mu dali ni da jede, ni da pije, ali su sve to bile stvari na koje je navikao. Profesionalni ratnik, taj naziv je više voleo od onog »plaćenik«, mora da bude tvrd. Uostalom, oni drugi brzo ispadaju iz igre...

— U kojim kolima se vozi Rivera? — nastavljao je ispitivanje onaj plavokosi.

— U prvom džipu — odgovori Gasner, nastojeći da što ugodnije ispruži umorne noge u prašnjavim čizmama. Ovo je bilo proketo dobro mesto za zasedu, to je morao prizna-

ti, jedini klanac vredan spomena na čitavom putu do Bozuma.

— Jedan džip je i na kraju kolone, je li tako?

— Da, u njemu će verovatno biti Gregori, Riverina desna ruka.

— Imaju radio-vezu?

Gasner je na trenutak oklevao, ali plavokosi to nije voleo. Udarac pesnicom tupo odjeknu u tami.

— Do đavola! Imaju radio-vezu... za slučaj ako neki kamion stane... proklete krntije, loše podnose ovu prašinu i vrućinu, stalno se kvare.

— Aha, tako mi se već više sviđaš — isceri se plavokosi, ali je Gasnerov pogled bio uprt u lice pod maskom. Znao je da ga dva oka iz tame neprestano posmatraju i da će, na neki volšeban način, odmah doznati ako pokuša da slaže i najmanju sitnicu.

— U redu, sada budi tih i miran. Kolona treba da se pojavi svakog trenutka — reče plavokosi. — Nemoj da ti na pamet padnu neke gluposti, da ih upozoriš ili nešto slično, Jasno? Inače...

Gasner nemo klimnu glavom. Istina, onaj u crnom nije imao nikakvo oružje u rukama, ali je on već naučio da ceni njegovu hitrinu; znao je veoma dobro da bi ga smrt stigla pre

nego što uspe da načini dva koraka u pokušaju bekstva u tamu koja se sklapala oko njih kao neprovidni veo. Mesec će izaći tek za sat ili dva, ali će onda ova prokleta sasušena zemlja izgledati još strašnije na njegovoj sablasnoj svetlosti...

— Dolaze! — šapnu žena iznenada. — Čujete li?

Gasner zadrža dah. Prokletstvo, kakve, uši ima ta Kler! On nije čuo još ništa...

Da, tamo na horizontu slabšno zatreperi jedno žuto svetlo, za njim drugo, treće. Kolona teško natovarenih kamiona kretala se uskim vijugavim putem koji će je za dvadesetak minuta dovesti u klanac u kojem ih je čekala zaseda.

— Bez gluposti — rekao sam — podseti plavokosi još jednom, nimalo nežno munuvši Gasnera u rebra. — Idemo, Kler...

On i žena nestadoše u tami, stazom koja je vodila u podnožje klanca. Gasner se sećao tog mesta, gde je sasušeno žbunje obrubljivalo put. Zaista, pogodno za zasedu...

Ali je i Rivera to znao. Taj prokleti Meksikanac ima oči na leđima. Neće dopustiti da ga iznenade...

Oprezno se osvrnuo oko sebe, pokušavajući da se orijentiše. Da bi se spustio na dno klanca, do puta koji je malo dalje oštro savijao, mora pro-

ći pored tog prokletnika u crnom... a to je bilo ono čega se najviše plašio...

Možda u trenutku kada realizacija njihovog drskog plana počne? Do đavola, svakom u takvom trenutku koncentracija može biti usmerena na samo jednu stvar... to će onda biti prilika za njega. Jedan dug skok niz nizbrdicu, u tamu, ukloniće ga van domašaja maća. A posle toga, neka pokuša da ga nađe u mraku, među gustim žbunjem!

Farovi prvog džipa blesnuše na ulazu u klanac, osvetljavajući padine iz kojih su izvirevale nepravilne, grube stene koje vetar još uvek nije uspeo da uglača i zaobli posle poslednjeg odrona zemlje koji je i stvorio put kojim su sada vozila išla. Gasner se seti da mu se ovo mesto nikada nije dopadalo, možda zbog ogromnih kamenih gromada koje su se preteći nadnosile nad put, spremne da se obruše na sve koje prvi naredni potres zadesi u klancu.

Šta je ono Rivera jednom rekao? »Samo budala bi u onom prokletom klancu pucala iz puške... ja se ponekad plašim i da štucnem dok tuda prolazimo!«

Da, maskirani je odabrao izvanredno mesto. Čak i ako ih ugledaju, ako se njihov plan

zbog nečeg izjalovi, Riverini ljudi neće smeti da pucaju.

A u rukovanju hladnim oružjem, ovaj čovek pored njega nije imao premca na svetu, to je već bio spreman da se klati...

— Ko je u drugom džipu?
— prošaputa iznenada čovek u crnom.

— U drugom...? Ah, zaista!
Da, sada je i on video; nekoliko jardi iza Riverinog, kre-
tao se još jedan džip, ali ne od onih koje su koristili Kazombovi ljudi. Veći, viši, čak su mu i farovi snažnije svetleli nego kod ostalih vozila...

— Ne znam... zaista ne znam...

— U redu. Čuti sad...
Dva džipa promakoše pored mesta na kojem su se skrivali. Zatim prvi komion. Drugi, treći... šesti...

Jedan džip završavao je dugu kolonu, sada se to jasno videlo sa ove visine. Gasner pogleda prema maskiranom.

Šta čeka? Zašto nešto ne preduzima, ako misli da...

Da!
Desna ruka čoveka u crnom podiže se i spusti brzinom misli. Nešto polete kroz vazduh, sa karakterističnim zviždanjem.

Gasner shvati da je njegov veliki trenutak došao. Bučno ispustivši vazduh iz pluća, on naglo skoči, već šireći ruke da

ublaži pad i uspori kotrljanje niz strmi obronak.

Nešto mu kao plavičasta munja bljesnu pred očima i on oseti da je naleteo na užasno tvrdo, nevidljivi zid. Neka sila odbaci ga unazad, do mesta gde je maločas ležao. Pred očima mu se smrači.

Ninda se naže da još jednom obriše od krvi sečivo svog katana. Gasner je umro kao budala...

Ništa drugo se nije ni moglo očekivati od čoveka koji je živio kao budala...

Trčeći ukoso niz strminu, ninda je prkosio zakonu gravitacije. Skakao je kao divokoza sa stene na stenu, ne pomerajući nijedan kamenčić, ne dižući čak ni male oblake prašine koji bi u tami mogli odati njegov položaj. Bešumno, kao senka, spustio se do dna klanca, na put kojim je začelje kolone odmaklo već pedesetak jardi.

Poslednji kamion, međutim, ostao je u mestu, efikasno preprečujući put džipu kojim se kolona završavala. Vozač se, psujući, naginjao nad ispruženu gumu, osvetljavajući je džeptom lampom.

Lako i bešumno, ninda pređe onih pedesetak jardi do poslednjeg kamiona koji se još kretao. Gregori je do sada sva kako javio da je jedan kami-

on zaostao; svakog trenutka kolona će se zaustaviti da strpljivo sačeka zamenu gume i nastavak svog laganog kretanja prema Bozumu.

Pit i Kler čekali su ga u senci pored puta. U trenutku kada je kamion već počeo da usporava, ninda se kao mačka okači na njegov zadnji deo. Nož u njegovoj ruci blesnu, otvarajući uski prolaz u ceradi.

— Brzo! — prošaputa. — Prvo ti, Kler!

Dve sekunde kasnije, svi troje su bili u kamionu, koprcajući se preko neuredno nabacanih sanduka. Spretnim prstima, ninda je skupljao prorezane krajeve cerade, pričvršćujući ih tankim užetom za ivicu kamiona. Sve dok ne bude pažljivo zagledao to mesto, niko neće moći da otkrije da kamion nosi još neki teret sem onoga ukrcanog u Seroveu...

— Prokletstvo, ovde nema mesta ni da čovek sedne — prošaputa Pit. — Baš me zanima kakvom tovaru pravimo društvo, Les...

Ninda je virio kroz ostavljenu otvor u ceradi.

— Pogledaj, ali tiho — šapnu. — Nema nikoga iza nas...

Kamion u koji su uskočili stajao je, brundajući motorom. Časak kasnije, na neki znak koji nisu videli, i motor se utiša. Rivera je svakako obaves-

tio svoje vozače da će ovaj ne planirani zastanak trajati duže nego što su mislili.

U tami blesnu plamičak šibice. Pit tiho opsova.

— Lepo si mesto odabrao, ne ma šta — procedi nindži na uvo. — Čik pogodi na čemu se dim?

Nindža je ćutao, jer odgovor nije ni bio potreban. Na glomaznim drvenim sanducima ukoso je bio ispisan krupan natpis jarkocrvenim slovima.

EKSPLOZIV.

*
* *

Hitrim, sigurnim pokretima nindža iznenada zbaci sa sebe kostim od crne svile i počeo da navlači svoju odeću.

— Šta to radiš? — prošaputa Kler.

— Ne govori ništa. Pite, dođi... moramo te sakriti među ovim sanducima, uz samu kabinu kamiona. Smo tiho, tiho!

— Šta to znači, do đavola? Zar sada kada smo prošli strazu na ulazu u rezidenciju i...

— Ti ne čuješ? — nindža je bez napora uklanjao teške sanduke stvarajući između njih mesta za Pita i torbu sa svojom opremom. — Ostali kamioni su ostali... samo naš pro-

dužuje put. Oni znaju da smo ovde, Pite!

— Šta?!

— Brzo, do đavola, nemamo mnogo vremena! Ti ćeš biti moj skriveni adut, jer ne verujem da će detaljno pretresti kamion. Ne mogu znati koliko nas je bilo... zadovoljiće se što drže mene i Kler... hajde, upadaj ovamo, prekriću te sanducima...

Uz škripu dotrajalih kočnica, kamion se uz nagli trzaj zaustavi. Do nindžinih ušiju dopre zvuk otvaranja vrata i užurbanih koraka čoveka koji hita da se ukloni sa opasnog mesta.

— Otkrili su nas? — šapnu Kler. Njeno lice bilo je mirno.

— Jesu. Budi mirna, još jednom ćemo uspeti da ih nadmudrimo.

— Znam — osmehnu se ona, lako dotičući njegov obraz rukom. — Ipak, da ti nešto kažem...

— Da?

— Ono sa Pitom... ipak nije bilo ozbiljno, Les...

— Znam. On nije čovek za tebe.

— Ne, nije. To si ti, Les.

— I to znam. Na žalost...

Ona mu rukom prekri usta.

— Ne govori. Nije potrebno. Sem toga...

Ona naglo začuta, jer spolja dopre bat mnogih koraka, ko-

raka ljudi koji u teškim čizma koračaju po glatkim kamenim pločama.

— Eldridž, izađi — reče jedan poznat glas. — Tvoj trik nije uspeo. Izlazite, svi koliko vas ima!

Dotakavši ruku žene, ninda je upozori da ćuti. Još uvek nije mogao biti siguran da li je to zaista čovek koga je poslednji put video daleko u San Francisku...

— Izlazi, u klopci si! — ponovi isti glas. — Čoveče, dovoljan je jedan hitac u te sanduke u kamionu pa da odle tiš direktno u nebo!

Iscerivši se, ninda odgurnu pocepanu ceradu, otvarajući prolaz za sebe.

— U pravu si, Lantri — reče sa blistavim osmehom na licu. — To ipak nije smrt kakvu bih poželeo za sebe... a još manje za moju ljupku saputnicu. Siđi, Kler...

U širokom polukrugu oko kamiona stajali su belci u uniformama Kazombove garde, sve ljudi tvrdih hladnih lica. I sam način na koji su u rukama držali automatske puške odavao je da i te kako umeju da se služe njima.

— Polako i bez naglih pokreta — upozoravao je Lantri. Stajao je kork iza stroja, u savršeno čistoj tropskoj odeći sa belim šeširom od plute na gla

vi. — Već sam upoznao tvoje trikove, Eldridž, i upozorio Riverine momke na njih!

Pomažući Kler da siđe, Leslie neupadljivo osmotri prostor oko sebe. Pružao je malo nade za bekstvo.

Kamion je bio zaustavljen u jednom uglu ogromnog dvorišta popločanog glatkim kamenom. Visoki zidovi, bez ikakvih otvora, uzdizali su se na ovom delu zgrade do visine od tridesetak jardi.

A treću stranicu tog trougla smrti činio je stroj ljudi sa puškama u rukama. Ljudi koji će bez ikakvog oklevanja početi da pucaju ako im da priliku za to.

— Gospođice Mofat — reče Lantri cereći se — odmaknite se od njega. Ne bih želeo da se i vama nešto desi ako ovi momci budu primorani da otvore vatru.

Slegnuvši ramenima, Kler se odmače korak ili dva, prkosno zabacujući glavu. Nekoliko pogleda odluta do namerno raskopčane bluze, ali su Riverini ljudi bili profesionalci. Sve to trajalo je suviše kratko da bi čak i jedan ninda imao vremena da iskoristi priliku koja mu se na časak pružila...

Naizgled opušten, ninda je proučavao lica ljudi pred sobom. Onaj tamo, tamne puti, u samom centru, mora da je

Rivera. Crne blistave oči, okrutna usta, tanki brčići... policu mu se vidi da uživa u ubijanju...

— U redu — reče glasno.
— Šta ćete učiniti sa mnom?

— Uravo razmišljam o tome
— nasmeja se Lantri. — Na žalost, ovo područje ovde nije pod mojom jurisdikcijom, da se tako izrazim. General Kazombo će doneti odluku o tome.

— O? — Lesli načini prezrivu grimasu. — I ti se plašiš te debele crne mešine, Lantri?

— Strah nema ništa s tim, Eldridž. General i ja smo poslovni prijatelji... koji tu i tamo jedan drugom učine još koju uslugu.

— Lepa usluga. Snabdevaš oružjem čoveka čiji narod bukvalno crkava od gladi!

— Ja nisam stvorio svet ovakav kakav je — sleže Lantri ramenima, izvlačeći svoju poznatu lulu iz džepa bluze. — Biznis je biznis, dragi moj... a pretvaranje hrane u oružje je odličan način da se izbegne pažnja poreznika!

— Da, to je lukavo — klimnu ninda glavom, prateći pokret na drugom kraju dvorišta, stotinak jardi dalje. Jedna ogromna vrata su se otvorila i na njima se pojavila prava pravcata nosiljka koju je na

golim crnim ramenima nosilo osam ljudi, praćenih uniformisanim kamarilom naoružanom do zuba.

— Naravno da je lukavo
— kezio se zadovoljno Lantri.
— Novac priložen za pomoć gladnima ne računa se u poresku osnovicu. On, međutim, nije izgubljen, jer se ta ista hrana vraća u zamenu za oružje koje opet prodajem — ja! Vrlo zgodno zamišljeno, iako general nije baš oduševljen tim aranžmanom...

— Onaj debeljko u nosiljci je svakako vaš ljubljani Kazombo? — primeti ninda, pokazujući glavom na povorku koja se približavala. Rivera ne nalete na taj trik, iako se nekolicina njegovih ljudi odmah okrenula. Motrio je na nindu sa hladnim osmehom na licu.

Zavaljen u udobne jastuke, general Kazombo je zainteresovanim pogledom prešao preko grupice kraj kamiona, obližujući prste umazane čokoladom. Pored njega sedela je žena ogromnog rasta, izvajana kao nordijska boginja, u tankoj haljini koja je sapinjala nje no raskošno telo. Tvrdo lice i okrutne oči odavale su srodstvo sa Lantrijem.

— To je taj čovek, Lantri?
— upita Kazombo, gladeću rukav raskošne uniforme koja se prosto presijavala od dragog

kamenja. — Meni ne izgleda naročito opasno...

Naglasak mu je bio prefinjen, što je svedočilo o vremenu provedenom u najboljim engleskim školama, ali su oči odavale nešto drugo: zver spremnu da uništi sve pred sobom ako se neko usudi da joj se suprotstavi.

— Da, generale — klimnu s poštovanjem Lantri. — Dora, draga, oprosti što nisam odmah navratio do tebe...

— Nešto sam te pitao, Lantri! — zagrne Kazombo.

— Oprostite, generale. Vidi-te, ovaj čovek je ninda, jedan od čuvenih japanskih boraca sposobnih i za najneverovatnije poduhvate. Sreća je htela da se zateknem u koloni kamiona, tako da sam odmah prepoznao oružje kojim se služio da probuši gumu kamiona i zaustavi kolonu. Ja...

— Mnogo brbljaš, Lantri — Kazombo sada čak nije ni gledao u nindu, već u ženu pored njega. Pod tim upornim pogledom, Kler spusti glavu. — Mnogo brbljaš... a to o nindama je obična glupost! Praznoverje! Vi beli ljudi ponekad ste zaista veoma glupi, Lantri!

— Grešite, generale — Lantrijevo lice obli znoj. — Njega treba odmah ubiti, inače...

— Zaveži, Lantri! Rivera!

— Izvolite, generale!

— Odvešćeš ovog čoveka do puta za novu palatu. Tamo ćeš ga vezati za drvo. Lancima. Jutros je pokušao da izazove pobunu u gradu, hoću da svi radnici vide da je već uhvaćen i kažnjen. Svi, Rivera! Svi moraju proći pored njega i dobro ga pogledati, jasno? A kada padne mrak, otići ćeš i ubiti ga. Svojom rukom, Rivera!

— Razumem, generale! Hajde, vas četvorica, vežite ga!

Kazombo leno dade znak rukom i njegovi nosači kretoše nazad.

— Rivera! — dobaci on preko ramena.

— Da, generale?

— Onu malu ridokosu... operi mi je i pošalji u odaje... za jedno dva sata, čim svršim sa gospođom Lantri, ha-ha-ha!

*

* *

Gromki Kazombov smeh, činilo se nindi, ponovo je odjeknuo u njegovim ušima dok je, skriven iza ugla, motrio na ogromnu zgradu rezidencije preko trga obasjanog reflektorima. Malonga je bio u pravu, ni miš ne bi mogao preći ovaj prostor neprimećen...

Sat mu nije bio potreban, jer je njegovo čudesno osećanje za vreme bilo tačnije od

svakog časovnika. Još trideset sekundi...

Jednostavni mehanizam koji će za koju sekundu prekinuti dalekovod oduzeo mu je gotovo sat vremena za pripremu posle obračuna sa Riverom i njegovim ljudima na gradilištu Kazombove palate. Eksploziva nije imao i zato se morao poslužiti mešinom sa vodom i tegom od kamena.

Uže prebačeno preko provodnika nalazilo se u ravnoteži, sve dok ga je tako održavala puna mešina. Ali je kroz mali otvor voda neprestano oticala; čim iscuri dovoljno vode, kamen će svojom težinom spojiti provodnike i onda...

Da!

Bleštavi reflektori zatreperiše i ugasiše se, ostavljajući samo crvene tragove na mrežnjačama nindinih očiju. On je, međutim, ostao na svom mestu, strpljivo čekajući.

Sada je sve zavisilo od Tabasko Pita. I male, gotovo zanemarljive šanse da će se on setiti razgovora o napajanju strujom i shvatiti Lesliejev plan posle iznenadnog prekida u rezidenciji.

Ako se Pit sećao tog razgovora... ako uspe da se dočepa eksploziva iz kamiona... ako se probije do agregata... ako nije u međuvremenu uhvaćen... ako nije već mrtav...

Previše je bilo toga »ako«, a to se nindi nije dopadalo. Svoje akcije uvek je planirao tako da ništa ne prepusti slučaju, ali sada...

Potmula eksplozija u središtu ogromne zgrade. Reflektori, koji su nešto ranije ponovo za svetleli, sada su ponovo bili u tami!

Minut! Samo minut od prvog prekida? To je značilo da je Pit već bio spreman sa eksplozivom!

Ne gubeći vreme ninda polete mračnim trgom prema rezidenciji. Nije želeo da razmišlja o načinu na koji će otvoriti teška čelična vrata, koja su u svako doba štitila tri stražara naoružani mitraljezima. Biće zbunjeni iznenadnim mrakom a mrak je bio prirodni element za ninde...

Još tridesetakardi... Leslie okrete među prstima eksplozivnu kuglicu. Ako bude potrebno, ona će mu otvoriti prolaz u Kazombovu jazbinu...

Ali...

Vrata su se otvorila!

Zamka? Nemoguće, niko još nije imao vremena da prime ti njegov nailazak!

Haragei je ćutao i on prolete kroz uski otvor, bacajući se istog trenutka bešumno na tle. Nalazio se u dugom tunelu koji je ispod građevine vodio do unutrašnjeg dvorišta.

Tišina. I mrkli mrak.

— Les...

Šapat, samo šapat, ali strašno poznat, nežni šapat žene koja...

— Sumiko!

Uzdah. Jedno krhko i čvrsto telo izroni iz tame bacajući mu se u zagrljaj.

— Lesli! Najzad!

— Devojčice kako sam se uplašio za tebe...

Ona se otrže od njega, tiho se smejući.

— Bez razloga, glupane. Nisam bila u njihovim rukama ni deset minuta. Kazombo je poslao samo jednog stražara da me zatvori; onesvestila sam ga udarcem i nestala. Ova zgradina je pravi lavirint, Lesli, posle dva dana bila sam spremna da se kladim da me nećeš naći ni za sto godina. Hajde, idemo!

— Kuda?

— U Kazombove odaje, naravno! I Lantri je tamo. Čoveče, ja znam sve što se u ovoj kući zbiva bolje od Kazomba! Ovuda... Hej, gde je tvoje oružje, nindo?

— Nadam se da je kod Pita — osmehnu se ninda u mraku. Njih dvoje bešumno su trčali širokim mermernim stepeništem koje je vodilo na drugi sprat.

— Pita? Zar je i on ovde? Gde?

— Ah, ti ipak ne znaš šta se sve zbiva u ovoj zgradi — nasmeja se Lesli, stežući joj ruku. — Mene i Kler Mofat su zarobili u kamionu punom eksploziva, ali se Pit sakrio među sanduke. Ovaj mrak njegovo je delo, digao je u vazduh agregate...

— Stari dobri Pit! Sad tiho... Kazombove odaje su u ovom krilu a njih uvek čuva jaka straža...

— Onda pusti mene napred — šapnu ninda. — Ovim hodnikom desno?

— Da. Stražari su na kraju hodnika, ispred Kazombovih vrata. Njih dvojica. Ostali su u prvoj odaji levo, spremni da im priskoče u pomoć...

— U redu, idemo. Mirno, običnim korakom. Može?

— Svakako. Oni su glupi. Najpre će pitati ko ide, i tako nam odati svoj položaj...

Još uvek držeći se za ruke, kao dvoje šetača, oni zaokrenuše za ugao. Kazombovi stražari zaista su bili glupi. Postavili su jednu petrolejku na pod između sebe, tako da nisu mogli ni videti ko se približava hodnikom!

Lesli utisnu Sumiko u ruku eksplozivnu kuglicu, pokazujući joj glavom vrata na levoj strani. Ona klimnu glavom, za stajući nekoliko koraka od njih, priljubljena uza zid.

Stražari, iako su im puške bile u rukama, nisu imali nikakvih izgleda. Senka koja je iz tame iznenada izbila u uski osvetljeni krug bila je suviše brza za njihove reflekse.

Šuriken je opasno oružje kada se baca, ali ništa manje ni u čvrstoj sigurnoj ruci. Sa dva brza, precizna reza, ninda otvorila grkljan obojici stražara, ne dopuštajući im čak ni da zakrkljaju.

Iako je to bilo potpuno svejedno. Ona trojka u Kazombovim odajama ne bi čula ni mnogo jaču buku...

Bešumnim korakom ninda je prelazio veliku odaju, uklanjajući rukom jedan po jedan pro vidni veo od čiste svile. Oni su bili u samom dnu...

Lantri, nalakćen na divanu, fascinirano je posmatrao prizor osvetljen slabašnom svetlošću jedne sveće. Ogromna crna telesina bila je opružena na lavljoj koži položenoj na podu; iz nje je dopirao šum sličan groktanju razjarenog divljeg vepra.

Dora Lantri, žena sa telom nordijske boginje, uvijala je moćnim kukovima uzjahavši Kazombovu telesinu. Zabačene glave, kože mokre od znoja, buljila je širom otvorenim očima u tavanicu iznad sebe, sa izrazom krajnje ekstaze na licu...

Ninda na trenutak zastade, suženih očiju. Došao je da ubije ova dva čoveka ovde, ali Dora Lantri...

Upravo taj delić sekunde u kojem je ninda oklevao postigao je ono što nije želeo. Smrt Dore Lantri...

Vrata na drugom kraju prostorije otvorila su se kao da ih je poneo uragan i na njima se pojavio div go do pojasa, razbarušene duge plave kose. U rukama mu je bila automatska puška...

— Pite! — zaurla ninda. — Ne!

Prekasno. Stisnutih, iskeženih zuba, sa koprenom na očima, Tabasko pritisnu obarač zasipajući Lantriju i par na podu mlazom usijanog olova. Meci su bubnjali po njihovim telima, odbacujući komade mesa i kože, dižući male vodoskoke krvi iz pokidanih krvnih sudova...

— Pite... — prošaputa ninda. — Zašto?

Tabasko ispusti ispražnjenu pušku i ne pogledavši u njega. Nestao je kroz vrata na koja je i uleteo, da bi se trenutak kasnije ponovo pojavio.

U rukama mu je nemoćno visilo glatko telo nage žene divne bele kože. Duga, crvena kosa opustila se gotovo do poda. Mrtva ruka, skupljena u pesnicu, blago se njihala...

— Oni su to učinili — procedi Pit kroz zube. — Njih troje, Lesli! Zaslužili su smrt hiljadu puta!

Prišavši mu, Lesli uze iznenađujuće lako telo Kler Mofat iz njegovih ruku i blago ga položi na pod, daleko od krvave mrlje koja se lagano širila.

— Idemo. Pite — reče. — Čuješ eksploziju u hodniku? Požuri, dok se svi Kazombovi ljuđi nisu skupili!

— Smešno — vrteo je Tabasko glavom, još uvek stojeći na mestu. — Njene poslednje misli bile su upućene tebi, Les...

— Meni?

— Da. Znaš, ne verujem u telepatiju i to, ali...

— Ali?

— Osetio sam kako me zove, Lesli. Rekla mi je da tvoj život zavisi od toga da li ću na vreme postaviti eksploziv u prostoriju sa agregatima. Neverovatno, zar ne?

Ninđa spusti ruku prijatelju na rame.

— Da — šapnu. — Neverovatno je. Hajde, podimo... Su miko nas čeka... a San Francisko je daleko, veoma daleko odavde...

— KRAJ —

U martu Ninđa 34

SENKE NA VODI

... Hibner se još jednom osvrte, osećajući kako ga strah postepeno napušta. Bilo je glupo što se onako uplašio, znao je. Priče o duhovima uvek su bile samo priče ...

Obrisavši iznenađujuće hladan znoj sa čela, on ne uspe da se uzdrži da ne baci još jedan pogled preko ramena.

Ninđa je išao za njim... neumitno, kao sudbina ...

Ninđa? Ili njegov duh?